

**Üstâdımın Feyzi, Nûru ve Bereketli
Sohbetleriyle KIRK HADİS**

www.akose.org

Bu kitabın telif hakkı yoktur. Üstâdımın: “Allah Rasulü (s.a.v)’nün insanlığa hibe ettiği ilmin karşılığı alınmaz” prensibi gereğince, dileyen herkes bu kitabı orjinaline sadık kalmak kaydıyla çoğaltabilir, paylaşabilir, yayınlatabilir...

AHMET KÖSE

KIRK HADİS

İstanbul, 2. Baskı 2016

Sayfa Uygulama: Kitsan Kitap
Yayınevi Sertifika No: 13699
Kapak Tasarım: Sercan Aslan
Baskı-Cilt: Yön Matbaası
Davutpaşa Cad. Güven İşmerkezi B Blok No: 366
Topkapı-İstanbul
Tel: 0212 544 66 34
Matbaa Sertifika No: 12573

ISBN: 978-975-8833-93-1

KİTSAN KİTAP
BASIN YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Ticarethane Sokak No: 41/3
Fatih/Sultanahmet/İSTANBUL
Tel: 0212 513 67 69 Faks: 0212 511 51 44
www.kitsan.com

*Bedensel algılamamanın
oluşturduğu koza dünyasında,
aşkınlık ateşiyile yanan tüm
kardeşlerime...*

İÇİNDEKİLER

ÖZLEM.....	7
ÖNSÖZ: İDRAK BİRLİĞİ.....	9
TAKDİM.....	13
GİRİŞ: HAKİKATE DAİR.....	17
NEDEN EVRENSEL.....	21
BİRİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	27
İKİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	33
ÜÇÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	39
DÖRDÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	47
BEŞİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	55
ALTINCI HADİS-İ ŞERİF.....	63
YEDİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	69
SEKİZİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	75
DOKUZUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	81
HEDEF ZÂT'TIR.....	89
ONUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	95
ON BİRİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	107
ON İKİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	113
ON ÜÇÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	121
ON DÖRDÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	125
ON BEŞİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	131
ON ALTINCI HADİS-İ ŞERİF.....	135
ON YEDİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	141
ON SEKİZİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	147
BEDENSEL KİMLİĞİMİZİN KAYNAĞI.....	155
ON DOKUZUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	159

YİRMİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	163
YİRMİ BİRİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	171
YİRMİ İKİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	177
YİRMİ ÜÇÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	181
YİRMİ DÖRDÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	185
YİRMİ BEŞİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	195
YİRMİ ALTINCI HADİS-İ ŞERİF.....	199
YİRMİ YEDİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	205
YİRMİ SEKİZİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	213
KIYAMET HÂLLERİ.....	225
YİRMİ DOKUZUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	237
OTUZUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	243
OTUZ BİRİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	245
OTUZ İKİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	251
OTUZ ÜÇÜNCÜ HADİS-İ ŞERİF.....	259
OTUZ DÖRDÜNCÜHADİS-İ ŞERİF.....	265
OTUZ BEŞİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	269
OTUZ ALTINCI HADİS-İ ŞERİF.....	275
OTUZ YEDİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	281
OTUZ SEKİZİNCİ HADİS-İ ŞERİF.....	289
OTUZ DOKUZUNCU HADİS-İ ŞERİF.....	295
KIRKINCI HADİS-İ ŞERİF.....	303

ÖZLEM

Şeklin ötesindeki Ruh'un hakikatini süzmekte,
Belirsizliğe bakan o derin bakışların...

Bakıp da göremediğim hangi gizemin seyrindesin?
Ki heyecandan kendi yüreğimde hissediyorum kalp
atışlarını!

Gözlerini kapatıp içtenlikle dinlerken,
Bizim duyup da işitmediğimiz nedir?

Acep bizim algımızı aşan bir yerlerde,
Gizli bir orkestranın senfonisi mi bu dinlediğin?

Alışmışız biz karanlıktan ürküp kaçmaya,
Atamızdan devraldığımız ışık etrafında halka kurmaya...

Peki ya sen...

O karanlıkta ne görüyorsun?

Ona doğru koşmadasın bizlerden ürküp kaçarcasına...

Çok sessiz olduğunu biliyor musun?

Ve aramızdaki duvarın farkında mısın?

Bilmiyorum sen mi ördün o duvarı, yoksa ben mi öyle gördüm?

Yanımda olduğun halde bazen sorarım:
Burada mısın, yoksa hangi yerlerde?

Ve süzerim seni uzaktan özlem dolu gözlerle...

Ya Rab, ne güzel,
ne güzel,
ne güzel...

ÖNSÖZ

İDRAK BİRLİĞİ

Bilimle yeniden doğuşa geçen İslâm güneşinin ışığıyla aydınlanan insanlığın bugünkü durumuna dair naçizane bir görüşüm...

Özellikle **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin açtığı pencereden İslâm dinine bakışa dayalı olarak, birçok insanın kendi anlayışına yakın olanlarla oluşturduğu toplulukta imanın gereğini yaşadığı bir süreçten geçiyoruz.

İhtilâfa rahmet gözüyle bakıp, “*türlü fikirlerin çarpışmasıyla hakikat şimşekleri çıkar*” diyeceğimize, aynı kaynaktan beslenen bu topluluğun bazısına göre bazısı yanlış.

Geçmişte sahâbe arasında anlayış birliği olmamasına rağmen **İMAN birliği** olduğundan, **Allah Rasulü (s.a.v.):** “**Ashâbım gökteki yıldızlar gibidir, hangisini takip ederseniz hidâyete ulaştırır**” diyerek, vahiy kaynaklı iman bilgisine ters düşmediği sürece anlayıştaki farklılıkların kişiyi hidâyete erdireceğine işaret etmiştir.

Allah Rasulü (s.a.v.) vefat ettikten ve **Hız. Ömer (r.a.)** şehit edildikten sonra, sahabe arasında yorum farklılıkları yüzünden fitne çıkmış, iman bilgisine dayalı birlik bozulmaya başlamıştır.

Ashâb ve tabiînden birbirine yakın anlayışta olan bazı topluluklar iman birliğinden uzaklaşmış, bölük bölük olarak alenî biçimde mücadelede tutuşmuştur.

Günümüzde **iman bilgisini aklî delillere dayalı olarak açıklayan bir bilgi kaynağından (Üstâd Ahmed Hulûsî'nin ilminden) beslenmekte olan bizler, İDRAK birliğinde** birbirimizle ünsiyet kurmak yerine daha şimdiden bölük bölük olmuş ve birbirimizi alenî olarak yaralamaktan çekinmez hale gelmişiz. Tıpkı bilgi ve gücüne güvenerek başkalarına tahakküm etmek isteyen, söz ve davranış hakkı tanımayan zorbalara gibi...

Ben de (doğru veya yanlış) bunların bir parçası olmamak için gönül evime çekildim ve sükûn içinde altın çağın bilgi kaynağından anladığım kadarıyla istikamet sahibi olarak yaşamaya çalışıyorum.

Tohumu 2010 yılında, **Üstâdım Ahmed Hulûsî'nin Münih sohbetleriyle** ekilen **“Üstâdımın düşündükleriyle Uyanış”** isimli kitap, bugünkü bakış açıma temel teşkil eden anlayışımı oluşturmaktadır.

“Üstâdımın Feyzi ile Kırk Hadis” isimli elinizdeki bu kitap ise, bahsettiğim bakış açıma temel teşkil eden anlayışım üzerine kurulu olup, **Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.**lerinin **“Kırk Hadis”** isimli kitabı üzerinde yaptığım bir çalışmadır.

Zaman zaman görüştüğüm, düşünce ve hissiyatımı paylaştığım bir elin parmaklarını geçmeyen dostlarımla dağ başında kavgadan uzak, huzur içinde günlerimi geçiriyorum.

Tabi ki yeri geldikçe alışagelmışin dışına çıkmış, farklı düşünceleriyle farklı açılardan Kur'ân ve Rasulullah'a bakmama vesile olan birkaç kardeşimi ziyaret için dışarı çıkıp kalabalığa karışıyor, kalabalık içinde kimseye bulaşmadan sükûnetle yürüyorum.

“Su akar, yolunu bulur”... Rasulullah'a iman eden her insanın kendi anlayışından hakikatine mutlaka bir yol bulacağını bildiğimden, hiç kimse için ne bir kaygım ne de bir endişem var. Zira yaradılışı gereği her insanın Rabbiyle öyle özel bir bağı vardır ki araya ne bir Mürsel Nebî ne de Mukarreb Melek girebilir.

Hal böyleyken, birilerinin başkalarına Allah için yol göstericilik yapmaya kalkışarak veya günümüz diliyle yaşam koçu olarak kul ile Rabbi arasına girmesi ne tuhaf.

Kişinin ağızından çıkan bir kaç cümleye takılıp, düşüncelerine vakıf olduğunu sanarak hüküm veren yüzeysel beyinlerin elinde terbiye olarak aydınlanan ve çevresini aydınlatan olmuş mu hiç?

Esas olan başkalarını kendi yolumuzdan (anlayışımızdan) hakikate ulaştırmaya çalışmamız değil, her bir insanın kendi anlayışından Rabbine giden yolculuğunu/seyrini kolaylaştırmamızdır. Zira kim Allah'a erdiyse, bir başkasının elini tutarak değil, gerçekte kendinden bir yol bulmak suretiyle ermiştir.

Tasavvuf ehlinin eserlerinden de fark edileceği üzere, her biri Kur'ân ve Rasulullah açıklamaları ışığında kendine açılan hususî bir pencereden **Vechullâh**'ı seyretmiş, tespit ettiklerini de karşılık beklemezsizin ve dayatmadan paylaşmıştırlar.

Beyin kendisine çeşitli kanallardan ulaşanları değerlendirecek yeterli bilgiye sahip değilse, yetersiz kaldığı bölümleri kendisine makul gelecek bir biçimde doldurmak üzere

çalır. Beyin bu işlevini hissettirmeden, bilinçaltında bir otomasyonla gerçekleştirir. Böylece biz birçok konudaki eksiklerimizi fark etmeden, daima yeterli olduğumuz sanısı içinde ve kendimizden emin bir havayla yaşar ve hatta başkalarına yön verecek pozisyonda görürüz kendimizi.

Maalesef (ben dâhil) birçoğumuzun durumu, kendini Napolyon sanan tımarhanedeki zavallı akıl hastasından farksız.

Acaba **Allah Rasulü (s.a.v.)** günümüz beyin bilimiyle tespit edilen bu gerçek dolayısıyla mı “**Cennet ehlinin çoğunluğu bhl’dr** (ahmak, anlamadığını anlamayan)” demiştir.

Allah, lmeden önce indindeki gerçekleri fark ettirip sanı uykusundan uyandırırın bizleri.

Antalya, 29.08.2015

TAKDİM

“Eliif, Lâââm, Miiiyim.”

Bakara Sûresi'nin ilk ayetindeki bu üç harf, devamı olan ikinci ayette belirtildiği üzere **“kuşku uyandırır hiçbir yanı olmayan O KİTAP”**tır.

O KİTAP...

Henüz Kur'ân nazil olmadan önce, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizden OKU**ması istenilen kitaptır.

Kitapların anasıdır **Ümmü'l-Kitap**.

Beş duyu algılama araçlarımız dolayısıyla bizler **O KİTABI**, **“tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren”** olarak biliriz.

Ne var ki bizlerin evren olarak bildiği **O KİTAP**, **Kur'ân-ı Kerîm**'de **“Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allah Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın!)” ayetiyle belirtildiği üzere **VECHULLÂH**'tır.

Bizlerin evren olarak bildiği o muazzam, muhteşem ve mükemmel yapı, gerçekte kendinden gayrı olmayan Allah'ın, Ulûhiyet/Allahlık kemâlâtının zuhûrudur.

Kuant, atom, molekül, hücre gibi mikro boyutlardan, planet, yıldız, yıldız kümeleri, galaksi gibi makro boyutlara kadar, her şeyi holografik esasa göre bünyesinde barındıran evrene basiretle baktığımızda akılları donduran bir azâmetin, hayranlık uyandıran bir ihtişamın ve her bir noktasında kemâlî hedef almış bir mükemmelliğın varlığını görürüz.

İşte basiretle baktığımızda göreceğimiz o azâmet, ihtişam ve kemâl, **Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı Vahidü'l-Ahad'ın** (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) **Esmâ'sı** ile işaret edilen (kendini tanımladığı)...

ÖZ

KEMÂL

EVRENSEL

...vasıflarıyla açığa çıkmış vechidir/yüzüdür.

Basiretle baktığımızda göreceğimiz o yüz, bizim hakiki yüzümüzdür!

Ne var ki biz, bedensellik kabulünün oluşturduğu birimsellik vehminden dolayı hakikatimizden perdelenmişiz.

Şah-ı Velâyet Hz. Âli (k.v.)'nin: “Sen kendini küçük âlem sanırsın, oysa Âlem-i Kebîr sensin” sözü, bizlere hakikatimizi fark ettirmek için söylenmiştir.

Evrene baktığında basiretiyle **VECHULLÂH'**ı görenler, hakikatin gereğini yaşamının muazzam, muhteşem ve mükemmel getirisini fark ettikleri gibi; bedensellik kabulüyle

perdelenmenin korkunç akıbetini de fark ederek, hakikatlerinden perdeleyici her şeye karşı korunma ihtiyacı duyarlar.

Bahsettiğim bu konu kitabın ruhudur.

Kitaptaki bölümler, birbirini tamamlayan konulardan oluşmuştur. Bundan dolayı, bölümler için konu başlıkları kullanmadım. Zira konu başlıkları, bölümün içeriği hakkında bir önyargı oluşturabilir. Baştan sona sabırla okunması halinde, ana konunun anlaşılması kolaylaşacaktır.

“**Üstâdımın düşündükleriyle UYANIŞ**” isimli kitabımda dine bilim ve teknik ağırlıklı yaklaşırken, “**Üstâdımın Feysi ile KIRK HADİS**” isimli bu çalışmamda ise tasavvuf ve bilim ağırlıklı bir yaklaşım tarzımı tercih ettim.

Böylece bilimin tasavvufa bir alternatif olamayacağını, ama “**dinin temelindeki düşünsel taban**” olan tasavvufu anlamamızda bir şifre çözücü (*dekoder*) hükmünde olduğunu fark edelim istedim.

Sahih-i Buhârî'yi okurken **o muhteşem insan, Allah Rasülü ve Hatemü'n-Nebî olan Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimizi** daha yakından tanıma şerefine ve nimetlerine nail oldum.

İstedim ki arkadaşlarım da **Sahih-i Buhârî** ya da **Kütüb-ü Sitte** gibi, **insanlığın gayesi Hz. Muhammed (s.a.v.)**'i tanımamıza vesile olan Hadis Külliyyatından yararlanma arzusu duysunlar.

“*Bu hususta ne yapabilirim?*” diye düşünürken, **Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.lerinin “Kırk Hadis”** isimli kitabı gözüme takıldı.

Sonra içim kaynadı...

Gayri ihtiyari elime alıp okumaya başladım ve bu kitap üzerinde çalışmam gerektiği hissine kapıldım.

Rabbim kolaylaştırdı...

Bu çalışma, **Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.lerinin “Kırk Hadis”** isimli kitabının açıklaması değildir!

Bu çalışma, kitabın isminde belirttiğim üzere **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin feyzinin, nûrunun ve bereketli sohbetlerinin naçizane fark ettirdiklerinden bir yansımadır.

İsabet edebildiysem, şüküründen aciz olduğumu itiraf ederim...

Yanlışlarım varsa, Allah doğrusunu idrak ettirerek hidâyet etsin.

Allah bizlere **“Esmâü'l-Hüsnâ”** ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların açığa çıkış mahalli olan evrende, hakikatimizin Esmâ olduğunu idrakla **secde**'yi; ihtişamını müşâhedeyle **rükû**'yu; kemâlini seyirle **kıyam**'ı yaşatarak **daimî salât** ehlinde eylesin, yaşayanın **KENDİSİ** olduğunun farkında olarak.

GİRİŞ

HAKİKATE DAİR

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren (buna “**Varlık/Vücut**” da diyebiliriz), Allah ilminde Esmâ’sı ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların açığa çıkış seyri için meydana gelmiş bir varsayımdır.

“**İnsan-ı Kâmil**” kitabının yazarı **Seyyid Abdülkerîm Ceylî (k.s.) Hz.**lerinin ifadesiyle “**varlık, vehim nurundan yaratılmıştır**”.

Varlık, tıpkı bir imgenin meçhul frekanslarının hologram plakası üzerine kaydedilmiş girişim deseni misali, Allah ilminde ilmî suretler halinde mevcuttur.

Nasıl ki bir hologram plakasında dalga girişim deseni olarak mevcut olan imgenin o plakada tanımlanabilecek bir biçimi ve yeri yoksa (imgenin bilgisi dalga formunda bütüne yayılmışsa), aynı şekilde bir frekans okyanusu olan evren, Allah ilminde holografik tekil bilgidir.

İsmi Allah olan Vahidü’l-Ahad (sayısal çokluk kabul etmez TEK) Esmâ’sı ile işaret edilen kemâl vasıflarını ilminde nasıl seyretmeyi dilemişse, **duhân** (duman) halindeki Semâ’ya -kuantsal boyuta- murad ettiği Esmâ’nın seyrini mümkün kılacak formasyonu vermiştir. (Not: Biyolojik yapıların DNA’larında

tespit ettiğimiz genetik kodlar, aslında o yapıların Allah ilmindeki formasyonlarının beş duyu algılamanın zihnimizde meydana getirdiği imgesidir.)

Allah ilmindeki bu formasyon, tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin bilgi boyutudur.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin mecazda: “Muhakkak ki Allah’ın yarattığı ilk şey Kalem’dir... Sonra Nun’u yarattı; o (Nun) divittir... Sonra ona (Kalem’e) dedi ki: “Yaz!”... (Kalem) dedi ki: “Ne yazayım?”... “Amel, rızık, eser ve ecel’den olan ve olacakları yaz” dedi... O da kıyamet gününe kadar olmuş ve olacakları yazdı...” şeklinde dillendirdiğidir.

Dindeki tabiriyle **Levh-i Mahfuz**’dur.

Günümüz ifadesiyle **kuantum potansiyeldir...**

Burada evren, bir hologram plakası üzerindeki dalga girişim deseni halinde mevcuttur.

Uzay ve zamanın fevkinde olan kuantum potansiyelde boyutsallık kavramı yoktur.

Allah ilminde Esmâ’sının açığa çıkış seyri için tasarlanmış ilk hayaldir; yani **Tecellî-i Vâhid**’dir.

Hayat kaynağı olması itibariyle **“Ruh-u Â’zam”**; **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin Risâletinin hakikati** olması itibariyle **“Hakikat-i Muhammedî”**; ilmi itibariyle **“Akl Evvel”** denmiştir.

İnsan-ı Kâmil, Ruh adlı Melek, Kalem-i Âlâ, Nurların NURU, Ümmü’l-Kitap, Nokta gibi ifadeler, hep bu öz cevherin değişik özelliklerine işaret etmektedir.

Allah ilminde tasarlanmış **holografik tekil bilgi** olması itibariyle **NOKTA** denmiştir.

NOKTA, Allâh ilmidir (!)... ilminde ilmiyle seyrettiği.

Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad'ın **Rubûbiyet hükmü** (Esmâ'nın terkip hükmüyle açığa çıkışı) **-min emri Rabbi-** olduğundan **RUH** denmiştir...

Allah ilmindeki bu holografik varlık yazgısı, tetikleme sistemiyle potansiyelden kuvveye dönüşerek **ikinci hayal** de diyebileceğimiz kozmik elektromanyetik açılım planı, yani **tecellî-i sani** meydana gelmiştir. Tasavvufî tabiriyle **melekût âlemdir** veya **kuvveler boyutudur**.

Kozmik elektromanyetik açılım planı, en düşük frekanslı dalgalardan en yüksek frekanslı dalgalara kadar uzanan, bize göre uçsuz bucaksız bir frekans okyanusudur.

Kozmik planda tüm boyutları ve birimleriyle evren, dalga dönüştürücü frekans grupları halinde mevcuttur.

Kozmik planda, dalga mekaniği ile her bir frekans grubunun kendi içinde oluşturduğu hayal dünyaları, kuantum potansiyelden yansıttıklarıdır.

Kozmik planda insan beyni ise, her bir nöronun farklı bir frekansta titreştiği bir frekans yumağıdır. **Beyin**, en düşük frekanstan en yüksek frekansa kadar uzanan sonsuz bir açılım kapasitesine sahip olduğundan, **kuantum potansiyelin en kapsamlı yansıma ve kavrama mahallidir**.

Bundan dolayı insan "**Halife**" vasfını almış ve ona "**Eşref-i Mahlûk**" denmiştir.

"**Sonra Âdem'e** (Esmâ'nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) **bütün Esmâ'yı**

(Esmâü'l-Hüsna'sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) **talim etti** (programladı).” (**Kur'ân Çözümü, Bakara Sûresi 31**)

Beden ve beş duyu kaynaklı veriler, insan açısından düşük frekanslı dalga türleri olup, dünyevî varlığıyla ilgilidir.

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar ise beynsel faaliyetleri artırıp algıda derinlik ve genişlik meydana getirmek suretiyle kişinin kendini evrensel boyutlarda tanınmasını sağlar.

İnsanın bedeni ve dünyadaki varlığı geçicidir; evrensellik yanı ise mutlak ve ebedîdir...

Keza **hakikat ehlinden** (Rasuller, Nebîler ve Velîlerden) bizlere ulaşan bilgiler dahî, epifizden beyinlerine geçiş yapan yüksek frekansların, beyin performansını üst düzeye çekerek holografik evren gerçeğiyle iletişimlerinden kendilerine açılanların bizlere aktarımıdır.

Hakikat ehlinden bizlere ulaşan bilgi, öncelikle ölüm ötesi yaşamın tehlikelerine karşı korunmamız ve ölüm ötesinde ebedî saadete ermemiz için dünyada bilmemiz ve yapmamız gereken çalışmalarla ilgilidir.

Bunun yanı sıra **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin**: “**Allah ahlâkıyla ahlâklanın**” diye işaret ettiği, bedensel varlık sanısından arınıp evrensel açıdan kendimizi tanıyarak Allah'ı bilmenin tarifi mümkün olmayan *cennet üstü* yaşama geçmemizle ilgilidir.

NEDEN EVRENSEL

Dünya'nın kendi ekseni etrafındaki bir tam dönüşü 24 saat olarak tespit edilmiş ve buna bir gün denilmiştir. Yine Dünya'nın Güneş çevresindeki bir turu 365 gün olduğu tespit edilerek bir yıl olarak belirlenmiş ve buna kısaca **Milâdî Takvim** denmiştir.

Hicrî Takvim ise gökteki Ay'ın yeni aydan yeni aya gelmesiyle bir ay, bunu 12 kez tekrarlamasından oluşan 354 günlük süre ise bir yıl olarak tespit edilerek belirlenmiştir.

Evet, beyni bedenini kesitsel algılama organlarıyla (beş duyu) sınırlı çalışan insan açısından zaman bu şekilde akıp gitmekte olduğu varsayılmaktadır.

Zamanın izafi olduğunu anlayan bazı **keskin zekâlar**:
“Zaman yoktur, an vardır. İnsan anda yaşar. Anını değerlendirmek esastır. Dolayısıyla geçmiş veya geleceği düşünerek ânını yaşamaktan mahrum olma...” diyerek, farklı zaman süreçlerini yaşadıkları görsel anda eritmeye çalışarak bunun sefasını sürmeye vermişler kendilerini.

Tabi bu ara milâdî takvime göre belirlenmiş olan doğum günlerini, yılbaşını, anneler, babalar ya da sevgililer gibi, insanların hayal ve kuruntularına göre varsaydıkları günleri de kutlamaktan geri kalmamışlar.

Astrolojik kaynaklarda, gökteki gezegen ve yıldızların birbirlerine göre farklı mekân ve zamana dayalı hareketleri ve oluşturdukları açılarla geleceğini nasıl etkileyeceği hakkında bilgi ararken, “*anımı yaşa*” diyerek nasıl bir çelişki içine düştüklerinin hiç farkında değiller.

Bedenindeki bir hücrenin bir kaç günlük ömrüne kıyasla, ortalama 80 yıllık ömre sahip olan insan(!), aynı gezegende yaşayan cinlere göre onda birlik bir ömrü varken; bize göre 4,6 milyar yaşında olan Dünya isimli gezegenimiz ve üyesi olduğu Güneş sistemi indinde insan ömrünün 1 saniye kadar değeri yoktur.

Hızı saatte 450 km ulaşan arabayla adrenalini tavan yapıp, zamana karşı yarıştığını (zamanı kısalttığını) sanırken insan; Güneş etrafında saatte 108bin km hızla dönen Dünya, zamanı neye göre kısaltmaktadır?!

365 gün sayarak bir yılı tamamlamanın mutluluğunu kutlayan ve yeni bir yıla yeni dileklerle girerken insan; Galaksi etrafındaki bir turunu 255 milyon yılda tamamlayan Güneş, kendince yeni bir yıla girmektedir.

Allah indinden olan Kur’ân açısından insanın dünyadaki bedenli yaşamına dayalı geçirdiği ortalama 80 yıllık ömrü, ölümle birlikte geçeceği **BERZAH** yaşamı (ölümle birlikte ruhanî algılamaya dayalı kıyamete kadar sürecek yaşam boyutu) içindeki değeri “**aşiyyen**” (güneşin batıp kırmızılığının kaybolmasıyla mutlak karanlığın gelmesi arasındaki süre kadar) diye tarif edilmektedir... Bilimsel verilere göre ortalama 8 saniye!

“Muhakkak ki Rabbinizin indinde bir gün, size göre bin yıl gibidir!” (Kur’ân Çözümü, Hac Sûresi 47)

Bilinci beden kayıtları (beş duyu algılamasının oluşturduğu koza dünyası) dışına çıkmamış olan bir insan için **BERZAH**’ta

yaşam, zaman hiç bitmek ve geçmek bilmeyecek kadar uzayarak eziyet ve ızdıraba dönüşecektir (hadi orada da keskin zekânızı kullanarak ânınızı yaşamaktan gem vurun bakalım).

PEKİ YA GALAKTİK BOYUTLARDAKİ ZAMAN?!

İsterseniz oralara girip boş yere zihnimizi yormayalım. Zira insan hafsalasının o devasa boyutları alması mümkün değil.

Ya da ilmiyle ilmini ilminde seyretmek için tüm boyutları ve sayısız türleriyle evreni holografik esasa göre bir NOKTA tekilliğinde var eden Allah indinde zaman ve mekânın yerini tayin edebilirsiniz buyurun edin.

İsmi Allah olan Vahidü'l-Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) ilminde Esmâ'sı ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların seyri için holografik esasa göre bir nokta tekilliğinde var ettiği evren, tüm boyutları ve varlıklarıyla her an yeni bir şân alarak bir önceki halin sonuçlarına göre yok olup, yeniden var olmaktadır.

Evrensel planda her bir şeyin bir an içinde var olup sonra yeniden yok olması, Allah indinde bir **AN (El-Yevm)**... Ki o bir AN içinde, evren içre her bir şey kendi bakış açısına göre diğerini değerlendirerek hayal dünyasında, kendine göre bir zaman-mekân algısı içinde yaşar!

El-Yevm... Öyle bir AN ki bize göre saniyeler, dakikalar veya günler olarak tespit ettiğimiz mikroorganizmaların ömründen tut; astronomik boyutlardaki yıldız ve gezegenlerin milyonlarca veya milyarlarca süren ömrüne kadar; evrenin her bir katman ve boyutunu ilmiyle kapsayanın indindeki her bir şey, belirli bir sisteme dayalı olarak bir an içinde ilmin karanlığından varlığın aydınlığına çıkıp, kendine izafî bir

zaman-mekân deneyimi ile vücut bulmakta (var algılanmakta), sonra tekrar ilmin karanlığında aslı olan yokluğa dönmektedir.

Nerede Allah indindeki AN kavramı?!

Nerede Allah Esmâ'sının evrensel açılımını değerlendirmekten aciz, bazı keskin zekâlıların beş duyu kozaları olan hayal dünyalarında vehmettikleri ve “an” ismiyle tarif ettikleri görece farkındalık süreçleri?!

KUANTUM FİZİĞİNİN TEMELLERİNİ OLUŞTURAN Einstein'ın özel ve genel İzafiyet Teorisi'ni açıklamasının üzerinden bir YÜZYIL(!) geçti...

E= mc^2 formülü bir yandan evrenin enerji boyutundaki bütünlüğüne işaret ederken, diğer yandan enerjinin farklı frekanslardaki titreşimlerinin, bireysel zaman-mekân deneyimini oluşturmakta olduğunu anlatır.

İşte bizim “*anda var ol... ânını yaşa...*” dediğimiz bu bireye özgü deneyim süreçleridir aslında.

Bedenin kesitsel algılama araçlarına (beş duyuya) dayalı görece farkındalık süreci içinde anına yoğunlaşarak, kişinin kendini geçmişin takıntılarından ve geleceğin kaygılarından kurtarması, dünyada sağlıklı bir yaşam sürmesi açısından elbette önemlidir.

Bundan daha önemlisi, kişinin bu bedensel algılamaya dayalı görece farkındalık sürecini (dünya yaşamını), ebediyeti kazandıracak verilere dayalı olarak değerlendirmesidir! Zira ölümsüz olan insan, dünya yaşamında kendisinden açığa çıkan düşünce ve fiilleriyle oluşturduğu ruh ile (bilinç varlık olan insanı taşıyacak, beynin belirli frekanstaki dalgalarından oluşan ölümsüz bedeniyle) holografik tekil bilgide boyutlar değiştirip, o

boyutların bedenlerine dönüşerek sonsuzluk içinde yerini alacaktır.

“Mutlaka siz, boyutlar değiştirerek o boyutların uygun bedenlerine dönüşeceksiniz!” (Kur’ân Çözümü, İnşikak Sûresi 19)

Ânımızı şu dünyada kalacağımız sürece dayalı olarak değerlendirdiğimiz takdirde, belki sağlıklı ve huzurlu bir ömür geçirmiş olacağız. Ne var ki biyolojik bedenin ölümünden sonra **ruhanî algılama sistemiyle** devam edecek yaşam açısından bunun zararı hadde ve hesaba gelmeyecek kadar büyük ve telafisi imkânsız olacaktır.

Bundan dolayı biz bedensel algılamaya dayalı görece farkındalık sürecinde ânımıza yoğunlaşarak, geçmişin takıntılarından ve geleceğin endişelerinden sıyrılırken; ânımızı ölüm sonrasında ruhanî algılamanın oluşturacağı yaşamımıza fayda sağlayacak düşünce ve fiillerle değerlendirmemiz, bizi ebedî mutlu kılacaktır.

İnsanın dünyada yapacağı en akıllı iş, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Allah ismiyle açıkladığı Vahidü’l Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) Esmâ’sı ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların açığa çıkış sistemi ve düzeni bilgisini, geçici bedensel kimliğinin izafî zaman anlayışına göre değil, hakiki kimliğinin zaman birimi olan EVRENSEL açıdan kavraması ya da bunu bildiren Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Risâletine iman etmesi ve gereklerine göre yaşamını sürdürmesidir.

D. Chopra, Osho veya Eckhart Tolle gibi spritüelleri takip ederken ve kişisel gelişim kitaplarını okurken, **Kur’ân** ve **Rasulullah** açıklamalarındaki gerçeklerden uzaklaşmamaya dikkat etmeliyiz. Zira ölümle geçilecek, geri dönüşü ve telafisi mümkün olmayan, pişmanlıkların da fayda vermeyeceği yeni

yaşam boyutunda insan sadece dünyada edindiği kazanımlarının getirisini yaşayacaktır.

Birinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “**Merhametli olanlar... Bunlara, Rahman olan Allâh merhamet eyler... Yerde olanlara merhamet ediniz ki göktekiler de size merhamet ederler...**”

RAHMET, Allah ilminde Esmâ'nın açığa çıkışıyla vücud bulmaktır (algıda var olmaktır).

Rahmet eseri olarak Allah ilminde hikmet (nedensellik) sistemine göre vücud bulan her şey, varlığını oluşum programına uygun bir işlevle devam ettirir.

Nihayetinde kimi birimler ölmeden önce üreme yoluyla mevcut programlarının idamesini sağlar; kimi birimlerde bünyelerindeki **El-Bâis** Esmâ'sının işlevi gereği mutasyonla işlevini bir üst yapıda devam ettirir.

Ayrıca doğal seleksiyon mekanizması tarafından bastırılmamak ya da yok edilmemek için, her halükarda güçlü olmak önemlidir.

Birimde programın gereği olan işlevi ifa etme arzusu ne kadar güçlüyse, doğal seleksiyon ile yok olmamaya karşı o

şiddette direnç gösterir. Neticede birim ya yetersizliği dolayısıyla yok edilir (“*var olan bir şey yok olmaz*” prensibi gereği, buradaki yok ediliş “**geri dönüşüm (recycling)**” anlamındadır), ya da sistemin **El-Bâis** mekanizması gereği potansiyelindeki kullanılmamış Esmâ'nın açılımını zorlayıp mutasyon geçirir ve bir üst yapıya dönüşerek varlığını başka bir formda ya da başka bir boyutta devam ettirir.

Özetle rahmetin anlamı:

1. Birimin Allah ilminde Esmâ ile vücut bulmasıdır...
2. Birimin genel sistemin doğal seleksiyon mekanizması tarafından yok edilmemesi için, sistem şartlarına ayak uyduracak kadar esnek ve güçlü olmasıdır...

GELELİM KONUMUZ OLAN HADİSE:

“Yerde olanlara merhamet ediniz ki göktekiler de size merhamet ederler...”

Bedenin kesitsel algılama araçlarından gelen veriler ve biyokimyasal etkileriyle beyinde dünya algısı/vizyonu meydana gelir ve bu algıya göre de bilinç oluşur.

Beden kaynaklı verilerin beyinde oluşturduğu algı/vizyon ve bilinç, kendimizi bedensel varlık kabul etmemize yol açtığından hadiste sembolik olarak “**yerde olanlar**” diye ifade edilmiştir.

“Yerde olanlara merhamet etmek”ten murad...

Beynin algı kapasitesini artırıp, görgüsü ve ufku beden sınırlarının ötesine geçmiş aşkın (transcendent) bir bilinç haline

gelmektir. Bu sayede kişi beden kaynaklı verilere dayalı bir biçimde oluşan algı kayıtlarının dışında, **Semâ** diye tarif edilen evrensel genişlikten nasip alabilir.

İnsan beynindeki **epifiz** tıpkı bir anten misali, yüksek frekansların beyne geçiş noktasıdır ve bir katalizör gibi beyin genel performansını artırarak evrensel boyutlara açılmasını sağlar.

Bahsettiğim bu konu, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** Risâletinin ana konusudur!

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin Risâletinin ana konusunu şöyle özetleyebiliriz:

“Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren, ismi Allah olan Vahidü’l Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) ilminde, Esmâü’l-Hüsnâ ile işaret edilen (kendini tanımladığı) muazzam, muhteşem ve mükemmel özelliklerinin holografik esasa göre açığa çıkış bilgisidir (Allah ilmidir) ve insan beyini bu açığa çıkışın en geniş kapsamlı yansıma ve kavrama mahalli olarak işlevlendirilmiştir...”

KİŞİ BUNA İMAN ETTİKTEN SONRA, imanın gereğini yaşamak için holografik tekil bilgi denizinde bir kesit olan bedensel varlığının kayıtlarından bilincini özgürleştirip, hologramda düşünsel bir seyre çıkar. Başka bir ifadeyle, Allah ilminde ilmini ilmiyle serbestçe seyrederek kendini tanıma açılımı çalışmalarına girer.

Bu hususta en önemli çalışma **“zikir”**dir. Zira zikir, bedensel algının (beş duyunun) oluşturduğu koza dünyası sınırları dışındaki evrensel gerçekleri değerlendirmeye yönelik, beyinde ek bir kapasite oluşturma çalışmasıdır.

Salât ise belirli zikir ve hareketlerin sağlayacağı güçlü bir konsantrasyonla beynin yüksek frekans desteğinden yararlanarak evrensel gerçekleri değerlendirme çalışmasıdır.

Oruç dahi bedeninin beyin üzerindeki kısıtlayıcı etkilerini minimuma indirme amacıyla tutulur... Böylece beynin koza dışı gerçeklere duyarlılığı artırılmış olur ve Salât ile değerlendirilenler deneyimlenebilir.

Hac, ley hatlarının (pozitif radyasyon akım kanallarının) kesişim noktası olan Kabe'nin ve bunun bir uzantısı olan Arafat'ın altındaki çok yüksek frekanslı enerji kaynağının beyinde meydana getireceği yüksek bir çalışma temposuyla, beynin epifizden geçiş yapan yüksek frekanslarla rezonans olmasını destekler... Bunun sağlayacağı açılım hiçbir ibadetle kıyasa gelmez.

Zekât, bedensel varlık sanısından arınmak için Esmâ dışında vehmettiğin varlığının en azından kırkta birini ihtiyacı olanla karşılıksız paylaşmaktır. **“Zaten siz Vechullâh için (Vechullahı bildiğiniz veya gördüğünüz için) bağışlarsınız...”** ayeti gereğince, yüksek frekansların sağlayacağı evrensel gerçeklere karşı bir duyarlılıkla yaşamak için, beden kaynaklı düşük frekanslara dayalı dünyevî varlığından arınmaktır.

Kısaca **dinde şer'î hükümler** (şeriat) veya **“ibadet”** diye bildirilen tüm çalışmalar, Allah ilmini evrensel boyutlarda algılama ve değerlendirme amaçlı tekliflerdir.

HADİSTE: **“göktekiler de size merhamet ederler”** bölümü ise rahmetin, birimin derunundan bilincine doğru boyutsal bir bilgi akışının oluşturduğu görüş açıklığı (aydınlanma) olduğu anlamındadır. Bu bilgi akışı tasavvufta **Ahfâ, Hafî, Sır, Ruh, Kalp** ve **Nefs** şeklinde sıralanmıştır.

“Zerre küllün aynasıdır” hadisindeki **“küll”**, **Risâletin hakikati olan Allah ilmidir** (holografik tekil bilgide Esmâ seyri); **“zerre”** ifadesinin insan beynindeki karşılığı ise epifizdir. Beyin, epifizden geçiş yapan yüksek frekans desteği ile Allah ilmiyle iletişime geçerek, **Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Allah ismiyle açıkladığı hakikati** kemâliyle kavrama ve gereğini yaşama mahallidir!

Beden kaynaklı düşük frekanslar beynin algı kapasitesini daraltarak, bedensellik fikrini oluşturacak düşünce ve hissiyatları meydana getirirken; buna karşın epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar ise evrensellik fikrine dayalı düşünce ve hissiyatı oluşturacak bir biçimde beyin duyarlılığını artırıp, algıda derinlik ve genişlik meydana getirir.

Dolayısıyla beden kaynaklı düşük frekanslar beyinde insanın **arz’ını** (dünya algısını/vizyonunu) oluşturur... Buna mukabil epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar ise insanın **Semâ’sını -Evrensel Öz’e doğru bilinç katlarını/nefs mertebelerini-** (ki bu bilinç katları/nefs mertebeleri yedi olup, bunlar da sırasıyla **1. Emmâre Nefs 2. Levvâme Nefs 3. Mülhime Nefs 4. Mutmainne Nefs 5. Râdiye Nefs 6. Mardiyeye Nefs 7. Sâfiye Nefs**’tir...) meydana getirir.

Bakara Sûresi, 29’uncu ayette bu konu şöyle açıklanmaktadır:

“HÛ” (O işaretini boyutsal derinlikli düşünmek gerekir) **yarattı sizin için arzdan olanların** (bedeninizdeki özelliklerin) **tümünü; sonra da şuur** (beyin) **boyutunuza yönelip onu yedi kat** (yedi idrak kapasitesi – Nefs mertebesi) **olarak düzenledi. O her şeyi bizâtihi kendinden yarattığı içindir ki her şeyi bilendir.**

Tasavvufta yüksek frekanslara dayalı yaşam sürenlere **Semâ ehli** denmiştir.

Semâ ehli, Mele-i Âlâ diye de tabir olunur.

Allah ismiyle açıklanan Vâhidü'l Ahad'ın varlıktaki tedbirâtı ve tasarrufu, Mele-i Âlâ iledir.

Mele-i Âlâ ile sistemler kurulur ve yine onlar hükmüyle sistemler bozulur.

İnsanın hakikatine giden yolda en **âlâ refik**'tir.

“Göktekiler de size merhamet ederler” cümlesindeki **“göktekiler”**, bir yönüyle epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteğidir; diğer yönüyle dünyamızı paylaşan **Semâ ehlinin** (Rasuller, Nebîler ve Velîlerin) Allah ilmine dayalı üst düzey yaşamlarından bizlere yansımalarıdır.

Kur'ân ayetleri ve hadisler, Semâ ehlinden olan **H.z. Muhammed (s.a.v.)**'in Allah ilmine dayalı üst düzey yaşamından bizlere yansıyanlardır.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

İkinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Allâh-u Teâlâ Hazretleri her yüzyılın başında bu dini ikame edecek birini bâ’s eder...”

Değişen dünya şartları dolayısıyla, Hicrî takvime göre her yüzyılın başında bir **Müceddid/Yenileyici** gelir ve **dini** (Risâlet ve Nübüvvet işlevleriyle açığa çıkarılmış Allah ilmini/ Esmâ'nın açığa çıkış sistemi bilgisini) geldiği günün şartlarına göre yeniden anlaşılır hale getirir.

Müceddid, dinde yeni şartlar getirmez! Sadece dini, geldiği zamanın anlayışına göre yeniden açıklayarak, insanlığın faydasına sunar.

Böylece dinin hakikatini anlamanın açacağı yeni ufukların getirisine ulaşmak için yarınını inşa eden insanlık, geçmişin takıntılarıyla yaşamaktan kurtulur.

Bazı insanların ufku ise ölümlü beden sınırlarının ötesine geçer... Onlarda sonsuzluğun getirisi olan hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir dimağın düşünmediği nimetlere ermek için ânını değerlendirerek yaşarlar dünyayı!

Ulü'l-Azm Rasullerinden olan **Hz. Musa (a.s.)**'nın tenzih ağırlıklı açıklamalarının insanlarda meydana getirdiği sapsmaları düzeltme işleviyle gelen **Hz. İsa (a.s.)**, **Müceddid**'lik işlevinin açık bir örneğidir (belki de menşei)...

Ricâl-i Gayb'dan (görevli Velîlerden) olan **Müceddid**, **Ulü'l-Azm** derecesindedir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizle Nübüvvet devri son bulmuş ve bizzat kendisi tarafından yapılandırılan ve insanlığın kıyametine dek yürürlükte olacak bir idarî sistem olarak Velâyet (hakikati kavrama ve takdir edildiği ölçüde gereğini yaşama) **devri başlamıştır**. Böylece **Velâyet kapsamında olan Müceddid**'lik, bâtında (insanlara kapalı bir şekilde) görülen bir işlev haline gelmiştir.

Şöyle ki...

Müceddid, yenileme işlevini **Kutbü'l-İrşâd** ile ortak çalışarak gerçekleştirir. **Müceddid**, **Kutbü'l-İrşâd**'ın beyin gücünden yararlanarak, yaptığı yenileme doğrultusunda dünya üzerine beyin dalgalarını yayar ve o frekanslara açık olan beyinler tarafından değerlendirilerek dünya çapında bir yenileme gerçekleştirir.

İçinde bulunduğumuz Hicrî yüzyılın başında (1400-1410), milâdî olarak 1980'li yıllarda görevine başlamış olan **Son Müceddid**, kendisinden önceki **Müceddid**'lerden farklı bir özelliğe sahiptir.

Önceki **Müceddid**'lerin işlevi, din anlayışındaki inançsal yanlışları düzeltmekle ilgiliyken... Zamanımızın **Müceddid**'inin işlevi ise, **Hz. Muhammed (s.a.v.)'in vârisi** olarak tüm insanlığa yaygındır. O da, **Kur'ân** ve **Rasulullah** açıklamalarındaki mecaz ve sembolik anlatımların dayandığı gerçeklerin bilimler eşliğinde açıklanması işlevidir. Bu işlev,

kendisinden sonra başka bir Müceddid'e ihtiyaç bırakmayacak kapsamda bir yenileme işlevidir.

Hız. Muhammed (s.a.v.) ile Mekke'de doğan Risâlet güneşi, günümüzde **Son Müceddid** ile batının modern bilimleri eşliğinde tekrar yükselişe geçmiş ve tüm dünya insanını aydınlatan bir ışık halinde parlamaktadır! Öyle bir ışık ki kendisinden sonra nice nesilleri aydınlatacak ve esenlik olacaktır.

Ne mutlu O'nun nuruyla aydınlananlara...

Müceddid'lik işleviyle ilgili daha fazla bilgi isteyenler **Üstâdım Ahmed Hulûsi'nin** konuyla ilgili yazılarını okumalarını tavsiye ederim.

BU KISA ÖN BİLGİDEN SONRA, biz konumuz olan hadis üzerinde düşünmeye devam edelim.

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.lerinin de kitabında belirttiği üzere hadisteki inceliklerden bir tanesi **Müceddid'in bâ's** olmasıdır ve bir diğer incelikte **bâ's** kelimesinin **Allah** ismine bağlanmasıdır.

Yani **“Rahman bâ's eder...”** demiyor, **“Allah bâ's eder...”** diyor.

Bunun sebebi **Allah** isminin **“Ulûhiyet”**e işaret etmesiyle ilgilidir.

Ulûhiyet'in manasını **Üstâdım Ahmed Hulûsi**, **“Allah Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler”** isimli yazısında şöyle açıklar:

“Ulûhiyet” hem **“HÛ”** ismi ile işaret edilen **“Mutlak Zât”** anlamını içerir hem de **“Zatî”** ilim mertebesinde, ilmiyle

ilmini seyir anlamında oluşmuş, “**nokta**”lar âlemlerini, her bir “**nokta**”yı oluşturan kendine özgü “**Esmâ**” mertebelerine işaret eder! “**Zât**”ı itibariyle, “**şey**”in ayrı, “**Esmâ**”sı itibariyle “**şey**”in aynı olan Allah ismiyle işaret edilen; **âlemlerden Ganiyy ve benzeri olmayandır!** Bu yüzdendir ki “**şey**”i ve fiillerini Esmâ’sıyla yaratan Allah ismiyle işaret edilen, Kur’ân-ı Kerîm’de “**BİZ**” işaretini kullanmaktadır. “**Şey**”de kendisinin gayrı yoktur! Bu konuda çok iyi anlaşılması gereken husus şudur: “**Şey**”den söz ettiğimizde “**şey**”in zâtı derken onun varlığını oluşturan “**Esmâ mertebesinden**” söz ederiz. “**Şey**”in zâtı hakkında tefekkür edilir, konuşulur. **Allah adıyla işaret edilenin Zâtı hakkında ise konuşmak muhaldir;** yani kesinlikle olanaksızdır! Çünkü Esmâ özelliğinden meydana gelmişin, mutlak Zât hakkında fikir yürütmesi, “**vahiy**” yollu gelmiş bilgi ile dahi olsa -ki bu da olanaksızdır- mümkün olmaz! İşte bunu anlatmak sadedinde yolun sonu “**hiç**”likte biter, denmiştir!”

Dolayısıyla hadisteki “**Allah bâ’s eder...**” ifadesinin anlamı:

“Yaşadığı zamanın şartlarına göre Allah indindeki dini, bilimler eşliğinde açıklayarak tekrardan insanlığın yararına sunacak olan Son Müceddid, hakikatinin kemâline uygun bir anlayışla kulluğunu ifa edecektir.”

HADİSTE GEÇEN “**BÂ’S**” KELİMESİ aslında önemli bir inceliğe işaret eder...

Şöyle ki:

Birimin kulluğu, işlevinden önce gelir... İşleviyse içinde bulunduğu şartlara göre kulluğunun gereğini yerine getirmesidir.

Örneğin bir kişi aile içindeki durumuna göre veya toplum içindeki statüsüne göre ya da iş ortamında mesleğine uygun bir vasıfla tanımlanır. Tüm bu vasıflamalar kişinin içinde bulunduğu ortam, şartlar ve beraber olduğu kişilere GÖREDİR! Fakat kişi hangi ortamda, kimlerle nasıl ve ne şekilde beraber olursa olsun ve buna göre hangi vasıfla anılırsa anılsın, o her halükarda insandır.

Yani kişinin insanlığı, esas (pâyidâr); işlevi ise ortam ve şartlara göre değişkenlik gösterdiğinden izafîdir.

Bundan dolayı **Kelime-i Şahâdet**'te:

“**Muhammeden AbduHu ve RasuluHu**” demek suretiyle, **H.z. Muhammed (s.a.v.)**'in kulluğu **Risâlet işlevinin önüne geçirilmiştir.**

Aynı şekilde **Müceddid**'in kulluğu esas olup, **Müceddid**'lik işleviyse içinde bulunduğu ortam ve şartlar gereği kulluğunun bir özelliğinin gün ışığına çıkmasıyla aldığı unvandır.

İşte bundan dolayı hadiste **bâ's** kelimesi kullanılmıştır.

Son Müceddid, kuantum fiziğinin ve teknolojisinin yaşandığı bir çağda meydana geldiğinden, dini bilimle sentezleyerek Allah'a kulluğunun gereğini yaşar ve bu yaşantısı onu zamanla, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** tarafından organize edilmiş Velâyet kurumundaki Müceddidlik konumuna getirir.

Daha iyi anlaşılması için konuya bir başka örnekte **Nübüvvet işlevi**dir.

Malum olduğu üzere **Nübüvvet** işlevi, Risâletin bildirdiği hakikate imanın gereği olarak, kişinin ölüm ötesi yaşama kendini hazırlaması için dünya yaşamında yapması gereken çalışmaların bildirimidir.

Şayet **Nübüvvet** işlevini yapabilme potansiyeline sahip bir insan varsa eğer, şartlar onu bir şekilde bu işlevi yapma noktasına getirecektir.

Buna mukabil ölüm ötesi yaşam şartları böyle bir işlevi gerektirmediğinden, bu kişinin işlevi ölüm ötesi yaşama geçtikten sonra bitecektir.

Bu defa içinde bulunduğu yeni yaşam boyutunun şartları, kulluğunun başka bir özelliğini gün ışığına çıkarabilir buna uygun başka bir unvan alabilir...

İşte bu yüzden **“birimin işlevi, içinde bulunduğu şartlara göre kulluğunun gereğini yerine getirmesidir”** dedik.

Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) Hz.lerinin de söylediği gibi: **“Suyun rengi, kabın rengidir”**...

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Üçüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Salacağınız bir ip, mutlaka sizi ALLAH’a ulaştırır...”

Bu hadisin hem **urûc** ile ilgili hem de evrenin tüm insanları kapsayan genel işleyiş sistemiyle ilgili anlamı olduğunu düşünüyorum.

ÖNCE URÛC İLE İLGİLİ ANLAMI ÜZERİNDE DURALIM...

Yapılan ibadet ve riyazetler beyni bedensel algının sınırları dışındaki evrene duyarlı hale getirir...

“**Hassas olduğunuz saatlerde dua etmeyi ganimet biliniz... Çünkü bu hâl rahmet saatinin hâlidir...**” hadisi gereğince... Kişi bu haldeyken tam bir odaklanma ile hakikatine yönelirse, artezyen kazmakla su kaynağına ulaşma misali,

hakikatine dair ilham (ie doğan bilgi) yollu bir takım hissedişler ve farkındalıklar yaşar. Dinde buna **urûc** denmiştir.

Urûc'un gayesi **Mir'ac**'tır.

Mir'ac, Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) **Rubûbiyetinden** (Esmâ'sı ile işaret edilen kemâl vasıfların terkip hükmüyle açığa çıkışından) meydana geldiğini müşâhede etmektir.

Allah'a vuslatın bu ilk aşaması, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: "Nefsine arif olan, Rabbine arif olur"** açıklamasındaki sırra ermekle ilgilidir.

Artık kişi bedensel varlık olmadığını anlamış, beynine talim olan (programlanan) Esmâ ile vasıflanmış bir şuur (Hakkanî varlık) olduğu gerçeğine ermiştir.

Bundan sonra **"Mübdî Mârifet"** diye işaret edilen, Allah'a vuslatın ikinci aşaması vardır.

Bu da bilincini mevcut kayıtların ötesine geçirecek, evrensel boyutlarda kendini tanımayı sağlayacak gerekli Esmâ'yı beyinde kuvveye (beyin devresine) dönüştürme çalışmalarını yapmakla olur.

Bu husus **Âl-i İmran Sûresi, 103'**üncü ayette şöyle açıklanmaktadır:

"Hep birlikte varlığınızdaki Esmâ hakikatine (uzanan) Allah ipine sarılın ve ayrılığa düşmeyin. Üstünüzdeki Allah nimetini hatırlayın."

Yani, "hakikatinizi bedensel kayıtların ötesinde, kemâl derecede/evrensel değerleriyle bilmenizi ve yaşamanızı

sağlayacak Esmâ, potansiyel olarak beyninizde -**Rabbin beyninde**- mevcuttur... O halde toplu olarak/birlikte hakikatinizi kemâl derecede/evrensel değerleriyle bilmenizi ve yaşamınızı sağlayacak bir takım düşünsel ve eylemsel çalışmalar yaparak gerekli Esmâ'yı beyninizde kuvveye dönüştürün (beyinde işler bir devre haline getirin).”

Allah’a vuslatın üçüncü ve en son aşaması “**Mûtu kable’l-ente mût**” diye işaret edilen, bedensel varlık sanısından kurtularak, hakikatini evrensel değerleriyle yaşama halidir.

Bu da beyindeki **El-Bâis** isminin dönüştürücü gücüyle bedensel varlık sanısının sonlandırılması, akabinde **El-Veliyy** isminin terkinde ağırlık kazanmasıyla gerçekleşir.

HER İNSAN OLUŞUMU GEREĞİ İKİ PERSPEKTİFTEN bakabilme yetisine sahiptir...

Zaten insandaki bu iki perspektiften bakabilme yetisi dikkate alınarak **Kur’ân** nazil olmuştur.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz dahi insandaki bu iki perspektiften bakabilme özelliğine dayalı olarak açıklamalarda bulunmuştur.

Kur’ân ve **Hadis** okurken dikkat etmemiz gereken çok önemli bir inceliktir bu.

H. İsa (a.s.)’nın: “**Sen insanca düşünüyorsun, yaratan Rab gibi değil**” söylemi, insanda mevcut bu iki perspektiften bakabilme yetisine işaret etmektedir.

Birinci perspektif, insanın doğumuyla birlikte bedensel yaşam şartları içindeki gelişimi sürecinde kendini bir birim

kabul etmesiyle oluşur. Bu insanın **HALK/halkiyet** (yaratılmışlık) yanıdır...

İkinci perspektif ise hakikatine erme yolunda yapılan, bilinci bedensellik kabulünün oluşturduğu sahte kimlik vehminden arındırma çalışmalarıyla, beyni epifizden geçiş yapan yüksek frekanslara karşı duyarlı hale getirip, ilham yollu özün ilmiyle bakma açılımıdır. Bu da insanın **HAK/Hakkânî** yanıdır...

Birinci perspektif, bedenın düşük frekans etkisi altında baskılı çalışan beynin zihinsel fonksiyonlarının (ben kavramı, akıl, fikir, hayal, idrak, vehim, himmet ve hafıza) oluşturduğu bilinç boyutudur. Kişi bilinç boyutu itibarıyla yaratılmış olduğundan muhtaç olup, ihtiyaçları için yaşar.

İkinci perspektif ise kişinin şuur boyutudur.

Daha önce de üzerinde durdum, ama yeri geldikçe daha sık ve farklı açılardan üzerinde duracağımız bir konu...

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar beynin genel performansını (beyinsel faaliyetleri) artırır (beynin zihinsel fonksiyonlarında performans artışı meydana gelir). Bu sayede beyin bedensel algılamanın oluşturduğu koza dünyası dışındaki evrenden ilham yollu bilgi alır. Bu bilgi bir Esmâ potansiyeli olan beyinde kendi cinsinden olan kuvveleri harekete geçirip, kişinin evrensel mânâda aydınlanmasını sağlayarak bedenın kısıtlamalarından kurtarır.

İşte bu husus bahsettiğim ikinci perspektiftir...

Kişi şuur boyutu itibarıyla yaratılmaktan **Ganîyy** olduğundan **TAM**dır (eksiksiz) ve bilinç kapasitesi kadar hakikatini kemâliyle (beynine talim olan Esmâ kuvveleriyle/Rabbanî kudretle) yaşar.

HADİSİN TÜM İNSANLARI KAPSAYAN evrenin genel işleyiş sistemiyle ilgili ikinci anlamı ise şöyledir...

Bizden açığa çıkan her fiil “geribildirim (feedback)” sistemiyle bize geri dönüp, beynimizdeki **El-Hasiyb mekanizması** gereğince değerlendirilir ve fiilin konusu doğrultusunda beyinde ilgili Esmâ’yı potansiyelden kuvveye dönüştürerek algımızı, dolayısıyla bilincimizi forme eder. Böylece biz, bizden açığa çıkan her türlü düşünce ve eylemlerimizin sonuçlarını yaşarız.

“**Fakire verdiği sadaka önce Allah’ın eline düşer...**” hadisindeki mantıkla...

Yani çapraz okuma denilen, “**ayeti bir başka ayetle**” ya da “**hadisi bir başka hadisle**” veya “**ayeti hadisle**” deşifre ederek çözüme ulaşma yoluyla “**salacağımız bir ip, mutlaka sizi ALLAH’a ulaştırır...**” hadisini anlamaya çalışırsak...

Bizden açığa çıkan her fiil, salmakta olduğumuz bir ip misali, bizi ÖNCE İSMİ ALLAH olan Vahidü'l-Ahad’ın Esmâ’sının açığa çıkış sistemi gerçekleriyle yüzleştirir!

Allah Esmâ’sının açığa çıkış sistemine ters düşen düşünce ve eylemlerimiz, beyindeki **El-Hasiyb** mekanizması gereğince değerlendirilip *âhırinde* bizi yaşam gerçeklerinden uzaklaştırarak, ebedî yaşantımızı cehenneme (acı ve ızdıraba) dönüştürürken; Allah Esmâ’sının açığa çıkış sistemine uyumlu olan düşünce ve eylemlerimiz de, yine beyindeki **El-Hasiyb** mekanizması gereğince değerlendirilip *âhırinde* hakikatimizle aramızdaki perdeyi kaldırarak, ebedî yaşantımızı cennete (huzur ve mutluluğa) dönüştürür.

ASLINDA TÜM MESELE beyni varoluş gayesi istikametinde kullanabilmektir.

Varlıkta kendinden gayrına yer olmayan ve Allah ismiyle işaret edilen Vahid'1 Ahad (sayısal çokluk kabul etmez TEK), ilmi noktasında(!) Esmâ'sı ile işaret edilen öz vasıflarının sistemsel açılımıyla, her an yeni bir şan alarak (bize göre) sonsuzda gelişen evreni meydana getirmiş; Esmâ'sının açılımı olan evrende tekliliğinin azâmetini, ihtişamını ve kemâlini seyredip yaşamak için de insanı var etmiştir.

Beynin bu ana gayesi, bedenin yetersizliği ya da beklentilerimizin karşılanmamasıyla, bir şekilde engellendiğinde zorlanır.

Beyin kendisini zorlayan bir konunun üstesinden gelebilmesi için veri tabanına göre faaliyetlerini artırır ve bu da yeterli olmazsa sigortası atar. Beyin sigortasının atması ise farkındalık alanımıza kızgınlık olarak yansır ve biz başlarız yanmaya!

Kızgın cehennem alevleri içinde kızardıkça öfkemiz artar.

Kimi insanlar kendi içlerindeki ateşi tutuşturan ellerin kendi dışında olduğunu düşünür ve beklentilerine engel teşkil eden veya kaybettiklerine sebep gördüğü o ellere kızar, kınar, suçlar.

Yaşamın gerçeklerini bilmediğinden, olayların beklentileri doğrultusunda gelişeceği zannı basiretini kr etmiştir.

Bizi yakan ateşin esas sebebi, yaşamı objektif bakışlarla gzlemlemeyip, nasıl gelişeceğini ngrememenin ya da istenilene ulaştıracak bir şekilde olaylara yn verememenin sükût-u hayalidir.

Kimi insanlar içlerindeki ateşi tutuşturan ve kızıştıran o kızgın cehennem alevlerinin kendi idrak yetersizliğinden kaynaklandığını bilir ve her yanış onları yaşamın geręekleriyle yüzleştirerek şartlanmalarından arındırır.

Arındıkça, içten içe yakan ve öfkesini körükleyen o kızgın cehennem ateşi de sönmeye başlar. Zira yanmasına sebep olan geręeğin önündeki örtü artık kalkmış, hakikat ortaya çıkmıştır.

Yanış ve yersiz bir şey kalmaz, her şey yerli yerince ve olması gerektiği gibidir.

Geręeğin önündeki perde kalkınca kişinin kızması da biter... Suçlaması, kınaması, üzülmeye veya üzüp kalp kırması da son bulur.

Allah'a tevekkül eder (beynindeki **El-Vekiyl** Esmâ'sının, onun için en hayırlı sonucu oluşturacağına iman eder) ve yine beynindeki dayanma kuvvesiyle (**Es-Sabûr**) sabreder.

Hilm ile yaşadıklarını genel sistem içindeki yerine göre değerlendirmeye alarak, hakikatini bilmenin erdemini yaşar.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Dördüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Her kim ALLAH için olursa... ALLAH onun için olur...”

Üstâdım Ahmed Hulûsi der ki: “Tasavvuf, Fenâfillah ve Bekâbillah isimli iki aşamaya dayanır.”

Bu hadisin birinci kısmı **Fenâfillah**’a, ikinci kısmı da **Bekâbillah**’a işaret etmektedir.

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren, Allah ilminde Esmâ’sı ile işaret edilen öz vasıfların seyri için tasarlanmış bir varsayımdır.

Heyula’dır (dev hologram)!

Aslı hayal olan evrenin her bir noktasında Esmâ’sıyla yüz gösteren, sadece Allah ismiyle işaret edilen “**El-Vâhidü’l-Ahad-üs Samed**”dir (sayısal çokluk kabul etmez som TEK).

“Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır (Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!” (**Kur’ân Çözümü, Bakara Sûresi 115**)

Bu gerçeği anlamak suretiyle, **Hz. Muhammed (s.a.v.)**'in Allah ismiyle açıkladığı hakikatin **TEKLİĞİ** ve Esmâ'sının açığa çıkış seyri için ilminde tasarlanmış tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin **BİRLİĞİ** yanı sıra, kendinde ya da herhangi bir şeyde varlık görme vehmi tesirinden kurtulanın hali **Fenâfillah** diye tabir olunmuştur.

“**Fakr**ımla **iftihar ederim**” hadisi **Fenâfillah** konusu hakkında bize önemli bir ipucu vermektedir.

“**Fakr**” kelimesi, yoksulluk veya muhtaçlık gibi anlamlara gelmektedir... “**Fakr**”ın dindeki karşılığı ise, var algılanan her ne varsa, Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyrinden meydana gelen bir hayal olduğu idrakine ermektir.

“**Fakr**”ın iftihar vesilesi olması, Allah Esmâ'sıyla var olmanın getirisinin, bedenselliğin getirileri yanında kıyasa gelmez bir değer olduğunu fark etmekten ileri gelir.

Fatır Sûresi, 15'inci ayet bunu şöyle açıklar:

“**Ey insanlar! Siz Allah'a** (mutlak muhtaç) “**yok**”sullarsınız (Esmâ'sıyla varsınız)! **Allah ise Ganiyy'dir, Hamiyd'dir.**”

“**Onu tesviye edip** (beynini oluşturup), **o yapının içinden Ruhum'dan** (Esmâ mânâlarımından) **nefh ettiğim**de (açığa çıkardığımda (nefh yani üfleme, içten dışa şeklinde olur daima. A.H.)) **Ona secdeye kapanın** (hükümranlığımı - tasarrufunu kabul edin)!” (**Kur'ân Çözümü, Sâd Sûresi 72**)

Sonra Âdem'e (Esmâ'nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) **bütün Esmâ'yı** (Esmâü'l-Hüsna'sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve

kavramayı) **talim etti** (programladı). (**Kur'ân Çözümü, Bakara Sûresi 31**)

BU İKİ AYETTE BELİRTİLDİĞİ ÜZERE bir Esmâ potansiyeli olan insan beyni, Allah'ı kemâliyle bilme ve yaşama kapasitesine sahiptir. Beyindeki bu özellik dolayısıyla insan **yeryüzünde halife** olma şerefine nail olmuştur.

Beynin bu kapasitesinin değerlendirilmesi için, öncelikle kişi varlığın hakikatine işaret eden Allah kavramı hakkında doğru bir bilgi edinerek, kendisini gerçeklerden koparan tüm varsayımlarından bilincini arıtması gerekir.

Kişi, yanlış bilgiye dayalı kuruntularından; bu kuruntularından oluşan hayali beklentilerinden; beklentilerinin gerçekleşmemesi halindeki sükûtu hayâlin yaşatacağı üzülmelerinden ve kızmalarından kurtulduğu oranda, **beyni Allah kavramına dayalı** (epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansları değerlendirmeye yönelik) **serbest** (hiçbir şarta bağlı olmadan) **ve çok yönlü** (evrensel boyutlara açılmaya müsait) **bir çalışma temposuna girer.**

Dindeki ibadet çalışmaları beyni gerçeklerden koparan, potansiyeline kayıt getiren veya kilit oluşturacak fikirlerin tesirlerinden arındırıp, potansiyelindeki Esmâ'dan (**Allah ismi manasından**) kapsamlı bir biçimde yararlanılması için teklif edilmiştir.

Bunun için kişinin aşması gereken üç engel vardır ki bu üç engelin her biri kendini beden kabul etmekten kaynaklanır. Bunlar:

1. Şartlanmalar = Varlığın hakikati, oluşum ve gelişim sistemi gerçekleriyle ilgisi olmayan, genellikle yaşadığımız çevre veya medya tarafından bizlere empoze edilen verilerdir. Bunlar ağırlıklı olarak kendimizi bedensel varlık kabul etmemiz yolunda vehmi tahrik eden saptırıcı veriler bütünüdür.

2. Bedenin Tabiatı = Yeme, içme, seks, rahata düşkünlük, güzel ve lüks şeylere sahip olma gibi, beden tabiatına uygun hallerle bezenmeye yönlendiren dürtülerdir. Bedensel kimliğimizin kaynağıdır.

3. Vehmî benlik = Allah Esmâ'sı dışında (kendinde ya da başka bir şeyde) varlık görmektir ki bu dahi kendimizi beden kabul etmemizden kaynaklanır.

Kişi bu üç engeli zihnen aşmadığı sürece beynin gerçek kapasitesini kullanamaz.

Halbuki kişi epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansları arkasına alarak beynin gerçek kapasitesini kullanabilse, kendisi için akla ve hayale gelmez bir yaşamın kapısını aralamış olur. Bazılarımıza saçma gelebilir ama “Lucy” filmi buna uç bir misal oluşturmaktadır.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin bahsettiği **büyük cihad** ve tasavvuf ehlinin **nefs mücâhedes**i dedikleri şey, kişinin epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteğini arkasına alarak aşkın (transcendent) bir yaşam sürmesi için, kendisini gerçeklerden koparan bu üç engeli zihinsel olarak aşma mücadelesidir.

Şu üç ayet bu hususa işaret etmektedir:

“Kesinlikle müşrikler necîs'tir (pisliktir!)” (Kur'ân Çözümü, Tevbe Sûresi 28)

“Ona (Bilgiye), (şirk pisliğinden - hayvaniyetinden) arımp, tâhir olanlardan başkası dokunamaz!” (Kur'ân Çözümü, Vâkıa Sûresi 79)

“Gerçekten onu (bilincini) arındıran kurtulmuştur” (Kur'ân Çözümü, Şems Sûresi 9)

ŞİMDİ KONUMUZ OLAN HADİSİ bu bilgiler eşliğinde tekrar ele alalım...

“Her kim Allah için olursa”...

“Her kim beynindeki potansiyel Esmâ’dan **serbest ve çok yönlü** yararlanma gayesiyle hakikat ve sistemi bilgisi edinip, bu bilgiye dayalı olarak kendisini gerçeklerden koparan şartlanmalarından arınır, bedeninin tabiatının beyni üzerindeki baskısını asgariye indirir, Allah Esmâ’sı dışında varlık görmeden yaşarsa...”

“Allah onun için olur”...

“Beyni çok yönlü açılım serbestliği kazanır. Böylece kişi, epifizden beynine geçiş yapan yüksek frekansların desteğini arkasına alarak holografik evren gerçekliği ile iletişime girmenin meydana getireceği evrensel bir aydınlanma ile hakikatini bilme ve hakikatini bilmenin erdemiyile yaşama imkânına kavuşur.”

EPIFİZDEN BEYNE GEÇİŞ YAPAN yüksek frekanslar beynin genel performansını artırıp, algıda derinlik ve genişlik meydana getirerek beden kayıtları dışında bir takım aşkın deneyimlere yol açar. **Rasuller, Nebîler** ve **Velîlerden** bizlere ulaşan **kemâlat, mucize** ve **kerametlerin** ardındaki hakikatlere vakıf olmaya başlar... Örneğin:

- Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Allah ismiyle açıkladığı hakikati bilir...

- Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin, ismi Allah olan hakikatin ilminde Esmâ’sının açığa çıkış bilgisinin -Allah ilminin- holografik seyri olduğunu idrak eder...

- Evrensel bütünlüğü deneyimler ve buna göre şeyler arasındaki dinamik bağlantıları görür...

- Bedenin kesitsel algılama sınırları (koza dünyası) dışındaki farklı yaşam sistemlerini, o sistemlerin canlı türlerini ve boyutlar arası ilişkileri müşâhede eder...

- Ölüm ötesi yaşam gerçeğini ve ölüm ötesi yaşama geçmiş insanların çeşitli hallerine vakıf olur...

- Geçmişin bilgisine ulaşabildiği gibi, geleceğin bilgisini de okur. Zira holografik tekil bilgide her şey olup bitmiştir.

- Bununla da kalmaz, yüksek frekans desteği ile -Biiznillah- Hz. İsa (a.s.) gibi körü ve cüzamlıları iyileştirir (şifa verir), ölüyü diriltir, insanların başkalarından gizledikleri hallerini bilir, su üstünde yürür, duvarlar görüşüne perde olmaz.

- Daha ileri dereceye varmış olanlar Hz. İbrâhim (a.s.) gibi, yeni neslin üremesine öncülük eder... Hz. Muhammed (s.a.v.) gibi, getirdiği ilim ışığında insanlığın idaresiyle ilgilenen Velâyet kurumu oluşturur. Bedenin kuvvetlerini kontrol ettiği gibi, doğal kuvvetler üzerinde tasarruf eder...

Gerisini varın siz düşünün...

SADREDDİN KONEVÎ (k.s.) Hz.leri bu hadisle ilgili ayrıca der ki:

“Fenâ hali mertebelerinin her biri Bekâ makamına varmayı gerektirir.”

Yani **Fenâ**'dan maksat, **Bekâ**'ya ermektir!

Yapılan tüm arınma çalışmalarından amaç, bilinci gerçeklerden koparan bedensellik fikrinden arındırarak en yalın haliyle hakikati yaşayabilmektir.

Kısaca **Fenâ** halleri, **Bekâ** için basamak oluşturması gerekir.

Kişide **Fenâ** halleri **“Mülhime Nefs”** sürecinde başlar...

Kişi belirli arınma çalışmaları yaparak beyin duyarlılığını artırır. Şöyle ki epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar beyin performansını artırıp, bedensel algılama sınırları dışında kalan evrenden ilham yollu bilgi almaya başlar.

“Mülhime Nefs” diye tabir edilen bu düzeyde, kişi kendisini gerçeklerden koparan yanlışlarından arındığı ölçüde ilham yollu aldığı bilgileri değerlendirebilir ve bu sayede varlığın hakikatine doğru derinleşir.

Bu süreçte, şayet kişide varlığın Allah ilminde Esmâ'sının seyri için tasarlanmış bir hayal olduğu gerçeği dışında var zannettiklerinin yokluğuna dair tam bir itminan (kesin bir bilişin getirdiği güven) hasıl olursa, kişi gayesine ulaşmış olur ve onun bu hali **“Mutmainne Nefs”** diye tabir olunur.

Fenâfillah, **“Mutmainne Nefs”** düzeyinde başlar.

Burası **Velâyet** mertebesidir...

Burada **Bekâ**'dan hisse olarak hakikate dair **nüzul** yollu **tecelliler** meydana gelir (ilerleyen bölümlerde **“tecelliler”** üzerinde durulacaktır).

Velâyetten önce kişi hakikat ve sisteme dair ne biliyorsa hepsi hükmünü yitirir.

Akılın hükmünün bittiği (hatta akılların besin ve gelişim kaynağı olan) velâyet mertebesinde, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteği ile holografik tekil bilgide Esmâ seyri başlar. Bir diğer ifadeyle, “**Allah ilminde ilmiyle ilmini seyr**”.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Beşinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Yüceliğine yüce, mübârekliliğine mübarek ALLAH, dünya semasına nüzul tecellisi eyler ve buyurur:

- Yok mu tevbe eden? Ki onun tevbesini kabul edeyim...

- Hani duacı? Ki onun duasına icabet edeyim...

- Bağış talebinde bulunan yok mu? Ki onu da bağışlayayım...”

Bedensel dürtüler (hormonların kimyasal etkisi) ve bedenın kesitsel algılama organları olan beş duıudan beyne ulaşan veriler, beyin içinde beden ve dünya algısı ve bu algıya dayalı olarak da beynin semâsı hükmünde olan bilincini oluşturur. Dinî ıstılahta beden kaynaklı bilince, “dünya semâsı” denmiştir.

Buna mukabil yüksek frekansların beyne geçişini sağlayan epifiz ise, kişinin kendini beden kayıtları dışında, **semâ katları** olarak ifade edilen evrensel boyutlarda tanınması, hissetmesi ve yaşamasını sağlayan çok önemli bir beyin devresidir.

Anne rahminde beynin gelişim sürecinin 120'nci gününde alınan **kozmik/astrolojik** tesirler, yüksek frekansların önemli bir ölçüde beyne geçişini sağlayacak bir biçimde epifizi hareketle geçirirse eğer... Dindeki tabiriyle **“ilahî rahmet isabet ederse”** ya da **“iman nuru verilirse”**... Kişi için, varlığın hakikati ve sistemi gerçeklerine dair edindiği bilginin, evrensel boyutlardaki karşılığını anlaması, hissetmesi ve yaşaması mümkün olur.

Aksi takdirde kişi, varlığın hakikati ve sistemi gerçeklerine dair edindiği bilginin gereğini sadece beden kayıtları içinde, çok dar bir perspektiften bakarak yaşamak zorunda kalır.

BU ÖN BİLGİ EŞLİĞİNDE konumuz olan hadisi inceleyelim:

“Yüceliğine yüce, mübâreklğine mübârek ALLAH, dünya semasına nüzul tecellisi eyler ve buyurur:”

Yani, “epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar, bedensellik kabulüyle perdelenmiş bilinçte evrensel bir hassasiyet meydana getirir.”

Burada önemli olan nokta şudur...

“Beyne ulaşan her veri, beyni kendi anlamına dönük işlev yapmaya teşvik eder...”

Örneğin hormonal etkiler, beyni bedenin tabiatı istikametinde işlev yapmaya teşvik eder. Bu teşvik, kişide bedensel istek ve arzuları tatmin etme duygusu şeklinde kendini hissettirir.

Beş duyu kanalından gelen verilerle beyin içinde dünya algısı/vizyonu oluşur. Bu algı, aslında evrensel bütünlükten bir

kesittir (numûne). Ne var ki bu kesitsel algı bir yandan evreni algılanan kesitten ibaret olduğu sanısıyla kişinin bilincini bloke eder; diğer yandan da kişiyi varlığın teklifiğesi esasından koparır.

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar ise beyin performansını artırıp, beyinde algı açıklığı meydana getirerek içinde yaşadığı dünyanın Allah ilminden bir kesit olduğu gerçeğini fark etmesi yolunda beyni teşvik eder... İşte bu teşvik (beyinde meydana gelen evrensel hassasiyet) hadiste mecazî olarak **“Allah buyurur:”** şeklinde ifade edilmektedir.

Yüksek frekansların beyni evrensel planda işlev yapmaya teşvik etmesi, kişinin bilgisi ve halet-i ruhiyesine göre **“tevbe etme”**, **“dua yapma”** ve **“mağfiret dileme”** gibi halleri doğurur.

1. TEVBE

“- Yok mu tevbe eden? Ki onun tevbesini kabul edeyim...”

Tevbe etmek, hatadan dönmektir.

Hatadan dönmek için kişinin o hatasına yol açan yanlış düşünce veya davranışını fark etmesi ve bundan dolayı pişmanlık duyması gerekir.

Zira **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** buyurduğu üzere: **“Tevbe, nedâmettir...”**

Bütün Esmâ'nın beynine talim edilmesiyle programlanmasıyla yeryüzünde (beden şartlarında) **HALİFE** olarak meydana gelen insan, **Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı hakikati** evrensel boyutlarda en azâmetli, en muhteşem ve en mükemmel haliyle tanıyacak ve gereğini yaşayarak sonsuzda mutlu olacak bir beyin kapasitesine sahiptir.

İnsan, “Eşref-i Mahlûk”tur.

Böyle ulvî/yüksek frekanslı (uhrevî/alâ) yaratılışa sahip olan insanın, beynini bedensellik fikrine dayalı süflî/düşük frekanslı (dünyevî/en sefil) düşünce ve fiillerle kayıtlaması, Kur’ân ve Rasulullah açıklamalarına göre insanın kendine yaptığı en büyük zulümdür.

Kendini bedensel bir varlık kabul etmekle kişinin kendine yaptığı zulmü fark edebilmesi ve bu zulmünden kurtularak hakikatinin gereği halleri yaşaması için, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyinde oluşturacağı evrensel hassasiyetin, kişide **kendini beden kabul etmesinden kaynaklanan hatalarından dönme/tevbe etme** arzusunu doğurması gerekir!

2. DUA

“- Hani duacı? Ki onun duasına icabet edeyim...”

Dua nedir?

Dua, bir Esmâ potansiyeli olan beyni istenilenleri gerçekleştirme doğrultusunda harekete geçirme çalışmasıdır.

Başka bir ifadeyle **dua**, beyin faaliyetlerini istenilenlerin gerçekleşmesi istikametinde yönlendirmektir.

Konumuz olan hadise göre manası ise...

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyinde oluşturacağı evrensel hassasiyetin, kişide hakikatini bilme ve yaşama iradesini tetiklemesidir.

3. MAĞFİRET

“- Bağış talebinde bulunan yok mu? Ki onu da bağışlayayım...”

Bağışlanma...

Yani **mağfîret**, hakikatinden perdelenmemek için gerekli Esmâ'nın beyinde kuvveye (beyin devresine) dönüşümünü talep etmektir.

Konumuz olan hadise göre manası...

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyinde oluşturacağı evrensel hassasiyetin, kişide hakikatinin gereğini yaşamasına engel olan hallerini bastırarak yeni kuvveler (beyin devreleri) oluşturma yolunda beynin harekete geçirilmesi talebidir.

RASULULLAH (S.A.V.) EFENDİMİZ BİR BAŞKA AÇIKLAMASINDA: “Gecenin son üçte birinde Rabbim dünya semâsına nüzul eder de dua edenlerin dualarını kabul eder...” diyerek, açıklamasına **“gecenin son üçte biri”** bölümünü de eklemiştir.

Neden gece ve neden gecenin son üçte biri?

Birçoğumuzun da bildiği gibi güneş ışınlarına karşı duyarlı olan epifiz, güneş ışınlarının dünyanın arka tarafında kalarak tamamen kesildiği bir vakitte aktivitesini artırır. İslâm dininde gece kalkıp ibadet yapılmasının önemi bundandır.

Müzemmil Sûresi, 1-6'ncı ayetler, gece ibadet yapmanın fazileti hakkında şöyle der:

“Ey Müzemmil (örtünen)!”

“Azı hariç geceleyin kalk;”

“Yarısı kadar yahut azıyla,”

“Yahut onu arttır ve Kur’ân’ı üstünde tefekkür ederek oku!”

“Muhakkak ki biz sana ağır bir söz ilkâ edeceğiz (şuurunda yaşatacağımız)!”

“Muhakkak ki gece kalkışı, algılamada kapsam ve hitabı değerlendirilmede daha berraklık getirir!”

Yine **İsrâ Sûresi 79’**uncu ayette:

“Ayrıca gecenin bir kısmında, yararını göreceğin, Kur’ân’la teheccüde kalk (uyanarak salâtı yaşa)! Umulur ki Rabbin sende Mâkam-ı Mahmûd’u bâ’seder (sende o makamın özelliklerini açığa çıkartır... (Ve çıkartmıştır da “inna fetahna leke” ayetinde bildirilen husus ile.))”

Ayetlerde gecenin belirli vaktinde ibadet etmek için kalkıp özellikle **Kur’ân ile** değerlendirilmesi yolunda bir uyarı vardır. Yani *“kendince/keyfince değerlendirir”* demiyor, **“Kur’ân’ı üstünde tefekkür ederek oku”** veya **“Kur’ân’la”** diyerek bir kayıt getiriyor. Çünkü **Kur’ân**, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteği ile Allah ilmine (varlığın hakikati, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerine) dair edinilen bilginin beşerî boyutta (bedensel algılama ile kayıtlı yaşam boyutunda) açığa çıkarılışı veya aktarımıdır. Allah ilminin bu yolla açığa çıkarılışına veya aktarımına dinde **Risâlet** veya **Nübüvvet** denmiştir.

Yeryüzünde bir benzeri ve örneği olmayan Kur’ân’ın her bir harfi, kelimesi, ayeti ve suresi, bilinci epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların değerlendirilmesine

yönlendirici (yükseltici) kuvvelerin (meleklerin) sayfalara yazı olarak kodlanmış halleridir.

Kur'ân'ın her bir Harfi, Kelimesi, Âyeti ve Sûresi, Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin Ahfâ'sından, Hafi'sine (Sıfat tecellisi), oradan Sırrına (Esmâ tecellisi) ve Ruhuna (Fuad-Esmâ manaları yansıtıcısı), Ruhundan da kalbine (şuuruna) ilkâ olmuş (açığa çıkarılmış) ve bizlere aktarılmış evrensel ilim ve kudrettir.

Bu yüzdendir ki orijini kaybolmuş Tevrat ve Hz. İsa (a.s.)'nın havarilerinden nakil yollu oluşmuş İncil ASLA Kur'ân ayarında değildir.

AYRICA yüksek frekansların epifizden beyne geçişi sadece gece vaktine has bir oluşum değildir. Böyle olsaydı **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** sadece gece vahiy alması gerekirdi.

Yüksek frekanslar hem gece vakitlerinde hem de gündüz vakitlerinde epifizden beyne geçiş yaparak, beynin arınmışlık düzeyine göre değerlendirilir. Yeter ki insan bunu mümkün kılacak gerekli arınma çalışmalarını işine geldiği gibi değil, **Kur'ân ile(!)...** Yani **Allah Nebî'sinin** vahye dayalı bildirdiği **şer'î hükümlere göre** yapsın!

Dolayısıyla hadisteki: **“gecenin son üçte birinde...”** cümlesinin bir diğer derinliği:

“Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin, ismi Allah olan Vahidü'l-Ahad'ın ilminde Esmâ'sının açığa çıkışı seyrinden ibaret olduğu farkındalığı ve hissiyatının gücü, var zannedilenleri **YOKLUĞUN karanlığına/gecesine** gömdüğü vakitte...”

“Rabbim dünya semâsına nüzul eder de dua edenlerin dualarını kabul eder...”:

“Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteği ile beyin performansı artıp, kişinin ilmi ve inancının belirlediği oranda vehim kuvvesi olan amigdalanın beyni kısıtlayıcı etkileri geçici bir süre kalkar ve duasına icabet edecek gerekli Esmâ beyinde serbestçe (hiçbir şarta bağlı olmaksızın) kuvveye döner.

Bu gerçek **Kur’ân Çözümünde, Duhân Sûresi, 1-5’inci** ayetlerde şöyle açıklanmaktadır:

“Ha (hayat), **Miim** (ilim - Hakikat-i Muhammedî);”

“Kitab-ı Mubiyn (apaçık Sünnetullâh ve hakikati bilgisi).”

“Biz Onu mübarek bir gecede (“yok”luk hâlinin yaşandığı anda) inzâl ettik! Uyarılar biziz!”

“Bütün işlerin hikmeti onda (o “yok”luk hâli içinde) fark edilir;”

“İndimizden hüküm ile! (Rasulleri) irsâl edenler biziz!”

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Altıncı Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “O mü'min ki: İnsanlar arasına girer, ve onların eziyetlerine sabreder, bu, o müminden hayırlıdır ki: İnsanların arasına giremez ve eziyetlerine sabredemez...”

Bu hadisle bağlantılı olduğunu düşündüğüm bir diğer **Rasulullah** açıklaması da şudur:

“Her birinde hayır olmakla birlikte Allah'a göre kuvvetli mü'min, zayıf mü'min'den daha sevimli ve hayırlıdır.

Sana yararlı olan şeyler üzerinde hırsla çalış. Allah'tan yardım iste ve ace düşme.

Eğer sana bir olay isabet ederse; bu hoşuna gitmeyen olay dolayısıyla,

- keşke ben böyle yapmasaydım, böyle olurdu! deme...

- Allah böyle takdir etmiş o dilediğini yapar; de... Zira keşke kavramı şeytan ameline yol açar.”

“**BİRİNCİ HADİS-İ ŞERİF**” BÖLÜMÜNDE kısmen üzerinde durduğumuz üzere...

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin oluşum ve gelişim sisteminde rahmet güçlüden yana işler; zayıf olan, sistemin doğal seleksiyon mekanizması tarafından bastırılarak dönüşüme zorlanır.

Yine kitabın birçok yerinde sık sık üzerinde durduğumuz üzere **iman, epifiz**den beyne geçiş yapan yüksek frekansların bilinçte meydana getirdiği evrensel bir aydınlanma olduğundan bahsettik.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Risâlet işleviyle açığa çıkardığı varlığın hakikati bilgisi ve sistemi gerçeklerine iman edip, iman edileni değerlendirmek için **Nübüvvet** işleviyle yapılması (sevap) ve yapılmaması (günah) gereken bildirimlere riayet etmek çok önemlidir. Zira bu sayede kişi bir Esmâ potansiyeli olan beynini, bedensel varlık sanısıyla kayıtlamaktan kurtararak Allah Esmâ'sıyla var olmanın aşkın nimetlerine ermek suretiyle daha üst özellikli bir yapıya dönüşür.

BU BİLGİLER EŞLİĞİNDE kuvvetli mü'min'i şöyle tarif edebiliriz:

Kuvvetli mü'min odur ki bir Esmâ potansiyeli olan beyninden kapsamlı bir biçimde yararlanmak için sistemin kendisine sunduğu imkânları değerlendirir.

Kuvvetli mü'min insanlardan uzaklaşıp, ruhban misali bir köşeye çekilerek kendini sadece ibadete vermez...

Bir yandan namaz, oruç, zikir gibi gerekli ibadet ve riyâzet çalışmalarıyla nefis mücâhedesini yaparken; diğer yandan

insanlığın gidişatıyla ilgili siyaset, ekonomi, moda, sinema gibi gündemde olan konulardan da haberdardır.

En son bilimsel bulgular ve teknolojik gelişmeleri takip edip, bu konuda insanların görüş ve fikirlerine de açık olarak bilgisini artırır.

Böylece **Kur’ân** ve **Rasulullah**’ı anlamada beynini çok yönlü ve kapsamlı kullanarak, beyindeki Esmâ potansiyelinden verim alır.

İnsanların türlü soru ve sorunlarından kaçmayıp, Allah ilmine dayalı olarak o soru ve sorunlara en doğru çözüm üzerinde çalışıp hem kendi ufkunu hem de insanlığın ufkunu açar!

Bu konuda çok ileri dereceye varanlarsa dünyanın ve insanlığın idaresi ve gidişatıyla ilgili görev yapan **“Ricâl-i Gayb”** (manevî görevliler) arasında yerini alır.

KONUYU BİRAZ DAHA DERİNLEŞTİRECEK OLURSAK...

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri “kuvvetli mü’min” ifadesini, **kâmil bir insan** olarak tanımlar.

Şüphesiz yeryüzüne gelmiş en kâmil insan Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz’dir...

“Seni âlemler (insanlar) için sadece rahmet olarak irsâl ettik” (Enbiya Sûresi 107) ayeti, Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz’in insanlık âlemindeki üstün meziyetine işaret eder.

Hız. Muhammed (s.a.v.), epifizinden beynine geçiş yapan yüksek frekanslara dayalı eşine rastlanmamış bir algılama ile Allah ilmini (varlığın hakikati, oluşum ve gelişim

sistemi gerçeklerini) **en ince ayrıntılarına kadar açıklayarak, insanlığın bu konuda oluşabilecek her türlü soru ve sorunlarına cevap olarak ihtiyaçlarını tamamlamıştır!**

Bu gerçek, **Mâide Sûresi**, 3'üncü ayette şöyle belirtilmektedir: “**Bugün sizin için Dininizi ikmal ettim (Din konusundaki bilgilenmenizi), üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için Din (anlayışı) olarak İslâm'a (Allah'a tam teslimiyete) razı oldum...**”

H. Muhammed (s.a.v.)'den sonra **O'nun Vârisleri** gelir ki bunlar “**Rüesâ**” ve “**Müferridûn**” derecesinde yüksek kemâlât sahibi Velîlerdir.

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri zayıf mü'min'i de “**meczub**” olarak tarif eder.

Tabi bunun bizim genel mânâda anladığımız “*aklımı yitirmiş, zararsız bir deli*” anlamında bir meczublukla alakası yoktur.

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.lerinin bahsettiği **meczub, Allah kavramının cezbesiyle varlığından geçmiş kişi** anlamındadır.

Bu anlamıyla **meczuluk** her ne kadar bizim gibi sıradan vatandaşların nazarında yüksek bir dereceye sahip ise de, **Vâris-Rasulullah'a** nazaran zayıf kalmaktadır.

HAZİR YERİ GELMİŞKEN zamanın Gavs'ı olan **Seyyid Abdulaziz Ed-Debbağ (k.s.)** Hz.lerinin “**El-İbriz**” (Som Altın) isimli kitabında **meczub Velîlerle** ilgili bir açıklamasını nakledeyim...

“**Meczublular da Divan-ı Evliya'ya girerler mi? Girseler de diğer evliya gibi tasarruf ederler mi?**” diye sordum.

Abdülaziz Debbağ Hz.leri buyurdu ki:

Meczublar Divan'a giremezler ve ellerinde de tasarruf yoktur. Meczublara tasarruf etmek salahiyeti verilirse insanlar helak olurlar.

Peki ne zaman bunlara tasarruf etmek salahiyeti verilir, ne zaman tasarrufta bulunurlar?

Allah lanet etsin o Deccal yok mu, Onun çıktığı vakitte iş meczubların eline geçer. O zaman bunlara tasarruf salahiyeti verilir. Divanın ekseriyeti meczub Velilerden olur. Meczublarda temyiz kudreti yoktur. Onun için yaptıkları işler eksik olur. Deccal de bu yüzden çıkar.”

Seyyid Abdulaziz Ed-Debbağ (k.s.) Hz.lerinin bu açıklamasıyla ilgili **kişisel görüşüm** şöyledir:

Meczubların Divan-ı Evliya'ya girmeleri ve onlara tasarruf salahiyeti verilmesi, yüksek kemâlât sahibi velilerin ilgi ve iltifatlarına nail olarak onlara Allah adına geniş bir yetki verilmesidir..

Bunun Deccalîyet alameti olması ise, Allah Esmâ'sının açığa çıkış sistemi (Sünnetullah) gereklerine göre (bedensel algı kayıtların dışında, evrensel boyutlarda) kendini tanıma erdemi olan İslâm'ın, tekliğin cazibesıyla kendinden geçme anlayışı derekesine düşmesidir... Bunun insanlara yansımaları ise, ölüm ötesi yaşam gerçeği (evrensel gerçekler) temeli üzerine kurulu İslâm anlayışının ihmal edilerek, maneî bir gönül eğlencesi haline gelmesidir.

Doğrusunu bilen Allah'tır..

Yedinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Şayet Hakkı tam manası ile bilseydiniz: Su üzerinde yürürdünüz, dağlar sizinle kayardı...”

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri kitabında der ki:

“Özellikle bu Hadis-i Şerif’te, fenâ bulma haline işaret edilmektedir.”

Kişi tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin, ismi Allah olan Vahidü'l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) ilminde Esmâ’sının açığa çıkış seyri için meydana gelmiş bir hayal olduğunu anlar ve bunun hakikat olduğuna iman ederse, kendisi de dâhil olmak üzere her şeyi Allah Esmâ’sıyla vasıflanmış bir halde bulur.

Nazarında yaratan ve yaratılan ikilemi biter.

Sadece Esmâ'sıyla Ez-Zâhir (apaçık ortada olan, Esmâ özelliğiyle algılanmakta olan) **Allah vardır**, gayrının varlığı ise vehim yollu bir kabullenışten ibarettir.

Kişi bu hakikati anladıktan sonra, hakikatini Esmâ'sı ile işaret edilen öz vasıflarıyla daha kapsamlı tanıma çalışmalarına gelir sıra.

A'raf Sûresi 180'inci ayette bu husus şöyle açıklanmaktadır:

“Esmâü'l-Hüsnâ Allah'ındır (o isimlerin işaret ettiği özellikler, TEK, SAMED, Allah'a işaret eder... Dolayısıyla bu isimler ve bu isimlerin işaret ettiği anlamlar sadece O'nundur; beşer anlayışıyla kayıt altına girmez. Nitekim 23. Mü'minûn: 91'de: **SubhanAllahi amma yasifun = onların vasıflamalarından Allah münezzehtir, buyurulur)! O'na isimlerin mânâlarıyla yönelin... O'nun Esmâ'sında ilhâda sapanları** (şirke düşenleri) **terk edin! Yapmakta olduklarının karışlığını göreceklerdir.”**

Evet, **“O'na isimlerin mânâlarıyla yönelin...”**

Peki nasıl?

Önce kişi bedensel bir varlık olmadığını, fakat Evrensel Öz'ün bir yansıması olduğu yolundaki **Allah Rasulü (s.a.v.)** açıklamalarına iman eder...

Sonra iman edilenlerin gerçeğine ermesi için, kişinin kendini bedensel varlık kabul etmesine yol açan düşünce ve yaşam biçimini değiştirmesi gerekir...

Belirli ibadet ve riyâzet çalışmaları yaparak epifizden beynine geçiş yapan yüksek frekans desteğini arkasına alıp, beyin performansını artırır...

Bedenin algılama sınırları (koza dünyası) dışındaki evrenle ilham yollu iletişime geçip, iman ettiklerinin evrensel boyutlardaki karşılığını idrak etmek suretiyle Hakk'ın varlığı olarak kendini tanımaya başlar...

Netice itibariyle bu idrak, kişinin beyninde potansiyel olarak mevcut olup da farkında olmadığı bazı Esmâ'yı tetikleyerek harekete geçirir (beyninde işler bir devreye dönüştürür)...

Ve artık nasıl ki bundan önce bedensel bir varlık sanısı içinde, bedensel kuvveleri kendi kuvveleri olarak algılayıp, bedeni üzerinde tedbir ve tasarruf ederek yaşadıysa; bu defa da evrensel varlık olduğu gerçeğinin şuuruyla, evreni meydana getiren sistemin ana kuvvelerini kendi kuvveleri olarak algılar...

Nasibinde fetih varsa eğer, sistemin ana kuvveleriyle tedbir ve tasarruf eder.

Görür gözü, işiten kulağı, söyleyen dili, tutan eli, yürür ayağı, kısaca tüm varlığı, Hakk'ın vasıfları olarak iş görmeye başlar.

İmkânsızlıklar mümkün olur.

Su üstünde yürür, havada uçar, duvarlar görüşüne perde olmaz, kişilere ve olaylara yön verebilir vs.

Beyni beden kaydından kurtulan, holografik evren gerçeğini deneyimler.

Nazarında her şey olup bitmiştir.

Bilinci, geçmişin ve geleceğin bilgisinde seyahat eder.

Varlıkta boyutsal geçişler yaparak, ölmeden önce ölüm ötesi (kabir âlemi, berzah, kıyamet, mahşer, sırat, cennet ve cehennem ile işaret edilen) yaşamın sırlarına agah olur.

İlmine ve kapasitesine göre ölüm ötesine geçmiş yüksek dereceli Nebî veya Velîlerden feyz alır ya da bizzat görüşüp, boyutlar arası bilgi alışverişinde bulunarak kendini geliştirir.

Takdirinde varsa dünyanın ve insanlığın idaresi ve gidişatıyla ilgili görev yapan “**Ricâl-i Gayb**” (manevî görevliler) arasında yerini alır.

ABDÜLKERİM CEYLÎ (k.s.) Hz.leri “İnsan-ı Kâmil” isimli kitabında bu hususu şöyle açıklamaktadır:

“Bir insana ruhanî işler üstün gelirse; bu da sağlam düşünce, az yemek az konuşmak, az uyumakla mümkün olur. Bir de, beşeriyetinin gerektirdiği işleri bırakmakla!..

İşte o zaman, insanın heykeli letafet kazanır. Bu kazancı ki elde etti; su üstünde yürür, havada uçar, duvarlar onun görüntüsünü perdelemez, uzaktaki yerler ona uzak gelmez. Bundan sonra onun ruhu, engellerin olmadığı bir mahalde yerleşir ki, bu engeller beşeriyet iktizasası olan şeylerdir.

Böylece en yüksek mertebeye ulaşır bu kişi. Bu mertebe ise ruhlar âlemidir, serbesttir. Cisimlerle komşuluğu sebebiyle hasıl olan bütün bağlardan azâdedir.

Yukarıda anlatılanın, daha ilerisine geçen insan da vardır. Bu da ilâhî işlerin kendisinde üstünlüğünü göstermesiyle başlar. Ki bu da, Allâh için olanları müşahededen ileri gelir. Bu türden müşahede edilenler ise, Allâh’ın güzel isimleri ve sıfatlarıdır. Anlatılan müşahedeye nail olan kimse, beşerî ve ruhî yönden iktiza eden şeylerin varlığı ile birlikte kudsî bir varlıktır.

Beşeriyetin iktiza ettiği şeyler odur ki; bu cesedin kıyamı onlardır. Tabiatın ve ruhun mutadı olan işlerse, insanın namus kıyamını sağlayan işlerdir. Bunlar; makâm sahibi olmak, istila, yükseklik talebi gibi şeylerdir. Çünkü insan ruhî yönden yücedir, bu gibi şeyleri, hatta başkalarını da talep eder.

Ancak insan bu anlatılan ruhî ve beşerî işleri bir yana bırakıp, aslı olan sırrı müşahedeye devam ederse, ki bu onun aslıdır... İşte o zaman ilâhî sırrın hükmü zuhur etmeye başlar. Durum böyle olunca insanın heykeli ve ruhu beşeriyet çukurundan kalkar, tenzih kudsiyetinin zirvesine çıkar, işte o zaman Hak, Onun kulağı, gözü, eli, dili olur...”

NOT:

Ruh, Sâd Sûresi 72’nci ayette: “**Onu tesviye edip** (beynini oluşturup), **o yapının içinden Ruhum’dan** (Esmâ mânâlarımdan) **nefhattığımde** (açığa çıkardığımda)” ayetinde belirtildiği üzere, beyindeki Esmâ potansiyelidir.

Ruhanî işlerin üstün gelmesi ise, beyindeki potansiyel Esmâ’nın evrensel kuvvelere dönüşümü ve bunun getirdiği aşkın (transcendent) bir yaşam biçimidir... Ki bu da “**insanın heykeli letafet kazanır**” diye belirtilmektedir.

Bu konuda daha detaylı bilgi isteyenlere **Üstadım Ahmed Hulûsi’nin “İnsan ve Sırları”** isimli kitabı, “**Varlığın Özündeki Ruh-ül Kuds**” bölümünü okumalarını tavsiye ederim.

Doğrusunu bilen Allah’tır.

Sekizinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- **“Hemen herkes, dünyadan susuz olarak çıkar... Ancak: Rahman Rahim ALLAH adı ile diyenler hariç...”**

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz suyu **ilim** ile tevil etmiştir...

İlim, Yunus Emre (k.s.)’nin dediği gibi: **“kendini bilmektir”**.

“Kendini bilmek” ise, **kimliğinin hakikati olan Allah’a ermektir**.

Konuyu biraz daha açalım...

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin, Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) ilminde Esmâ'sı ile kendini tanımladığı kemâl vasıfların açığa çıkış seyri olduğunu hatırlayalım...

Nitekim, “Ne yana dönersen Vechullâh karşıdadır (Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın!)” ayeti bu gerçeği vurgular.

Dolayısıyla kişinin Allah’ı bilmesi, bir tanrısal varlığı tanıması değil! Varlığında ve varlıkta Esmâ’sıyla yüz gösterenin Allah’tan başka bir şey olmadığını anlamasıyla mümkündür.

Bundan sonra gayrından münezzeh olan Allah’ın varlığında ve varlıkta Esmâ’sıyla nasıl yüz gösterdiğini anlamaya gelir sıra...

Yani, “Sünnetullah”ı (Allah Esmâ’sının açığa çıkış sistemi ve düzenini) bilmek.

SÜNNETULLAH’I BİLMEK birçok açıdan önemlidir.

Kişinin hakikatine ermesi ve gereğini yaşamasının yolu enfüs’te (kişisel boyutta), Allah Esmâ’sının varlığını oluşturacak şekildeki sistemsel açılımını -beyin ve beden oluşum ve gelişim sistemini- bilmesinden; Âfak’ta (evrensel boyutlarda) ise, Allah Esmâ’sının tüm boyutları ve sayısız türleriyle evreni oluşturan açılım sistemini –evren ve derûnunu- bilmesinden geçer.

Ayrıca dünya ve ölüm ötesi yaşamın tehlikelerine karşı kişinin gerekli korunmayı sağlaması, ya da dünya ve ölüm ötesi yaşamın çeşitli nimetlerinden yararlanması dahi **Sünnetullah’ı** bilmesi ve gereklerine göre hareket etmesiyle mümkündür.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz Risâlet işleviyle Sünnetullah’ı insanlığın kaldırabileceği kadar, en ince ayrıntılarıyla açıklamış; **Nübüvvet işleviyle** de sonsuzda var olacak insanın geçireceği türlü aşamalarda, karşılaşılabileceği bir takım olaylara karşı **Sünnetullah** şartları içinde nasıl bir tedbir

alabileceği ya da **Sünnetullah** şartlarından nasıl yararlanabileceğini bildirmiştir.

Sünnetullah şartlarına göre yaşam bilgisi, Hz. Muhammed (s.a.v.) ile kendisinden önceki Nebîler arasındaki çok önemli kemâlat farkını da oluşturmaktadır.

Asgarî şartlarda Kur'ân OKUMak, Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkışıyla meydana gelen evrenin oluşum ve gelişim sistemini ana hatlarıyla kavrayıp, bu sistem realitesine göre sonsuzda korunmayı veya yararlanmayı sağlayacak Esmâ'yı beyinde kuvveye dönüştürme gayesi içindir.

Kur'ân OKUManın esas gayesi ise, Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkışıyla meydana gelen evrenin oluşum ve gelişim sistemi bilgisi içinde, Allah'ı varlığın(ın) hakikati olarak bilip, bu hakikatin gereğini yaşama yolunda sistem şartlarından azamî derecede yararlanmaktır.

Tasavvuf ehli bu bilişe “**mârifet**” demiştir ki hadiste bahsi geçen suyun tevildir.

KİŞİYİ MÂRİFET İLMİNE ERDİREN **anahtar kavram** hadiste belirtildiği üzere:

“Ancak, Rahman Rahim ALLAH adı ile... diyenler hariç...”

Yani, “**Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahiym**”...

Kur'ân OKUMak, Besmele'nin manasını anlamakla başlar.

Bir başka açıklamasında **Allah Rasülü (s.a.v.)** şöyle der: **“Besmele ile başlanmayan her önemli iş noksan kalır”.**

Tabi biz de **Allah Rasulü**'nün bu tavsiyesine uyarak önemli bir işe başlarken *Bismillah* deriz.

Hatta bazılarımız eve girerken, yemeğe başlarken, arabayı çalıştırırken... Kısaca en sıradan işlerimize başlarken dahi *Bismillah* demeyi ihmal etmez.

Deriz, ama anlamı üzerinde durmaksızın ve düşünmeksizin.

Hatta **Besmele** ile başlamanın neden önemli olduğunu hiç sorgulamamışızdır.

“*Bunu yap, faydalıdır*” denmiş bize, biz de sâfiyet ve samimiyetle yapmışız.

Halbuki **Allah Rasulü (s.a.v.) Besmele** ile bizlere başarıya giden yolda her kilidi açacak çok önemli bir anahtar kavrama işaret etmiştir.

Allah Rasulü (s.a.v.)'nün işaret ettiği o çok önemli anahtar kavram Allahu a'lem şudur:

“Bir işe bedensellik kabulünün oluşturduğu birimsellik bilinci ve hissiyatı ile değil, Allah isminin işaret ettiği anlam düzeyinden başla!”

Besmele'de Allah isminin başındaki B harfi, Allah ismiyle işaret edilen **Vahidü'l-Ahad**'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) beyin programına göre Esmâ'sıyla algında zahir olup, algına göre Esmâ'sıyla bilincini oluşturduğu anlamına gelir.

Bir işe **Besmele** ile başlamak, ismi Allah olanın Esmâ'sıyla beyninden açığa çıkararak dünyanı ve bilincini meydana getirdiğinin farkındalığıyla düşünsel ve beyninden açığa çıkan Esmâ'daki kudretle eylemsel hareketi başlatmaktır.

Hız. İsa (a.s.) bu konuda havarisini şöyle uyarmıştır: “**sen insanca düşünüyorsun, Allah gibi değil.**”

Zira, kişi soru ve sorunlarını kendini beden kabul etmekten kaynaklanan düşünce ve duygularla çözmeye çalıştığında, bir Esmâ potansiyeli olan beynin sonsuz imkânlar kapasitesini sınırlar.

Aksine kişi soru ve sorunlarını, ismi Allah olan Vahidü'l-Ahad'ın tüm Esmâ'sıyla beyindeki varlığına imanlı bir düşünce ve duygularla çözmeye çalışırsa (buna dinde **Allah'a tevekkül** denir), beynin farkında olmadığı kuvveleri harekete geçerek kendisine sahip çıkar, soru ve sorunlarına cevap olur.

Allah Rasulü (s.a.v.), bir işe başlarken bir papağan gibi şuursuzca **Besmele**'yi telaffuz edin demiyor!

“**Bismillahi'r-Rahmani'r-Rahim**'in manasını anlamış olarak, **Beynimizdeki Allah Esmâ'sının** potansiyel varlığının (Rahmâniyet) ve beyinsel işlevlerle içsel (düşünsel) ve dışsal (algısal) projeksiyonlar halindeki açığa çıkışının (Rahîmiyet) şuuruyla bir işe başlayın” diyor.

Kendini bedensel varlık kabul etmene yol açan ve bu yüzden gerçeklerden kopmana sebep olan her türlü şartlanmalarından, değer yargılarından ve duygularından sıyrılmış olup, varlığa özden bakarak gerçekleri müşâhede edebilmek ve o müşâhedeğe dayalı olarak doğru düşünce ve eylemde bulunabilmek, başarının esas anahtarıdır!

Dikkat edilirse burada önemli olan dilin **Besmele**'yi söylemesinden ziyade, idrakin ve halin dile gelişidir.

Hal böyle olduğuna göre, bedensel varlık zannı ve hissiyatı içinde olduğumuz halde bir işe başlarken *Bismillah* dememiz, bize ancak bir papağının şuursuzca *Bismillah* demesi kadar fayda sağlar.

Besmele, Kur'ân ayetlerindeki mecaz ve sembollerden oluşan işaretleri deşifre etmemizi sağlayan anahtar kavramdır! Bundan dolayı Besmele OKUnmadan (anlaşılmadan) Kur'ân'ın kilidi açılmaz.

İşte bu yüzdendir ki:

“Hemen herkes, dünyadan susuz olarak çıkar...”

Hemen herkes, dünyada beden şartlarındaki yaşamını, kendini ölüm ötesi yaşamın ebedî saadetine erdirecek yeterlilikte değerlendiremez.

Ancak, **“Rahman Rahim ALLAH adı ile... diyenler hariç.”**

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Dokuzuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan hikaye yolu ile şöyle anlatıyor:

- “Eğer Âdemoğlunun, iki dere dolusu altını olsa; üçüncüsünü arzular... Âdemoğlunun boşluğunu, ancak toprak doldurur...”

Bu Kudsî Hadis insan istidat ve kabiliyetin genişliğine işaret etmektedir.

Şöyle ki...

Yüz milyar nörondan oluşan ve her bir nöronun diğeriyle on binlerce bağlantı kurabilme özelliğiyle beyin, muazzam bir bilgi işletim ağıdır.

Ünlü Nöro bilimci Dr. David Eagleman insan beynindeki bu muazzam kapasiteyi şöyle açıklar: “**Evrendeki tüm nesnelere içinde en karmaşık olanı insan beynidir: Beyindeki sinir hücresi (nöron) sayısı, Samanyolu galaksisindeki yıldızlar kadar çoktur. Bu yüzden, her ne kadar beyin ve akıl biliminde yakın zamanda bazı parlak gelişmeler elde edilmiş olsa da, kendimizi karanlıkta kısık gözle görmeye çalışır gibi görmemiz şaşkıncı değil.**”

İnsan beynindeki bu akıl almaz kapasite dolayısıyla ki insan evrensel boyutlara açılacak ve kendini evrensel boyutlarda tanıyabilecek aşkın bir yaratılışa sahiptir.

Bakara Sûresi, 31'inci ayet bu gerçeğe şöyle işaret eder:

“**Âdem**'e (Esmâ'nın programlanması, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) **bütün Esmâ'yı** (Esmâü'l-Hüsnâ'sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) **talim etti** (programladı).

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evreni meydana getiren Allah isimlerinin (Esmâü'l-Hüsnâ) tamamı, insan beyninde açığa çıkmak üzere programlanmıştır.

Beyin, evrensel varlığın bir minyatürüdür.

Holografik gerçekliğe göre her bir zerre tümdeki bilgiyi taşır. Yani evrenin her bir parçası, holografik olarak evrensel bütünlüğü bünyesinde barındırır. Beyin ise bu evrensel bütünlüğü bünyesinde barındırmakla kalmaz, aynı zamanda bu bütünlüğü yansıtabilecek (kendi içinde açığa çıkarıp kavrayabilecek) bir yapısal özelliğe sahiptir.

Evrenin holografik yapısından kaynaklanan parça-bütün ilişkisinden dolayı beyin, kozmik planda evrensel bütünlükle senkronize olup, evrensel varlıkla paralel olarak dönüşüme geçmektedir.

Beynindeki bu muazzam kapasiteden dolayı insan bedensel değil, evrensel bir varlıktır!

Tabiri caizse, evren insanın bedeni (kendini deneyimlediği mahal), insan da evrenin kimliğidir!

Evren, insan bilincinde hak ettiği anlamı kazanır.

Şöyle ki...

İsmi Allah olan Vahidü'l-Ahad (sayısal çokluk kabul etmez TEK), ilminde Esmâ'sının seyrini takdir etmiş; Esmâ'nın ilahî takdir doğrultusunda dalga mekaniği ile açılımı sonucu evren meydana gelmiş; insan türü şuurlu birimlerin data/dalga dönüştürücü beyinleriyle, bir dalga okyanusu olan evrenden algıladığı dalga kesitindeki verilerin kendi içindeki hayalî iz düşümünde/hologramında Esmâ'sının açığa çıkışını seyrederek kemâl derecede tekliğini yaşamıştır.

Bu gerçeğe **Âl-i İmran Sûresi, 18'**inci ayette şöyle işaret edilmektedir:

“Allah şahâdet eder, kendisidir “HÛ”; tanrı yoktur; sadece “HÛ”! Esmâ'sının kuvveleri olanlar (melâike) ve Ulü'l-İlm de (ilim açığa çıkardığı mahaller) bu hakikatin Hak oluşuna şahâdet eder, Adl'i kaîm kılarlar. Tanrı yoktur, sadece “HÛ”; Aziyz, Hakiym'dir.”

Yine bu gerçek bir başka Kudsî Hadis'te şöyle ifade edilmektedir:

“Ben gizli bir hazinedim... Bilinmecliğimi istedim âlemi, bilmekliğimi istedim, Âdem'i meydana getirdim.”

BU HATIRLATMADAN SONRA biz dönelim bu bölümün konusu olan Kudsî Hadis'e...

Yani, **“Eğer Âdemoğlunun, iki dere dolusu altını olsa; üçüncüsünü arzular... Âdemoğlunun boşluğunu, ancak toprak doldurur...”** cümlesinin batınî (iç) manasından anladığım kadarına...

İsmi Allah olan Vahidü'l-Ahad-üs Samed (sayısal çokluk kabul etmez som TEK), **Zâtı itibariyle BİLİNMEZ** (mutlak gayb); **Zâtî vasıfları olan Sıfat'ları** (Hayat, İlim, İrade,

Kudret, Semi, Basiyr, Kelam Sıfatları) **itibariyle SINIRSIZ; Esmâ'sı ile işaret edilen** (kendini tanımladığı) **öz vasıfları itibariyle de SONSUZ bir potansiyeldir ve tüm boyutları ve sayısız türleriyle EVREN, Esmâ'daki sonsuz mana potansiyelinin kozmik plandaki sistemsel açılımı olduğundan, sonsuzluk içinde her an yeni bir şan alarak varlığını devam ettirir.**

“HÛ” her “AN” yeni iştir!” (Kur’ân Çözümü, Rahmân Sûresi 29)

Evren içinde vücut bulan diğer şeyler gibi, insan beyni de evrendeki bu dinamizmle senkron bir halde olup, evrensel varlıkla paralel bir biçimde her an yeni bir hal almaktadır (bu konu değişimin neden zorunlu olduğunun ve değişime neden çabuk adapte olduğumuzun açıklamasıdır aynı zamanda). Ayrıca nasıl ki Allah Esmâ'sının açığa çıkış seyri için meydana gelen evrenin bir sonu yoksa; tüm Esmâ'nın beynine programlanmasıyla ölümsüz olan insan için de Esmâ'nın açığa çıkışı seyri içinde kendini tanımanın bir sonu yoktur.

Kendini tanımanın bir sonu olmamasına rağmen, kişinin bu konuda sürekli yeni bir **tecellî** arzulanması Kudsî Hadis'te eksiklik anlamına gelen **“boşluk”** olarak ifade edilmektedir.

BUNUN NEDENİ ise anladığım kadarıyla şudur...

Tecellî, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin duyarlılığını artırıp, kişinin arınmışlık düzeyine göre bilincinde meydana getirdiği evrensel bir aydınlanmadır. Yüksek frekansları arkasına alan bir kişinin beyni, beden kayıtları dışında holografik evren gerçeğini deneyimler (holografik tekil bilgede Esmâ'nın/Allah ilminin açığa çıkışını seyreder) ve beynin açılım kapasitesi kadarıyla hakikat sırlarına ve sistem gerçeğine muttali olur.

Tecellî, içe doğan bilgi şeklinde algılandığından, buna vahiy veya ilham da denir.

Arınmışlık düzeyine göre kişide **dört tür tecellî**'den bahsedilir. Bunlar sırasıyla **Ef'al**, **Esmâ**, **Sıfat** ve **Zât tecellî**'leridir.

Ef'al tecellîsi = **İlme'l Yakîn** hali olup, Allah ilminde Esmâ'sının sistemsal açılımıyla tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin oluşumu ve gelişimi -hikmet- sırlarıyla ilgili açılımlardır.

Esmâ tecellîsi = **Ayne'l-Yakîn** hali olup, Esmâ'nın açığa çıkışı seyrinde Allah'ı tanıma açılımıdır.

Kişi beyin açılım kapasitesi kadarıyla Allah Esmâ'sının açığa çıkışı seyrinde, hakikatini **İlme'l** ve **Ayne'l-Yakîn** halinde tanıma durumundadır.

Yaşamı **Tevhid**'dir.

Ne var ki Esmâ açılımı sonsuz olduğundan dolayı, bu düzeyde kendini tanımanın da bir sonu yoktur.

İşte hadisteki boşluk olarak ifade edilen, kişinin **Ef'al** ve **Esmâ tecellî**lerin detaylarında kaybolarak, bunun ötesindeki **Sıfat** ve **Sıfat mertebesinin** bătını olan **Zât tecellî**sine geçememesidir.

Sıfat tecellîsi = Yedi Zâtî Sıfatlarla vasıflanmış olarak - **Rahman** ismi yönünden- kendini tanıma açılımıdır. Esmâ'nın kaynağı olarak, **Hakke'l-Yakîn** halinde kendini bilmektir.

Vahdet yaşamıdır.

Zât tecellîsi = Sıfat tecellîsinin bătını (içyüzü), Esmâ'nın hakikatidir.

“Allah nedir?” sorusuna cevap olarak nâzil olmuş ve **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “Kur’ân’ın üçte birine denk”** diye ifade ettiği, **İhlas Suresiyle** açıklık getirilen **ismi Allah olanın Zâtî hakikatine işaret eden Ahâdiyet vasfıdır.**

İsmi Allah olan hakikatin Zâtî tecellîsinden bahsetmek muhaldir. **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** bu konuda **“Allah’ın Zâtı üzerinde tefekkür etmeyiniz”** diyerek, böyle bir şeyin mümkün olmadığını belirtir.

Üstâdım Ahmed Hulûsi Ahâdiyet vasfını anlatım sadedinde **“hiçlik”** olarak tarif etmiş, ve: **“Esmâ’nın ulaşamadığı, tefekkürün durduğu, fikrin cereyan etmediği, yaşamın-hissiyatın sözü edilemediği nokta...”** diye ifade etmiştir.

Hakikate erenlerin **“Zulmeti Â’zam”** (mutlak karanlık) diye işaret ettikleri **Ahâdiyet, tüm ilimlerin özüdür.**

TECELLÎLER, İNSANIN KENDİNİ TANIMASINA bir basamak oluşturması gerekir...

Kişi, Allah’ın **Ahâdiyet vasfıyla** bildiği takdirde, ilmin özünü anlamış olarak hiçliğini idrak eder. Bu idrakten sonra **Zâtî hakikate** erdirecek tüm varsayımlarından arınmayı gerçekleştirmesi gerekir... Bu arınma sürecinde yaşanan **her tecellî kendinden geçme aracı değil, urûc yollu bilinci Zâtî hakikate yükseltici basamaklar** gibi değerlendirilir.

Bu konuda **İmâm-ı Rabbânî Ahmed el-Fârûk El-Serhendî (k.s.) Hz.leri “Mektûbat”**ında şöyle der:

“Yüce Zât’a ulaşmak ancak sıfat ve itibarlarda icmali seyirle olur. İlahî isimlerde tafsilat üzere seyr edenler sıfat ve itibarlarda kalırlar. Ve kendilerinden şevk (şiddetli arzu) ve

vecd (kendinden geçecek kadar âşık olma) **hali asla eksik olmaz**. Şevk ve tevâcüd sahipleri sıfat tecellisiyle muamele görenlerdir. Bunların şevk ve vecd hali devam ettiği müddetçe Zât tecellisinden nasipleri yoktur.”

Yine bu konu **Gavs-ı Â'zâm Abdülkâdir Geylânî (k.s.) Hz.lerin “Risâle-i Gavsîye”** isimli eserinde şöyle açıklanmaktadır:

*“Yâ Gavs Â'zâm, ashabından kim sohbetimi isterse, ona **FAKRI**; sonra **FAKRIN FAKRINI** ve sonra da **FAKRIN FAKRININ FAKRINI** tavsiye ederim... Böylece, **FAKR hâlinde onlarda BEN'den başkası kalmaz!**”*

Zâtî hakikate ermenin belirtisi, kişinin artık hiçbir tecellînin etkisinde kalmamasıdır. Çünkü kişi ancak kendi dışında kabul ettiği/kendinden ayrı gördüğü şeylerden etkilenir, fakat kendi zâtından/zâtına ait olanı tespit ettiğinde, bunun etkisiyle kendinden geçmez! Belki hiç beklemediği bir tespitin kısa süreli şaşkınlığını yaşar.

Tecellîler Vahdet'e ermek için bir basamak olmaktan çıkıp da bir gaye haline gelirse, kişi bilinçaltından gelen dürtü ile, kendini birim kabul etme halinden (gizli şirkten) kaynaklanan muhtaçlık esaretinden ve iştiyak ateşinde yanmaktan kurtulamaz... İşte bu husus Kudsî Hadis'te: **“Eğer Âdemoğlunun, iki dere dolusu altını olsa; üçüncüsünü arzular... “** cümlesiyle belirtilmektedir.

Hadisin devamında: **“Âdemoğlunun boşluğunu, ancak toprak doldurur...”** cümlesi ise, kişinin hakikatini bilme konusundaki eksikliğinin, ancak Allah ismiyle işaret edilenin Zâtî hakikatine işaret eden **Ahâdiyet** vasfını bilmenin meydana getireceği hiçliğini idrak ve hazminin tamamlayacağına işaret etmektedir...”

Bundan dolayı **Velâyet mertebeleri içinde en üst merteye olan Sıddîkiyet** (Hakikati yaşayarak tasdik) mertebesinin sahibi Hz. Ebû Bekr (r.a.) der ki:

“Allah’ı idrak, ancak O’nun idrak edilemeyeceğini idraktır.”

Zira **acziyet**, TAM bir fakr/hıçlık halidir ki orada Allah’tan başkasına yer yoktur.

Üstâdım Ahmed Hulûsi bu konuyla ilgili şöyle der: “Acziyeti hissetmenin sonu, Hiçliktir!”

Şeyh-i Ekber Muhyiddin Arabi (k.s.) Hz.leri de der ki: “Bildim ki en yüksek merteye Abd-ı Âciz mertebesidir.”

DİKKAT EDİLİRSE Kudsî Hadis’teki: “**Âdemoğlunun boşluğunu, ancak toprak doldurur**” ifadesi, **Velâyet (hakikatini bilme ve yaşama) kemâlatının tamamlanması anlamına gelmektedir...**

Bu da Allah ismiyle işaret edilen hakikati, **Vâhidü’l-Ahadü’s-Samed** vasıflarıyla anlamaktan geçer. Ki Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz buna: “**Es Samedüllezîy la cevfe fiyhi - Samed odur ki onda boşluk yoktur!**” hadisiyle açıklık getirmektedir.

Doğrusunu bilen Allah’tır...

GAVSIYE AÇIKLAMASI

HEDEF, ZÂT'TIR!

- Yâ Gavs! Haremime girmek istersen, ne mülke, ne melekûta, ne ceberûta iltifat et... Şüphesiz ki mülk âlimin, melekût ârifin, ceberût da vâkıfînin şeytanıdır! Kim bunlardan birine razı olursa, o indimde tard edilmişlerden olur!

Bu bölüm dahi gerçekten Risâle-i Gavsîye'nin en önemli mânâlardan birini kapsamaktadır!

Mülk âlemi, **âlimin** şeytanıdır.

Melekût âlemi, **ârifin** şeytanıdır.

Ceberût âlemi dahi **vâkıfînin** şeytanıdır, denilmektedir.

Ve kim ki bunlardan birinde, birisi olarak kalır, o hâliyle yetinir; bu durumda **Allah**'tan uzak ve ayrı kalmışlardan olur, uyarısı yapılmaktadır!

“Ey kulum. Seni benimle meşgul olup, beni tanıman için var ettim, oysa sen kiminle ve neyle meşguldün?” dediğinde Cenâb-ı Hak, âlim ne cevap verecektir, vâkıfînin ne cevap verecektir?

Âlim; mülk âlemine dönük meseleler ile meşguldür... Âlimin bütün meşgalesi olan madde âlemi konularının hükmü, melekût âlemine, ölüm ötesi yaşam âlemine geçilince son bulacaktır! Ölümle birlikte, şeriâtın zâhirine ait tüm hükümler geçerliliğini yitirecek, ibadetler kalkacak, tüm yasaklar son bulacaktır. Dünya yaşamı için gerekli olan bu bilgilerin, insana ölüm ötesi yaşamı kazandıracak kadarı gereklidir elbet; ama sadece o kadarı!

Çünkü insan, **Allah**'ı tanımak, bilmek için var edilmiştir! Bu istidat ve kabiliyeti dolayısıyla "**halife**" seçilmiştir yeryüzünde!

Allah'ı tanıma ve bilme ise şuurla, bilinçle elde edilen bir şeydir. Bütün melekler, cinler ve hayvanlar, isteyerek veya istemeyerek **Allah**'ı zikretmekte, kulluk görevlerini yerine getirmektedirler. İnsanın, onlardan ayrıcalığı ise, "**Allah**'ı bilme, bulma ve O'nda yok olabilme" özelliğine sahip olmasıdır.

Bu özellikle var kılınmış insanın, hele âlimin, mülk âlemine ait işlerle hayatını tüketip, bunun ötesine geçememesi ise, elbette ki çok büyük bir kayıptır ve neticede, **Allah**'tan uzak kalmasına yol açar.

Âlimin, mülk âlemi hâlleri ile meşgul olup **Allah**'a yönelmemesi ise "**tard edilme**" denilen, **Allah**'tan ayrı düşme durumuna sebep olur.

"**Tard edilmek**"; mekânsal veya boyutsal bir şey olmayıp, "**şuursal**"dır!

Senin kendini, "**Allah**"tan ayrı bir varlık kabul etmen; kendi ötede bir tanrı gibi "**Allah**"ı değerlendirmen, "**tard olmuşluk**" denilen hâlin ta kendisidir!

Melekûtun ârifin şeytanı olması hususuna gelince;

Ârif; madde âleminin ardındaki melekût boyutunun sırlarıyla ve hikmetlerle meşguldür. Ef'âl âleminde olup bitenlerin ardındaki hikmetlerle ve fâili hakikiyle, çeşitli mânâları yönünden meşgul olan ârifin bu meşgalesi dahi, kendisini bir üst boyuttan alıkoyan perde hükmündedir. Çünkü ceberût âleminde, yaşayan vâkîfinin nazarında, ârifin melekût âlemi, hayalden başka bir şey değildir! **Hakikat âlemi** ve **TEK** gerçek **nûr** mevcutken, tutup da hayalî varlıklar ile meşgul olmak, sanki şeytana uymak gibidir!

Şeytanlık, vehim hükmüne dayanır!

Var olmayan şeyleri var kabul edip, gerçek var olanı yok kabul etmek, şeytanî hâldir; yani vehme tâbi olma hâli...

Vehmî benliği terk edememiş ârif de, bu mânâ yönünden henüz şeytanını Müslüman edememiş durumdadır. Yani, vehmin tesirinden kurtulup **TEK**'e ermemiştir!

Ârif kimdir? Sezgi-ilham yollu **Hakk**'ın Tekliğini hissedip, her şeyde O'nu gören... Her şey Hak'tır diyen...

Oysa gerçekte, **“her şey”** mevcut değildir ki!

Ayrı ayrı birçok şey mevcut değildir ki!

Birçok ayrı ayrı şeyler, TEK bir şeyden meydana gelsin, ya da daha da beteri, panteist görüş olan TEK bir şeyi meydana getirsin! Böyle bu görüşe sahip olmak tamamen bir aldaniştan başka bir şey değildir.

Bırakın panteist görüşün, bir gerçekten sapkın düşünce oluşunu ayrı ayrı şeyler görüşü dahi, velev ki TEK'in görünümleri şeklinde algılsın, yine de gerçeğe isabet etmemektedir!

İşte ârif, “ayrı ayrı şeyler ve o şeylerin HAK oluşu” görüşleri içinde yüzdüğü sürece; bunun ötesine geçemediği sürece, **Allah**’tan uzak düşmüş durumdadır.

Ceberûtun vâkıfının şeytani olması hâline gelince;

Bu husus, açıklanması ve anlaşılması oldukça güç olan bir noktadır.

“**Tatmayan bilmez**” sözünün ifade ettiği gibi, bunu yaşamayana izah etmek son derece güç olmasına rağmen inşâAllah ifadesini kolaylaştırır.

Ceberût âlemi, **Vâhidîyet** mertebesidir ki Esmâ ve Sıfata tekabül eder. Zâtî sıfatlarla ve Esmâ yollu kendini tanıma, seyretme mertebesidir bu mertebe...

Esas itibariyle, âlemler kesret âlemi ve vahdet âlemi olarak ikiye ayrılır. Ancak bu kesin böyle değil, anlayışın ya da bir diğer şekliyle anlayış yetersizliğinin oluşturduğu ikidir, bu âlemler.

Kesret âlemi yani çokluk âlemi, Efâl âlemidir.

Çokluğun oluşturduğu mülk ya da melekût boyutunda sayısız fiiller söz konusudur.

Vahdet âleminde ise kesretten söz edilemez. Vahdet âleminde kesretin yani çokluğun varlığı kalmamıştır!

“**TEK**”, çok kavramı kabul etmez! **Ahâdiyet**, çokluk kavramlarını yok eder.

Ceberût ve Lâhut sanki bir nesnenin içyüzü ile dışyüzü gibidir!

“**NEFS**” yani “**Mutlak BEN**”liğin, kendini, isimlerinin mânâları yönünden seyri, tanıyışı **Ceberût** âlemidir!

İsimler ve mânâları yollu olmaksızın salt, sırf, “**Samediyet**” yollu “**Ahâdiyet**”e yönelik, eniyet ve hüviyete yönelik âlemi ise, “**Lâhut**”tur.

“**İlim bir noktadır**”, “**Zâtıyla zâtını seyretmektedir; gayrı söz konusu değildir**”, “**Â’mâdadır**”, gibi cümleler hep bu âlemi çeşitli vecheleriyle tanımlamak içindir.

Zâta ermek, zâtını tanımak, zâtı için seçilmiş olmak gibi tâbirler ile anlatılmak istenilen husus gerçek hedef olunca, görülür ki Ceberût mertebesinin hâli dahi Zât’a perdedir!

“**Vâkıf**”; yani hakikate ermiş, çokluk kavramından ve görüşünden arınmış, kendi isimlerinin mânâlarını seyreden, bu seyir hâlinde elbette ki zâtından perdeli durumdadır.

Evet, her ne kadar, Zâtın Esmâ’sını, yani Zâtın icat ettiği mânâları seyrediyorsa da; gene de meşgalesi, isimlerin işaret ettiği sonsuz mânâlardır... Ve bunların asla sonu gelmeyeceği için de Zâtı ancak Esmâ perdesi arkasından seyir hâlindedir!

Ki bu yüzden de **Vâkıfın**, ne kadar yüce ve hatta yaşamı hayal bile edilemez mertebede “**Hayy**” olursa olsun, **Zâtın hüviyete dönük yönünden** uzak düşmüştür!

İşte bu mertebe “**tard edilme**” ifadesi, Zât ile değil, **Esmâ yollu Zât’ı müşâhede hâlini** anlatmak için kullanılmıştır.

Esas itibariyle, **Ulûhiyet**; Vâhidiyet ve Vahdâniyeti anlatır.

Vâhidiyet’in bânını **Ahâdiyet**, zâhiri ise **Rahmâniyet**’tir. Topluca adı ise **Ulûhiyet**’tir.

“**Allah**” ismi hiçbir isimden türememiştir! Tamamıyla özel, **has ismidir “Ulûhiyetin”**...

“**İlâhiyet**” ile “**Ulûhiyet**” tamamıyla ayrı şeylerdir.

İlâhin me'lûhu vardır... Yani, ilâhın, ilâhlığını kabul edecek kendi dışında bir varlık vardır... Gayrı vardır...

Ulûhiyet ise kendi dışında bir varlık kavramı kabul etmez!

Onun içindi ki **Allah**, ilâh-tanrı değildir... **“Tanrılık” kavramından da münezzehtir!**

Vâhid'in, Zâtî sıfatları yollu kendini seyri **“Rahmâniyet”**; Ef'âli meydana getirecek isimleri yollu seyri **“Mefikiyet”**; o isimlerle Efâl'i oluşturması ise **“Rubûbiyet”**tir! Rab, fiili oluşturan; Merbûb ise fiil olarak çıkandır!

Vâhid'in zâtı **“Ahâdiyet”**, kendini bilişi **“Eniyet”**, zâtında hiçlik hâli **“Â'mâiyet”**... Evet, bunların tümü birden de tekrar edelim **“ULÛHİYET”**tir! **Allah**'ın bizde izhar ettiği ilme göre, bu böyledir... Muhakkak ki hakikat, **Allah** indindedir!

Üstâd Ahmed Hulûsi

Onuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Allâh-u Teâlâ, bir kulu severse... onu çeşitli denemelere tabi tutar.

Yani: İptilâya uğratar...

Kul, o iptilâlara sabrettiği takdirde, ona üstünlük vererek sever...

Şayet şükür yoluna girirse... bu sefer onu, zatına seçer...”

Allah’ın kulunu sevmesi, onda kendi kemâlini izhar etmesi demektir.

Üzerinde sık sık durduğumuz üzere tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren, Allah ismiyle işaret edilen hakikatin Ulûhiyet kemâlâtının eseridir. Bu devasa eserde Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla izhar olan Ulûhiyet kemâlâtı, insan türü şuurlu birimlerin beyin açılım kapasitesi kadarıyla algılanıp değerlendirilir.

Nasıl ki evren Allah ilminde Esmâ’sının açığa çıkış seyri için vehim nuruyla yoktan var edildiyse; insan türü şuurlu birimlerde, Allah ilminde Esmâ’sıyla Esmâ’sının açığa çıkışını seyretmek için vehim nuruyla yoktan var edilmiştir.

Hakikatte **EVREN** ve **İNSAN** ismi ardında **İLMİYLE İLMİNDE İLMİNİ** seyreden sadece **ALLAH**'tır.

BİR ESMÂ POTANSİYELİ OLARAK niceliksiz ve niteliksiz olan; bir kuantum potansiyel olarak geçmiş ve geleceğin tüm bilgisini holografik esasa göre bünyesinde barındıran; kuantsal yapısı itibariyle olasılık dalgaları halinde, her türlü ihtimallere açık bir enerji okyanusu olan evren; kesitsel algılamaya dayalı data/dalga dönüştürücü sistemlerin/birimlerin varlığıyla nicelik ve nitelik kazanarak, bildiğimiz çok boyutlu devasa yapıya dönüşmüştür.

Nerede mi?

ALGIDA bir hologram/hayal olarak!

Modern fizikte **“gözlemci etkisiyle kuantum dalga fonksiyonu çökertmesi”** olarak bilinen bir gerçek vardır. Kuantsal boyutta bir olasılık dalgası halinde mevcut olan evren, gözlemci tarafından tek bir olasılığa indirgenir. Bu şekilde gözlemci bir yandan kendi görece realitesi olan hologram/hayal dünyasını oluştururken; diğer yandan oluşturduğu görece realitesine göre tepkisini vererek, diğer gözlemcileri de programları doğrultusunda gözlem yapmaları için harekete geçirir.

Algı yetersizliğinden canlı ve cansız diye ayırdığımız mikro plandaki mikroskobik yapılardan, makro plandaki astronomik yapılara kadar, her biri kuantum potansiyelde Allah Esmâ'sının açığa çıkış seyri için takdir edilmiş yazılımlardır (software).

Kuantum potansiyelde Allah Esmâ'sının açığa çıkış seyri için yazılım halinde mevcut olan her ne varsa, ana işletim sistemi tarafından harekete geçirilerek potansiyelden varlığa

çıkıp, programlarının gereği işlevlerini yapmak üzere düzenli bir şekilde evrende yerlerini alırlar ve el birliğiyle olasılık dalgaları halindeki evreni belirli bir olasılığa indirgeyerek biçimlendirirler.

Örneğin, bir başka şehirde yaşayan arkadaşınızı ziyaret etmek için araba yolculuğuna çıktınız.

Bu sizin kesitsel algınıza dayalı bir gözlemin yaşattığı görece realitenizdir.

Hâlbuki size bir üst plandan bakacak olursak, belki de siz dünya isimli varlığın damarlarında dolaşan bir kan hücresindeki oksijensiniz!

Tabi ki bu da mutlak bir realite olmayıp, dünya isimli varlığın algı kapasitesine dayalı bir gözlemden kaynaklanan başka bir görece realitedir.

Şimdi bunlardan hangisi mutlak realite?

Tabi ki her biri kendi boyutuna göre mutlak, birbirine kıyasla görecedir.

İşte evrende her ne varsa, bir yandan gözlem kapasitesine göre oluşturduğu kendi realitesi olan hologram/hayal dünyasında yaşarken; diğer yandan evrensel bütünlükte işlevini/kulluğunu yapmak üzere fitratlanmıştır/programlanmıştır.

DİN, ALLAH FITRATIDIR!

FÂTİR olan Allah, ilminde Esmâ'sının nasıl ve ne şekilde açığa çıkışı seyrini murad etmişse, birimleri de o gayeyi oluşturacak bir programla halk etmiştir. İşte bu **Din-i Kayyim**'dir (hep pâyidâr, daim geçerli sistem).

Rûm Sûresi, 30'uncu ayet bu gerçeği şöyle açıklar:

Vechini (şuurunu) Hanîf olarak tanrıya tapınmaksızın, Allah'a şirk koşmaksızın) o Tek Din'e yönel! O Allah Fitratı'na (beynin ana çalışma sistem ve mekanizması) ki insanları onun üzerine (o ana sistem ve mekanizmayla) yaratmıştır! Allah yaratışında değişme olmaz! İşte bu, Din-i Kayyim'dir (sonsuz geçerli Sistem, Sünnetullah'tır)... Ne var ki insanların çoğunluğu (bu gerçeği) bilmezler.

Kiminin fitratı bedeni hayatta tutmak için kan hücrelerinde bir oksijen olmaktır; kiminin fitratı da bir güneş olup, nükleer füzyonla içindeki hidrojeni helyuma çevirip, artan enerjiyle sistemini ayakta tutmaktır.

Böylece Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri için takdir edilmiş holografik varlık yazgısı, kendi içinde mikrodan makroya kadar sayısız dalga dönüştürücü yazılımların (Kur'ân ve Rasulullah tabiriyle ruhlar ve meleklerin) birbirinden farklı (unique), ama bir bütünsellik oluşturacak bir biçimde uyumlu işlevleriyle EVREN diye bildiğimiz çok boyutlu devasa yapıyı meydana getirmiştir.

Bununla ilgili bir **Rasulullah (s.a.v.)** açıklaması şöyledir: **“Allah ruhları, cesetlerin yaratılmasından iki bin yıl önce yaratmıştır.”**

İmam-ı Gazalî (k.s.) bu hadis hakkında der ki:

“Buradaki **“Ruhlar”**dan maksat, **“melâikenin ruhları”**dır!

Cesetlerden maksad da, **Arş, kürsi, semâvât, yıldızlar topluluğu, hava, su, yeryüzü gibi âlemlerin cesedi, bünyesidir.”**

Bu hadis aynı zamanda potansiyelden varlığa çıkarak evrende yer alacak birimler arasında bir hiyerarşinin olduğunu da belirtir.

HAZIR YERİ GELMİŞKEN bir parantez açıp, Allah Esmâ'sının açığa çıkış sisteminin işleyiş ilkesinden kısaca bahsedip, sonra da kaldığımız yerden konumuza devam edelim...

Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri ilahî takdir sonucu bir sistem ve düzen içinde gerçekleşir...

Kur'ân bu sistem ve düzene **Sünnetullah** der.

Esmâ'nın açığa çıkış seyrini oluşturan sistemin evrensel işleyiş ilkesi ise şöyledir...

Evrende meydana gelen her birim, aynı zamanda meydana gelmesi takdir edilen başka bir birimin oluşum mekanizmasının ögesi olarak sistemde yerini alır.

Dalga mekaniğinden kaynaklanan çekim yasası (The Secret Law of Attraction), birimler arası gerekli bağlantıları sağlayarak takdir gereği meydana gelecek yeni birimlerin oluşum mekanizmasının kurulumunu gerçekleştirir.

Kurulum gerçekleştiği anda, ilim boyutunda seyri takdir edilen birimi hayata geçirecek gerekli Esmâ **-RUH-** tetikleme sistemiyle kuvveye dönüşür.

Allah ismiyle işaret edilen hakikatin **Vedûd** Esmâ'sı, sistemin evrensel ilkelerinden biri olan çekim yasasını meydana getirir.

Dikkat edilirse...

Evrenin kendini meydana getirmesi için bir dış müdahaleye (tanrıya) ihtiyacı yoktur. Evren, kendini var kılacak yeterli ilmî ve kudret potansiyeline sahiptir!. Çünkü evrenin hakikati Allah Esmâ'sıdır.

Ünlü fizikçi Stephen Hawking’in bu hususta şöyle der:

“Her şeyin nasıl başladığını anlayabilmek için evrenin dışında bir güç aramaya çalışmamalıyız.”

Yine der ki:

“Yaptığım şey evrenin başlangıcının bilimsel kurallarla açıklanabileceğinin mümkün olduğunu göstermekti. Bu sayede, evrenin başlangıç kararının bir Tanrı’ya başvurularak açıklanmasının gereksizliği ortaya çıkar. Bu bir Tanrı’nın olmadığını kanıtlamaz, sadece Tanrı’ya bir ihtiyaç olmadığını gösterir.”

Ünlü fizikçi *“bir Tanrının olmadığını kanıtlamaz”* derken, belki de tanrıya inanan çoğunluğun tepkisini üzerine çekmemek için böyle söylemiş olabilir. Zira **Tanrı’ya bir ihtiyaç olmaması**, tanrı kavramının yersiz olduğu anlamına gelir.

İslâm dini Kelime-i Tevhid ile tanrı kavramının geçersizliğini daha baştan **“Lâ ilâhe” = “Yoktur ilah/tanrı”** ifadesiyle vurgular ve **Allah kavramına** (Vahdet ve Tevhid esasına) **dayalı olarak varlığın oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerini açıklar.**

İslâm dininin temelini oluşturan “Tanrı yoktur, sadece Allah” esası anlaşılmadığı sürece, insanlık yüzeysel bir din anlayışında çakılı kalarak Kur’ân ve Rasulullah açıklamalarındaki derinliğe inemez.

Hz. Mevlânâ (k.s.) öğretisi olan Mevlevîliğin bugünkü durumunu öngörmüş olmalı ki: **“dahl oldular devranıma, eremediler seyranıma...”** diyerek, her devirde olduğu gibi birçoklarının öğretilerdeki şeklin büyüüne kapılarak, özünden mahrum kalınacağına işaret etmiştir.

Evet, bunu da belirttikten sonra biz dönelim bölümün konusuna...

İNSAN TÜRÜ ŞUURLU BİRİMLERİN evrendeki varoluş sebebine gelince...

Programı gereği işlevini yapmak üzere evrende yerini alan birçok birim, işlevini/kulluğunu farkında olmadan ifa eder.

İnsan türü Şuurlu birimler ise, hakikat Şuuruyla işlevini/kulluğunu ifa etmek üzere evrende yerlerini alırlar.

İnsan, bir yandan Allah Esmâ'sının açığa cıkıőı olan evrenden algıladıklarını ilmine göre değerlendirerek, hakikat farkındalığını yaşarken; diğer yandan bu farkındalığına göre tepkisini oluşturup, Allah adına içinde yaşadığı sistemde tedbir etmek için meydana gelmiştir.

Tabi ki bir insan, tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrende, Allah Esmâ'sının açığa cıkıőını algılayıp değerlendiremez! Bundan dolayı insanın mutlak mânâda evrenden bahsetmesi muhaldir.

Maide Sresi, 116 ve 117'nci ayetlerde bu gerçek Hz. İsa (a.s.) zerinden Şöyle açıklanmaktadır:

Ve hani Allah Şöyle dedi: "Ey Meryemoğlu İsa! İnsanlara, 'Allah dnunda beni ve annemi iki ilâh edinin' diye sen mi söyledin?" (İsa) dedi ki: "Subhaneke (tenzih ederim seni)! Benim, Hak olmayanı söylemem nasıl mümkün olur? Eğer onu sylemiősem, (zaten) kesin sen onu bilmiőtindir! Sen nefsimde olanı bilirsin, fakat ben senin nefsinde olanı bilmem! Kesin ki gaybların tamamını bilen sensin, sen!"

“Onlara: ‘Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah’a kulluk bilincine erin’ diye senin bana emrettiğinden başka bir şey söylemedim... Ben aralarında bulunduğum sürece üzerlerine şahit idim... Beni vefat ettirdin! Onlar üzerine Rakıyb sen oldun! Sensin her şey üzerine şahit!”

Neticede evrenle aynı hakikatten (Allah Esmâ’sından) meydana gelen insan, beynin algılama ve algıladıklarını değerlendirme kapasitesi kadar evrende yerini alarak, evreni tasarlayan sistemin temel işleyiş prensiplerini kavrar.

Bu kavrayışla birlikte beynini beden kayıtlarından arındırdığı ölçüde, evreni tasarlayan sistemin bilincini ve kuvvelerini kendi bilinci ve kuvveleri olarak deneyimler.

Kişi farkında olmasa da, evrenle aynı **RUH**’tan (Esmâ hakikatinden) meydana geldiği için evrensel bütünlükle bağlantıda olup, eşzamanlı olarak o evrensel bütünlükle bağlantıda olmanın sonuçlarını yaşamaktadır.

Bu gerçeğin farkına varılması ve gereğinin yaşanması için kişi önce evrenle aynı **RUH**’tan (Allah Esmâ’sından) meydana geldiğine iman etmesi gerekir.

Sonra da bu konuda bilgisini artırıp, gerekli ibadet, nefse muhalefet, mücâhede ve riyâzetle kendini hakikat ve sistemi gerçeklerinden koparan varsayımlarından bilincini arıtması (“**Âmenû ve amilûs salihât**” belirtisi doğrultusunda **islah olması**) gerekir ki hadiste bahsi geçen **iptilâ** aslında bu arınmaya işaret eder.

İMAN EHLİNİN KARŞILAŞTIĞI ZORLUKLAR, bir Esmâ potansiyeli olan beyninde yeterince harekete geçmemiş veya hiç harekete geçmemiş bazı Esmâ’nın kuvveye dönüşümünü sağlar ve bu sayede kişi yeni hususiyetler

kazanarak mevcut kayıtların dışına çıkıp, hakikatini daha kapsamlı bilir, hisseder ve gereğini yaşar hale gelir.

Nitekim hadisin devamında bu husus: “**Kul, o iptilâlara sabrettiği takdirde, ona üstünlük vererek sever...**” cümlesiyle belirtilmektedir.

Nasıl ki bir tohum, gerekli dış şartlar olmaksızın tohumunu çatlatıp içindeki potansiyel bilgiyi kendiliğinden harekete geçirerek ağaca dönüşemezse; aynı şekilde bir insan da gerekli dış şartların zorlaması olmaksızın, kendiliğinden beden kozasını çatlatarak evrensel gerçeklere açılımını sağlayacak gerekli Esmâ'yı beyinde kuvveye dönüştüremez!

Bu, “Sünnetullâh'ta bir değişme asla bulamazsın” ayetiyle bildirilen, değişmez sistemin temel işleyiş prensibidir!

Sistemin bu işleyiş prensibinden dolayı geçmişte tarikatlar kurulmuştur.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin bu hususta şöyle bir açıklaması vardır: “**Belânın büyüğü Rasullere, sonra Nebîlere, sonra büyük Evliyaullah'a ve en azı da mü'minleredir.**”

Çünkü belâ, arınmaya vesilesi olduğu için, gerçekte bir rahmettir (kişiyi mevcut kayıtlarından kurtarıp, genişletir).

Enbiya Sûresi, 35'inci ayet ise bu konuyu şöyle açıklar:

“Her nefs (bilinç) ölümü TADAKTIR! Biz kuvvelerinizi keşfedeziniz diye sizi şerr ve hayr ile deneriz... Bize döndürülürsünüz.”

BELANIN RAHMET OLMASI için kişinin **Allah'a iman etmesi** (evrenle aynı RUH'tan/Esmâ hakikatinden meydana geldiğine iman etmesi) çok önemlidir...

Çünkü birçok insan farkında olmadan beynindeki Esmâ potansiyelini kullanarak kendini zorlayan konunun üstesinden gelebilir ve bu başarısını bedensel kimliğine ya da Allah (beynindeki Esmâ hakikati) dışında var sandıklarına bağlayabilir. Ne var ki tüm bu varsayımları onda vehmin gücünü artırıp, hakikatinden uzaklaşmasına yol açarak daha büyük bir belaya maruz kalmasına sebep olur.

Evrenle aynı RUH'tan (Allah Esmâ'sından) meydana geldiğine iman eden ise, kendini zorlayan her türlü engelin üstesinden gelecek bir donanımla meydana geldiğini bildiğinden, başarısını sadece beyninde (kendini var kılan) Allah Esmâ'sının kuvveye (beyin devresine) dönüşümüne bağlar.

Dolayısıyla hadisin son ve tamamlayıcı kısmında **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “şayet şükür yoluna girerse... bu sefer onu, zatıma seçer...”** diyerek, iptilâdan maksat kişinin mevcut kayıtlarının dışına çıkıp, daha üst bir anlayış seviyesine ulaşarak hakikatini daha iyi değerlendirir duruma gelmesi olduğunu bildirir.

(Not: Bahsettiğim bu rahmet, iman ehline ait hususî bir rahmettir. Bunun yanı sıra bir de **“Rahmeti amme”** denilen genel rahmet vardır. Bu da kişinin karşılaştığı belalara karşı üstünlük yerine bağışıklık kazanmasıyla ilgilidir.)

Mâide Sûresi, 93'üncü ayette bu gerçek şöyle açıklanmaktadır:

“İman edip imanın gerektirdiği filleri ortaya koyanlar, korunmaya devam ederlerse (bir üst mertebede) imana ulaşıp, o imanın gereği çalışmalar yaparlar... Sonra bu anlayışa göre korunarak daha üst mertebede iman

anlayışına kavuşurlar... O anlayışla imanlarının sonucu olarak da ona göre korunmaya başlarlar... Bundan sonra, ulaştıkları bu anlayışa göre korunmaya devam etmeleri, onları ihsana (müşâhede mertebesine) erdirir... Allah muhsinleri sever.”

Bakara Sûresi, 155, 156 ve 157’nci ayetlerde ise bu konu şöyle açıklanmaktadır:

Sizi, korkacağınız bir şeyle, açıklıkla, malınızı, canlarınızı (canınız gibi sevdiklerinizi), çalışmalarınızın mahsulü olan şeyleri eksiltmekle sınarız. Bu olaylara karşı sabredenleri (tepki koymayıp olayın nasıl sonuçlanacağını bekleyenleri) müjdele!

Onlar, kendilerine hoşlanmadıkları bir olay isabet ettiğinde, “biz Allah (Esmâ’sının açığa çıkması) içiniz ve O’na dönücüyüz (sonuçta bu gerçeği yaşayacağız)” derler.

İşte bunlar üzerinedir Rablerinin salâvatı (hakikatlerini fark ettirmek üzere tecellisi) ve rahmeti (Esmâ’sının açığa çıkış seyri güzellikleri)... İşte bunlardır hidâyet bulanların ta kendileri...

Doğrusunu bilen Allah’tır...

On Birinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Su hacmi, iki KULLE’yi (büyük küpü) aşınca, artık pislik taşımaz...”

Su hacmi, iki kulle’yi aşınca, artık pislik taşımayacağı gibi; beyin genelinin ağırlıklı olarak varlığın hakikati bilgisi, oluşum ve gelişim sistemi gerçekleri doğrultusunda işletilmesi de, bedenselliğin getirdiği hakikatinden perdelenme hallerini kendiliğinden bastırıp, ortadan kaldıracaktır.

Bunu sağlayacak en etkili çalışma **DUA**’dır.

İbadetin özü olan DUA, beynin **prefrontal korteks** alanındaki aklî fonksiyonlarla, beyin genelini istenilenin gerçekleşmesi yönünde faaliyet yapmaya teşvik etme çalışmasıdır.

(Not: Yüksek zihinsel faaliyetlerin ve öz farkındalığın olduğu beyin prefrontal korteks alanının işlevini şöyle özetleyebiliriz:

- İleriye yönelik plan yapma –akıl;
- Beynin sunduğu birçok seçenek arasında en doğrusuna karar verme –muhakeme;
- Gayeye kilitlenip, gereksiz detaylarda kaybolmama –konsantrasyon;
- Başka şeylerin dikkatini dağıtmasına izin vermeme –sebat;
- İçinde bulunduğu veya yer alacağı ortam ve etraf şartlarını iyi analiz edip, kendini buna hazırlama –uyum.)

Dua etmek, düşünce dalgalarıyla beynin genel faaliyet doğrultusunu belirlemektir. Beynin genel faaliyetleri, prefrontal korteksteki düşünce dalgalarıyla belirlenen amaç doğrultusunda yönlendirilerek, kişiye bunun sonuçlarını yaşatır.

Hız. Mevlânâ (k.s.) bu konuya mısralarında şöyle değinir:

**Kardeşim, sen düşünceden ibaretsin...
Geriye kalan et ve kemiksin.**

**Gül düşünürsen gülistan olursun,
Diken düşünürsen, dikenlik olursun.**

PEKİ, DUA SADECE el açıp isteklerini dillendirmekten ibaret bir çalışma mıdır?

Tabi ki değil...

Dua, düşünce gücüyle isteklerini gerçekleştirme yolunda beyin genelini uyararak harekete geçirme ve isteklerini gerçekleştirmene mani olacak ilgili beyin devrelerini bastırma çalışmasıdır.

Ne var ki prefrontal korteksteki aklî işlevler, beyne birçok kanaldan gelen (örneğin: bedenin duyu araçlarından, hormonal yoldan, çevreden, kozmik/astrolojik tesirlerden vs. gibi) verilerin etkisi yüzünden farklı bilinç (düşünce) modlarına geçirtilerek sekteye uğratılmaya çalışılır.

Prefrontal korteksteki aklî işlevlerin sekteye uğraması, amaçsız; mantık dışı düşünce, söz ve davranışlardan tutun; duygusal fevrilik; dikkat dağınıklığı gibi, ya da daha uçta bir takım psikolojik hastalıklar veya ahlâkî (anti-sosyal) sorunlara yol açmaktadır.

Evet, beyin genelini isteklerimizi gerçekleştirme doğrultusunda yönlendirme mekanizmamız olan prefrontal korteks, her an birçok kanaldan beyne gelen verilerden etkilenerek içinde bulunduğu bilinç halinden çıkıp, bir öncekiyle hiç alakası olmayan veya tamamen zıt olan farklı bir bilinç moduna geçerek sekteye uğratılır. Farklı bilinç halleri, bizde farklı istek ve arzular doğurur, bu da beynin genel işlevinde koordinasyon problemine yol açar.

Neticede birçok isteklerimiz içinde, ancak bizi en derinden etkileyen ve beynimizi gün içinde en çok meşgul edenlerin gerçekleşme oranı daha yüksektir.

Beynini bedensel ve dünyevî konularla meşgul eden, hakikatinden perdeli yaşayan dünya ehlinde olur; bilimle meşgul eden, hikmet sırlarına ulaşır; melekûtle meşgul eden, sezgi ve ilham yollu holografik evren gerçeğini deneyimler, irfan sahibi olur; Allah ile meşgul eden, vehminden arınarak yakîne erer, mukarreb olur.

Peki her an sayısız veri bombardımanı altında olan beynimizin isteklerimizi gerçekleştirmesi yolundaki faaliyetini bozmadan devam ettirmesi için, prefrontal korteksin sekteye uğramasına nasıl mani olabiliriz?

Cevap: farklı bir bilinç moduna geçişi engelleyecek fiili destekle.

Çünkü fiillerimiz, düşüncemizin dağılmasına engel olan ve bizi belirli bir bilinç modunda tutan konsantrasyon araçlarımızdır. Gerekli uygulama olmaksızın dikkatimiz çabuk dağılır ve biz çeşitli fikir ve duyguların etkisi altında rotasyona giderek beyin üzerinde kontrolümüzü kaybederiz.

Beynimiz anne rahmindeki ilk oluşumundan bu yana sürekli ve ağırlıklı olarak beden kaynaklı verilerin etkisi altında geliştiğinden, biz ilmen her ne kadar da Esmâ hakikatinden meydana gelmiş şuurusal bir varlık olduğumuzu bilsek de, yine de kendimizi bedensel varlık kabul eder, böyle hisseder ve bunun gereğini yaşamaktan kendimizi alamayız. Yani hakikati bilmemiz, bizi beden kaynaklı sahte kimlik vehmi etkisi altında düşünmekten ve yaşamaktan kurtarmaz.

Hakikate erme isteğimizin gerçekleşmesi için, beynimizi sürekli hakikatimizi fark ettirici, hissettirici ve yaşatıcı uygulamalarla meşgul ederek –dindeki tabiriyle şer’i hükümleri yerine getirip, haramlardan sakınarak- ayık tutmak zorundayız. Ancak bu şekilde önemli bir ölçüde beyni beden kaynaklı verilerin etkisi altında çalışmasını önleyerek, beyin genelini Allah/hakikat bilgisi ve Sünnetullah/sistemi gerçekleri doğrultusunda kontrol altına almamız mümkün olur.

Beynin bu çalışma sisteminden dolayı **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** sık sık oruç tutarak bedenin beyin üzerindeki etkisini asgarî seviyede tutmuş; farz ibadetleri yanı sıra nafil (gece namazları gibi, yararlı) ibadet çalışmalarını ölüm ötesi yaşama geçene kadar bırakmamış; hakikatinden perdelenmenin azabını yaşamamak için günahlardan sakınarak bilincini hakikat noktasında sabitleyip, beyin genelinin ağırlıklı olarak Hakk’ın gereğini yaşatacak istikamette işlev görmesini sağlamıştır.

Bakın Sahâbe'den **Ümmü Seleme (r.a.)** bu konuda bizleri nasıl bilgilendiriyor...

Ümmü Seleme (r.a.) soruldu:

- Ey müminlerin annesi, senin yanında olduğu zaman **Rasulullah**'ın en çok duası ne idi?

Rasulullah'ın kutlu zevcesi **Ümmü Seleme (r.a.)** anlattı:

- **Resûl-i Ekrem**'in en çok yaptığı dua şu idi: **“Ey kalbleri çeviren, kalbimi dinin üzerine sâbit kıl!”**

Bunun üzerine sordum:

- **Senin duanın en çoğu, neden, Ey kalbleri çeviren kalbimi dinin üzerine sâbit kıl, duasıdır?**

Resûl-i Ekrem buyurdu ki:

- **Yâ Ümmü Seleme, gerçek şu ki kalbi Allah'ın iki parmağı arasında olmayan insan yoktur. Dilediğini sebat ettirir, dilediğini de kaydırır.**

İŞTE NASIL Kİ hacmi artan su, artık pislik kaldırmazsa... Aynı şekilde ağırlıklı olarak varlığın hakikati bilgisi, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerine dayalı düşünce ve eylemlerle çalıştırılan beyin de bedensellik fikriyle perdelenmez.

Muhakkak ki hasenat (Hakikatini yaşamak - kişiden açığa çıkan güzel yaşantı) **seyyiatı** (hakikati örtme ve nefsaniyetten kaynaklanan suçların getirisini) **giderir... Bu, idrak sahiplerine bir öğüttür. (Kur'ân Çözümü, Hûd Sûresi 114)**

Doğrusunu bilen Allah'tır...

On İkinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurdu:

- “Allâh-u Teâlâ, Âdem’i kendi sureti üzerine yarattı...”

Nasıl ki **EVREN**, ismi Allah olan Vâhidü’l-Ahad-üs Samed’in (sayısal çokluk kabul etmez som TEK’in) ilminde Esmâ’sı ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların sistemsal açılımıyla meydana gelmiş çok boyutlu devasa bir yapı olarak Hakk’ın varlığı (**Vechullâh**) ise... Evreni var eden tüm Esmâ’nın beynine programlanmasıyla evrenden algıladığı ve değerlendirebildiği kadarıyla Allah Esmâ’sının açığa çıkışı seyirinde, hakikat şuuruyla yaşayabilecek muhteşem bir beyin kapasitesiyle meydana gelen İNSAN da yeryüzündeki diğer canlılardan üstün kılınarak **HALİFE** vasfını almıştır.

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri bu hadisle ilgili şöyle der:

Allâh-u Teâlâ, Âdemi; yani: insan çeşidi suretini, zatına bir ayna kıldı... Sıfatlarına da mazhar... Fiillerine de tecelligâh...

Ta ki: Onda zuhûra gele...

Bu manaların tümüne şu Âyet-i Kerime işaret eder:

“Vaktaki Rabbin Meleklerle: -Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım... Dedi...”

İSTERSENİZ BURADA BİRAZ DURALIM ve insanın yeryüzünde **HALİFE** olarak meydana getirilişini anlatan ayetlerin hem genel anlamına hem de günümüz beyin bilimi açısından derin karşılığına bir göz atalım...

KUR’ÂN ÇÖZÜMÜ, BAKARA SÛRESİ, 30, 31, 32, 33 ve 34’ÜNCÜ AYETLER:

Rabbin meleklere: “Ben arzda (bedende) bir halife (Esmâ mertebesinin farkındalığıyla yaşayan şuur sahibi) meydana getireceğim” dedi. Onlar da: “Orada fesat çıkarıp kan döken birini mi meydana getireceksin; biz seni hamdinle (bizde açığa çıkardığın varlığını değerlendirme hâliyle) tespih (her an yeni hâle dönüşen isteğine kulluk ederek) ve kudsiyetini (her türlü eksiklikten berî oluşunu) dillendirmiyor muyuz?” dediler. (Buyurdu): “Ben sizin bilmediklerinizin Aliym’iyim!”

Sonra Âdem’e (Esmâ’nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) bütün Esmâ’yı (Esmâü’l-Hüsna’sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) talim etti (programladı). Sonra melâikeye: “Eğer dediğinizde ısrarlı iseniz bana (Âdem’in) varlığındaki Esmâ’nın (özelliklerinin) neler olduğunu anlatın” dedi.

(Bunu değerlendiremeyen melâike): **“Subhaneke** (her an yeni bir şey yaratıp bunlarla da asla kayıtlanmayan ve sınırlanmayan)! **Bizde açığa çıkarttığın ilimden başkasını bilmemi asla mümkün değil! Şüphesiz ki sen, Mutlak İlim (Aliym) ve bunun bir sistem içinde (Hakiym) açığa çıkaransın!”**

(Hitap etti): **“Yâ Âdem** (yoktan var olmuş, Esmâ ile hayat bulmuş) **varlığındaki isimlerin hakikatinden onlara söz et.”** **Âdem onlara** (varlığını oluşturan Allah) **isimlerinin işaret ettiği mânâlardan haber verince** (yani bu isimlerin özellikleri kendisinde açığa çıkınca); **Allah onlara fark ettirdi: “Demedim mi size ben, muhakkak ki bilirim semâlar** (şuur boyutu) **ve arz** (beden) **boyutunun gaybını** (açığa çıkmamış sırlarını, özelliklerini)... **Ve ben bilirim gizlediklerinizi ve açıkladıklarınızı!”**

Meleklerle: “Secde edin Âdem’e” dediğimizde secde ettiler (yoktan var oluştaki Esmâ’dan meydana gelmiş varlığa - Esmâ mertebesine)... **Ancak İblis, benliğinin yüceliğinden** (enfüsünde gördüğüyle âfaktaki hakikatten perdelenerek) **inkâr etti. Hakikati inkâr edenlerden** (kâfir) **oldu.**

AYETLERİN GENEL ANLAMINDAN anladıklarım:

1. **Bakara Sûresi, 30’uncu** ayette insanın **yeryüzünde** (biyolojik beden şartlarında) **halife** (Allah ismiyle işaret edilen Vahidü'l-Ahad’ın Esmâ’sı ile işaret edilen kemâl vasıfların şuuruyla yaşayan) olarak meydana getirileceği belirtilmektedir.

2. Yine aynı ayette insan meydana getirilmeden önce, yeryüzünde Allah Esmâ’sının farkındalığıyla yaşayan **“melekler”**in varlığından bahsediliyor.

Allah Rasulü (s.a.v.) bir açıklamasında der ki: **“insanların sayısının on katı cin; cinlerin sayısının da on katı melek yeryüzünde dolaşmaktadır.”** Peki bu kadar canlı yeryüzünde ne yapıyor?

3. **Bakara Sûresi, 31**'inci ayette bütün Esmâ'nın insan beynine programlandığını, bu yüzden Allah'ın yeryüzündeki **EN KAPSAMLI yansıma ve kavrama** mahallinin insan olduğu ve bundan dolayı insanın **yeryüzünde halife** vasfını aldığı belirtilmektedir.

4. **Bakara Sûresi, 33**'üncü ayette: **“Yâ Âdem (yoktan var olmuş, Esmâ ile hayat bulmuş) varlığındaki isimlerin hakikatinden onlara söz et.”**

Başka bir ifadeyle: **“hilafetin gereklerine göre yaşa...”**

5. Bundan sonra **Bakara Sûresi, 34**'üncü ayette yeryüzü meleklerinin insana secde etmesinden bahsediliyor ki secde'den murad kapsamlı yaratılışı dolayısıyla insanın üstünlüğünü kabul etmeleridir.

Böylece Allah adına yeryüzünde tedbir ve tasarruf etme yetisi **Hz. Âdem (a.s.)** ile başlayıp, **Hz. Muhammed (s.a.v.)** ile zirveye çıkarak insanlığın idaresine geçiyor.

6. Yine **Bakara Sûresi, 34**'üncü ayette, insan gözünün görme sınırları dışında kaldığından **“cin”** denilen, yeryüzü melekleri dışında başka bir türün varlığına da işaret edilmektedir.

Cinler, kendilerinde tespit ettikleri Allah Esmâ'sının şuuruyla yaşama konusunda ışınsal yapılarının sağladığı avantaja aldanarak, madde/hücre kökenli bir yapısal özelliğe sahip insan türünde bu hakikatin daha kapsamlı

yaşanabileceğine akıl erdirememiş ve bu konuda iltibasa/ikileme düştükleri için **İblis**; insandaki bu üstün meziyeti inkar ettikleri içinde çoğunluğu **kafir** (gerçeği örten) olmuştur.

Ayrıca bu konuda haklı olduklarını ispat etmek için ışınsal yapılarının sağladığı avantajı kullanıp, insanlarda kendilerini bedensel varlık kabul etme vehmini tahrik etmeye yönelik türlü fikirler ilham ederek, insanın beynindeki hilafet kapasitesini değerlendirmesinin önüne geçmeye çalıştıkları için Kur'ân ve Rasulullah açıklamalarında **şeytan** vasfıyla anılmalarına sebep olmuştur.

Kehf Sûresi, 50'nci ayet bu gerçeği şöyle anlatır:

Hani biz meleklerle “Secde edin Âdem’e” dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler! İblis CİN (türün)dendi; (bu nedenle) Rabbinin hükmüne (hakikat ilmi yoktu (Cin türünde hakikat ilmi ve kader sistemi bilgisi yoktur - RUH İNSAN CİN Kitabı. A.H.)) uymadı (hakikatinden gelen bilginin gereğine, benliği dolayısıyla uymadı)! O hâlde siz, beni bırakıp onu (İblis'i) ve neslini mi dostlar ediniyorsunuz? Hâlbuki onlar sizin düşmanınızdır! Zâlimler için ne kötü bir dost seçimi oldu!

En'am Sûresi, 128'inci ayet ise cinlerin ışınsal yapılarının sağladığı avantajı kullanarak insanların çoğunluğunu hakikatten kopararak hükümleri altına alıp, hilafeti yaşamaktan mahrum ettiklerini şöyle anlatır:

“(Allah) onları topluca haşr ettiği gün: “Ey cin topluluğu, gerçekten insanların çoğunluğunu hükmünüz altına aldınız (hakikatten uzaklaştırdınız!)” (der)... İnsan (türünden) dostları olanlar şöyle der: “Rabbimiz, birbirimizden karşılıklı yararlandık... İşte bizim için belirlediğin ecelimiz bize ulaştı”... Şöyle der: “Ateş sizin

mekânınızdır; Allah dilemedikçe, orada ebedî kalıcılarınsınız”... Muhakkak ki Rabbin Hakiym’dir, Aliym’dir.

AYETLERİN GÜNÜMÜZ BEYİN BİLİMİ açısından derin karşılığına gelince:

“Üstâdımın düşündükleriyle UYANIŞ” isimli kitapta detaylarıyla üzerinde durmuştum... **Bakara Sûresi, 30**’uncu ayette “**Rabbin meleklere: ben arzda bir Halife meydana getireceğim**” cümle başındaki “**Rabbin**” kelimesi, insan beynindeki Esmâ potansiyeline işaret etmektedir.

Nasıl ki kesitsel algılama araçlarımızla (beş duyumuzla) “**evren**” olarak tespit ettiğimiz yapı, gerçekte Allah Esmâ’sının sistemsel açılımı olarak “**Vechullâh**” ise; aynı şekilde kesitsel algılamayla bizim “**beyin**” olarak tespit ettiğimiz yapı, gerçekte insan dünyasını ve bilincini oluşturacak bir biçimde Allah Esmâ’sının sistemsel açılımı olarak “**Rabbinden**” başka bir şey değildir.

İnsanı yeryüzündeki diğer canlılardan ayıran ve üstün kılan (diğer bir kaç nöral devrelerle birlikte) en önemli beyin devresi, **prefrontal korteks**’tir.

Prefrontal korteks, beyindeki oluşumunu en son tamamlayan ve biyolojik beden ölümüne kadar gelişimini devam ettiren bir devredir.

Prefrontal korteks, beyindeki tüm aktivitelerin yansıma mahalli olarak beynin tamamında (beynin uzantısı olan bedende ve beden dolayısıyla ulaşabildiği her şeyde... Bunun yanı sıra beynin derin yollarla bağlantıda olduğu evrenin hakikati olan

holografik tekil bilgi -Allah ilmi- üzerinden her şeyde) idare ve tedbir edebilecek üstün bir idrak kapasitesine sahip olduğundan, **yeryüzünde Halife** vasfını almıştır!

Beyindeki **epifiz**, insanın evrenselliğe (**makam-ı illiyin'e**) açılım noktasıdır. **Epifizden** beyne geçiş yapan yüksek frekanslar, insanın kendini evrensel boyutlarda tanımasını sağlar. Bu sayede kişi bedensel kimliğinin ötesine geçerek, kendini öz kimliğinin vasıflarıyla **-Allah sureti üzere meydana getirilişi yönüyle-** tanır.

İnsandan önce yeryüzünde yaşayan **yeryüzü melekleri** ise, beyinde **prefrontal korteksin** oluşumu tamamlanmadan (aklı baliğ olmadan) önce, bedeni ve beyni idare eden tüm bedensel ve beyinsel kuvvelerdir.

Beyindeki prefrontal korteksin oluşumu tamamlandıktan sonra, kendiliğinden beyin ve beden üzerinde tedbir ve tasarruf etmeye başlar. Bu da ayette mecazen: **“Meleklerle: “Secde edin Adem’e” dediğimizde secde ettiler... ”** şeklinde ifade edilmektedir.

Bu husus, Sâd Suresi, 72’nci ayette şöyle açıklanmaktadır:

“Onu tesviye edip (beynini oluşturup), **o yapının içinden Ruhumdan** (Esmâ mânâlarımdan) **nefh ettiğimde** (açığa çıkardığımda (nefh yani üfleme, içten dışa şeklinde olur daima. A.H.)) **Ona secdeye kapanın** (hükümranlığımı – tasarrufunu kabul edin!)”

Âdeme secde etmeyen **İblis** ise, beyindeki **vehim kuvvesi** olan **amigdaladır...**

Prefrontal korteks, zaman zaman özellikle **amigdaladan** kaynaklanan kendini bedensel varlık kabul etme vehmi etkisi altında kalarak, doğal işlevi olan aklı faaliyetlerini yürütmekte ve sağlıklı düşünmekte zorlanarak mantık dışı/duygusal davranışlarda bulunup, beyin üzerindeki hakimiyetini /kontrolünü kaybeder.

Yani **prefrontal kortekste**ki aklı faaliyetler, **bağırsaklardaki enterik sinir sisteminden** kaynaklanan ve **amigdalayı tahrik eden bedensellik fikri tesirine kapılarak, varlığın hakikati, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerinden perdelenir!** Bu da mecazda insanın şeytana uyarak, hakikatinden uzaklaşması diye anlatılmıştır.

Sâd Sûresi, 75'inci ayet şöyle der:

Buyurdu: “Ey İblis (ikileme düşen)! İki Elim (ilim ve kudret) ile yarattığıma secde etmene ne mâni oldu? Benliğin mi engel oldu, yoksa Alûn'dan (Âdem'e secdesi söz konusu olmayan yüce kuvvelerden (meleklerden) olduğunu mu sandın?”

Ayetlerin beyin bilimi açısından karşılığı hakkında bu yazdıklarım sadece konu başlıklarıdır. Zira, yeryüzündeki ağaçlar kalem ve deniz mürekkep olsa, ondan sonra yedi deniz de ona eklense, bir Esmâ potansiyeli olan insan beynindeki hilafet kapasitesini ifade etmede yetersiz kalır.

Ötemizde sandığımız **Rabbimiz**, gerçekte **beynimizDE**.

Ne var ki biz “**beyin**” denince konunun şeklinde kalarak iç yüzünden perdeleniyoruz.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

On Üçüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Rabbinden naklen şöyle anlatıyor:

- “İhlas, sırrımdan bir sırdır...

Onu kullarımdan sevdiğimin kalbine bir vedia olarak bıraktım.”

“İhlas” kelime olarak hâlis anlamına gelir...

“Katışıksız, saf, temiz” demektir.

İhlas, Kur’ân’da Allah ismiyle işaret edileni Zâtı yönüyle tarif eden, Üstâdımın: “Allah’ın kendini kendine göre tarifi” diye bildirdiği surenin ismidir aynı zamanda.

“Dokuzuncu Hadis-i Şerif” bölümünde bu konunun üzerinde durmuştum ve tüm ilimlerin özü olduğuna değinmişim.

İhlas Sûresi, Allah ismiyle işaret edilen Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) Zâtî hakikati (Esmâ’nın hakikati) olan Ahâdiyet vasfını anlatır.

“HÛ Allah AHAD’dır” diye başlayan İhlas Sûresi, devamında “SAMED, DOĞURMAMIŞ ve DOĞURULMAMIŞ, ONA HİÇBİR KÜFUV (denk) OLMADI!” ayetleriyle, ALLAH’ın Ahâdiyet vasfını açıklar.

İhlas SİRdir, çünkü Allah Zâtı itibariyle mutlak gayb (bilinmez); Esmâ ül Hüsna ile kendini tanımladığı vasıflarıyla kayıtlanmaktan münezze; Esmâ’sının açığa çıkış seyri için meydana getirdiği âlemlerden Ganî’dir.

Bu konuda Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “Allah’ın Zâtı üzerinde tefekkür etmeyiniz” diyerek, Zâtî hakikatin fikir kabul etmeyeceğini, dolayısıyla üzerinde düşünülmesinin muhal olduğunu belirtir.

Öyle saf bir hakikat ki Ahâdiyet, içinde teklik ve çokluk kavramları dahi yok olup, ancak “HİÇ”lik diye tarif edilebilmiştir.

Tecellisi olmayan Zâtî hakikat (ifade yetersizliği dolayısıyla bazı tasavvuf eserlerinde “Ahâdiyet tecellisi” diye geçer), tam manasıyla arınmış bir bilinç –“Sâfiye Nefs”- düzeyinde olanın söze gelmez hususî bir halidir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz bu hususî hale: “Benim Allah ile bir vaktim olur ki oraya ne Mukarreb Melek ne de Nebiyy-i Mürsel girebilir!” cümlesiyle işaret etmiştir.

Bizler o hale Sâfiye Nefs düzeyindeki Velf’nin açıklamalarıyla vakıf olduk ve zaman zaman bunu ilham yollu kendi içimizde hissedenlerimiz vardır. Fakat o hale ermek, kişinin tüm varsayımlarından arınmış olmasıyla mümkündür.

Bundan dolayı Kudsî Hadis’te: “Onu kullarımdan sevdiğimin kalbine bir vedia olarak bıraktım...” denmiştir.

“Vedia”, ihlas sırrının saklanması ve korunması gereken bir emanet olduğu anlamına gelir.

Kişi bedensellik kabulünün oluşturduğu sahte kimliğinden arınmadığı sürece İhlas bilgisi, bir emanet gibi saklanması ve korunması gereken sırdır. Aksi takdirde o sırdaki Sâfiyeti, bir varsayımdan/vehimden ibaret olan bedensel kimliğine atfederek, aslı Esmâ olan varlığının Zâtî hakikatine ihanet etmiş olur. Ve: “Muhakkak ki Allâh ihanet edenleri sevmez.” (Enfal Sûresi, 58)

Bir diğer ifadeyle, Allah kavramını tanrılaştırarak kaynak suyu bulandırır!

Ne zaman ki kişi kendini hakikatten perdeleyen varsayımlarından kurtulur, perdenin ardında Esmâ’sıyla yüz gösteren Vahidü’l-Ahad olan Allah’ı bulur... Rahmâniyetiyle benliği dışında var sanılanların yokluğu müşâhede edilir... İlahî benliğin müşâhedesesi dahî Zâtî hakikatine işaret eden Ahâdiyet vasfının hiçliği karanlığında yok olarak emanet sahibine teslim edilmiş olur.

Doğrusunu bilen Allah’tır...

On Dördüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Rabbinden naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

O kimse ki kazama rıza göstermez, belâma sabretmez, verdiğim nimete şükretmez... Artık varsın benden başka Rab arasın...”

Bireysel bakışı oluşturan kesitsel algıya (beş duyuya) göre varlık her ne kadar birbirinden kopuk, dağınık ve uyumsuz gelse de...

Varlığa özden yönelerek basiretle baktığımızda, tasavvufta “zıtları cem etmek” diye ifade edilen, **tüm boyutları ve sayısız türleriyle EVRENin, Allah ilminde bir NOKTA tekiliğindeki holografik varlık yazgısının sistemsel açılımı/işletimi içinde gelişerek meydana gelen evrensel bir mekanizmanın** (astroloji ilmi bu mekanizmayı inceler) **içsel çok boyutlu hologram/hayal olduğu görüşü, KADER** kavramının esasını oluşturur.

Örneğin hücre DNA'sındaki genetik kodlar, insanın verasındaki (derûnundaki) holografik varlık yazgısıdır. Kur'ân ifadesiyle insanın “Levh-i Mahfuz”udur.

İnsan varlığını oluşturan bu yazgının açılım/işletim sistemi bilgisi (**Kur'ân-ı Meciyd**) dahi genlerine kodlanmıştır. Yani **insan, Allah ilminde bir NOKTA olan hücre tekilliğindeki genlerine kodlanmış yazgısının sistemsel açılımı içinde gelişerek meydana gelen beden-beyin mekanizmasının içsel bir hologramıdır.**

Burûc Sûresi, 21 ve 22'nci ayetler bu gerçeği şöyle işaret eder:

“Allah, onların verasından (derûnlarından) ihâta edendir!”

“Üstelik O, Kur'ân-ı Meciyd'dir. “

“Levh-i Mahfuz'dadır!”

Hücre tekilliğindeki genlere kodlanmış yazgı, nasıl bir yol izleyerek kendi içinde insan isimli hologramı meydana getirmektedir?

Cevap, **Secde Sûresi, 4 ve 5'inci ayetlerdedir:**

“Allah, O ki semâlar (gökler veya nefis mertebeleri olan bilinç düzeyleri) **ve arzı** (yeryüzü veya beden-beyin) **ve ikisi arasında olanları altı aşamada – süreçte** (insan itibarıyla 6 aşama: 1. Sperm/yumurta, 2. Döllenme (zigot), 3. Geometrik hücre çoğalması, 4. Hücre farklılaşması, 5. Organların oluşması, 6. Farklılaşan organların işlev kazanması – şuur ve duyuların oluşması. A.H.) **yarattı, sonra Arş'a istiva etti** (Esmâ özellikleriyle fiiller âleminde tedbirâta başladı)... **Sizin O'ndan**

başka ne bir *Veliyy*'niz ve ne de bir şefaath ediciniz vardır. Hâlâ bunu düşünüp, değerdendiriyor musunuz?"

Yine **Mu'minin Sûresi, 12-15'inci** ayetlerde bu husus şöyle açıklanmaktadır:

“And olsun ki insanı tıyn'den (balçıktan; su + mineral terkiinden) meydana gelen bir sülaleden (sperm – genetik yapıdan) yarattık. “

“Sonra onu sağlam bir karargâhta bir nutfeye oluşturduk.”

“Sonra o nutfeyi bir alaka (genetik yapılu embriyo) yarattık, sonra o alakayı bir mudga (bir çignemlik et) yarattık, sonra o mudgaya kemikler yarattık, nihayet o kemiklere de et giydirdik... Sonra onu bir başka (ruhun oluşumu) ile inşa ettik... Yaratıcıların en güzeli Allah, ne yücedir!”

“Sonra, muhakkak ki siz bunun ardından elbette öleceksiniz (biyolojik bedensiz yaşama geçeceksiniz).”

“Sonra, kesinlikle siz kıyamet sürecinizde (olarak ölümün akabinde) bâ's olunacaksınız (yeni bir beden yapıyla yeni bir boyutta yer alacaksınız).”

Kesinlikle yaratıcıların en güzeli Allah, ne yücedir!

Ve ne muhteşem bir mekanizmadır KADER...

PEKİ BİZ **Kur'ân**'da açıklandığı üzere ve **Allah Rasülü (s.a.v.)** tarafından bildirildiği bir biçimde **kadere iman etmezsek ne olur?**

Bedenin kesitsel algılama araçlarının etkisi altında, varlığın **TEKLİĞİ** ve **BİRLİĞİ** gerçeğinden (evren ismi altında Esmâ'sı ile ilminde yüz gösterenin teklifi dolayısıyla gayrından münezzehe oluşundan) bihaber, kendimizi ve algıladıklarımızı Allah Esmâ'sı dışında ayrı birimler olduğu zannı ile başkalaştırır, yaşamımızı gaflet içinde sürdürmeye devam ederiz.

Etrafımızdakilerin, bireysel varlığımızın istek ve arzularına göre davranmalarını ister; bireysel varlığımızın istek ve arzularına göre olayların gelişmesini bekleriz...

İsteklerimiz ve beklentilerimiz karşılanmadığında, buna sebep olduğunu düşündüğümüz başkalarını hedef alır, onlarla mücadeleye girer, kavga eder, suçlar, kınar, üzer ve üzülrüz; isteklerimiz ve beklentilerimiz karşılık bulduğunda ise, bu defa buna sebep olduğunu düşündüğümüz başkalarını sever, över, yüceltiriz.

Evet, **Allah ismiyle açıklanan hakikatin Vahidü'l-Ahad-üs Samed** (sayısal çokluk kabul etmez som TEK) oluşunu; ilminde Esmâ'sının seyri için bir sistem ve düzen içinde meydana getirdiği evren gerçeğini; bu gerçeğe göre bin yıl ya da yüz milyar yıl sonra olacaklar değil, **SONSUZDA** olacakların belirlenmiş olduğunu anlayıp bu gerçeğe iman etmediğimiz sürece halimiz, Don Kişot'un yel değirmenleriyle savaşına benzer ya da zavallı tavşanın dağa küsmesi kadar anlamsız ve saçmadır.

Hadiyd Süresi, 22 ve 23'üncü ayetleri bu konuda bizleri şöyle uyarır:

“Arzda (bedeninizde - dış dünyanızda) ve nefslerinizde (iç dünyanızda) size isabet eden hiçbir musibet yoktur ki bizim onu yaratmamızdan önce, bir kitapta (ilim boyutunda oluşmuş) olmasın! Muhakkak ki bu Allah üzerine çok kolaydır!”

“(Bunu bildiriyoruz) ki elinizden kaçana üzülmeysiniz ve size verdiği ile de sevinip şıarmayasınız! Allah çok övünen kibirli hiçbir kimseyi sevmez!”

ÖZETLE konumuz olan Kudsî Hadis’te: **“O kimse ki kazama rıza göstermez, belâma sabretmez, verdiğim nimete şükretmez... Artık varsın; benden başka Rab arasın...”** demek suretiyle, **kadere iman** etmenin önemi belirtilmektedir.

Kudsî Hadis’teki: **“benden başka Rab arasın...”** ifadesi, **“gerçeklerle örtüşmeyen ve gerçeklerden sapmasına yol açan kuruntularına tâbî olsun”** anlamındadır.

Câsiye Sûresi, 23’üncü ayet bu hususa şöyle açıklık getirir:

“Hevâsını tanrı edinen; (bu yüzden) Allah’ın onu bilgisi (kabulü) doğrultusunda saptırdığı, algılaması ve hakikati hissedişini kilitlediği, görüşüne perde koyduğu kimseyi gördün mü? Allah’ın bu uygulamasından sonra onu kim hakikate erdirebilir ki! Hâlâ düşünüp değerlendirmez misiniz?”

RIZA HALİ... Olmuş, olan ve olacak her ne varsa, ismi Allah olan Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez

TEK'in) ilminde takdir ettiği yazgıya göre Esmâ'sıyla yüz göstermekte olduğu müşâhedesi içinde kendini tanımanın hissettirdiğidir.

NİMET ise, **Allah ilminde Esmâ'sı ile vücud bulmaktır.**

İnsan için nimet, tüm Esmâ'nın beynine talimi dolayısıyla yeryüzünde hilafet kapasitesiyle meydana gelmiş (bedensel değil!) evrensel bir yaratılışa sahip olduğunu anlamasıdır.

Risâlet ve Nübüvvet bildirimleri, **bu nimete şükretme** (değerlendirme) **öğretisidir.**

Bu öğretilen asgarî şartlarda yararlananlar (Esmâ ile var olma nimetine şükredenler), hem ölüm ötesi yaşamın tehlikelerine karşı gerekli korunmayı sağlarlar; hem de kendilerini sonsuzda mutlu kılacak gerekli Esmâ'yı kuvveye dönüştürmüş olurlar.

Bu öğretilen azamî şartlarda yararlanan seçkinler ise, varsayımların oluşturduğu türlü perdeleri kaldırmanın getirdiği olan Esmâ şuuruyla yaşama nimetine ererler. O seçkinlerin halini bir Kudsî Hadis şöyle tarif eder:

“Kendim için seçtiğim kullarım var ya, işte onlar. Kerâmet fidanlarını kendi kudret elimle dikip mühür altına aldım. Onların halini ne bir göz görür, ne bir kulak işitir, ne de beşerden herhangi bir kimsenin kalbine bu konu girmiştir.”

Doğrusunu bilen Allah'tır...

On Beşinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- "Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Ey Âdemoğlu, hasta oldum; ziyaretime gelmedin...

Âdemoğlu sordu:

- Ya Rabbi, sen âlemlerin Rabbisin... Seni nasıl ziyaret edeyim?

Allâh-u Teâlâ buyurdu:

- Bilmiyor musun? falan kulum hasta oldu... Amma, sen onu ziyaret etmedin... Eğer onu ziyaret etseydin; beni yanında bulacaktın...

Allâh-u Teâlâ devamla buyurdu:

- Ey Âdemoğlu, senden yemekle doyurulmamı istedim, ama sen beni doyurmadın...

Âdemoğlu sordu:

- Ya Rabbi, seni nasıl yemekle doyurayım? Çünkü sen âlemlerin Rabbisin...

Allâh-u Teâlâ anlattı:

- Falan kulum, senden su istedi; vermedin... Ona su verseydin, beni yanında bulacaktın... bunu anlayamadın mı?”

Üstâdım Ahmed Hulûsi der ki: “Tasavvuf fenâfillah ve bekâbillah isimli iki aşamaya dayanır.”

Bu Kudsî Hadis’in konusu ikinci aşamanın tamamlanmasıyla ilgilidir.

Birinci aşama, **urûc** denilen varlığın hakikatini kavrama yolunda yapılan düşünsel bir yükseliştir.

Yani, “**ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın!)” ayetinde belirtildiği üzere, varlığın her zerresinde Esmâ’sıyla aşikar olanı bilmektir.

Gaybî Sunullah (k.s.) Hz.lerinin açık ve net bir şekilde ifade ettiği gibi:

“**Sana âlem görünen, Hakikatte Allah’tır...**”

Yani, “kesitsel algılamaya dayalı bakışla evren zannettiğimiz, gerçekte ismi Allah olan Vahidü’l-Ahad’ın ilminde Esmâ’sıyla yüz göstermesinden başka bir şey değildir!”

Birinci aşamada kişi, *hasta olmak* veya *aç kalmak* gibi her türlü beşerî hallerin, gerçekte ismi Allah olan Vahidü’l-Ahad’ın **Rubûbiyet hükmüyle** (Esmâ’sının terkip hükmüyle) açığa çıkışı olduğunu idrak eder.

Böylece varlığın hakikatine ulaşarak, birinci aşamayı tamamlamış olur!

İKİNCİ AŞAMA ise bu seyrin tamamlanmasıyla ilgilidir.

Bu da Kudsî Hadis'te: “Hasta oldum **ziyarettime gelmedin**” ve “senden yemekle doyurulmamı istedim, ama sen **beni doyurmadın**” şeklinde belirtilmektedir.

Yani **ikinci aşamada** kişi, karşılaştığı her türlü beşerî hallerin Allah Esmâ'sının terkip hükmüyle açığa çıkışı olduğu müşâhedesi içinde, **Sünnetullah** gereklerine göre tepkisini oluşturarak yaşama mârifetine ermesidir!

Kişinin kendini bedensel varlık zannedip, Esmâ olduğu hakikatinden perdelenerek beynindeki hilafet kapasitesini hiç değilse ölüm ötesi yaşamını kazanma yolunda değerlendirmemesi; ya da başka insanların bedensellik fikriyle perdeli yaşamalarına seyirci kalması Kudsî Hadis'te mecazen: **“Hasta oldum ziyarettime gelmedin”** şeklinde ifade edilmiştir.

Nasıl ki bir ördeğin kendini tavuk zannetmesi ya da bir köpeğin kendini at sanması sağlıklı bir durum değilse; aynı şekilde hakikat şuuruyla sonsuzluk için var olan bir insanın kendini bedensel varlık zannetmesi ve bedeninin ölümüyle yaşamının son bulacağını düşünmesi ruhen sağlıklı bir durum değildir!

Yine nasıl ki bir ördeğe tavukmuş gibi ya da bir köpeğe atmış gibi davranmak doğru değilse; aynı şekilde hakikat şuuruyla sonsuzda yaşamak için meydana gelmiş bir insana ölümlü bedensel varlıkmuş gibi davranmak, o derece yanlıştır.

Kişinin hakikate ermesi ve ebediyeti kazanması için ihtiyaacı olan bilgiden kendini yoksun bırakması; ya da kişinin başka insanların hakikate ermeleri ve ebedi yaşamlarını kazanmaları yolunda ihtiyaaları olan bilgiyi onlara ulaştırmaması Kudsî Hadis'te mecazen: ***“senden yemekle doyurulmamı istedim, ama sen beni doyumadın”*** şeklinde ifade edilmiştir.

Bedensel varlık olmayan, bir bilinç olan insanın esas hastalığı psikolojik olup, bilincin esas şifası ve gıdası ilimdir.

GENEL MANADA Kudsî Hadis, **her bir şeye Sünnetullah gereklerine göre hakkını vererek aktif bir yaşam sürmenin erdemine işaret etmektedir.**

İnsanlık açasından ise, Risâlet ve Nübüvvet bildirimlerine dayalı olarak insanlığın(ın) hakkını verecek aktif bir yaşam sürülmesine işaret etmektedir.

Doğrusunu bilen Allah'tır.

On Altıncı Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “İsmi aziz ve celil olan yüce Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Kulum bana kavuşmayı severse... ben de ona kavuşmayı severim...

Ama...

Bana kavuşmayı sevmeyince; ben de ona kavuşmayı sevmem...”

Kişinin hakikatine duyduğu sevginin kaynağı fitratındaki iman nurundandır.

Yani epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların meydana getirdiği aşkınlık hissidir... Aşkınlık hissini tetikleyen de hakikatin çekim gücüdür, yani **El Vedud Esmâ'sı**.

Aşkınlık hissi ne kadar güçlüyse, hakikatin karşı konulmaz çekim gücünün etkisi altında, O'na ermek için önündeki engelleri aşma arzusu da o derece şiddetli olur.

Dünya ve içindekilerse umurunda olmaz.

Hakikat, genellikle hakikate ermiş bir başka kulun yüzünde kendini gösterir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “gördüğünüzde sizlere Allah’ı hatırlatan, konuşması ilminizi artıran” dediği kullardır onlar.

Görür görmez tanır O’nu ve aşkla bağlanır O’na.

O’nu kendinde de bulmak için, O’nun rehberliğinde, O’nunla O’na doğru bir yolculuğa çıkar...

Vehmi kimliğinden yola çıkarak hakiki kimliğine doğru yapılan bu düşünsel seyir, tasavvufta “**nefs mertebeleri**” diye bildiğimiz yedi bilinç düzeyi olarak tespit edilmiştir.

Bunlar sırasıyla **Emmâre, Levvâme, Mülhime, Mutmainne, Râdiye, Mardiye** ve **Sâfiye**’dir.

Kişinin hakikatine olan iştiyakı, kendisini hakikatinden koparan vehme dayalı kabullerinden arınma mücâhedesinin gücünü; mücâhedesinin gücü de bu nefis mertebelerindeki seyrinin hızını belirler... İşte bu husus Kudsî Hadis’te: “**kulum bana kavuşmayı severse...**” cümlesiyle açıklanmaktadır.

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans akışının sağladığı destek ise Kudsî Hadis’te mecazen: “**Ben de ona kavuşmayı severim...**” cümlesiyle açıklanmaktadır.

Gavs-ı Â’zâm Abdülkâdir Geylânî (k.s.) Hz.lerinin “Risâle-i Gavsîye”sinde belirttiği üzere:

“Yâ Gavs! Mücâhede, müşâhede denizlerinden bir denizdir ve balıkları da vakıflardır... Müşâhede denizine girmeyi irade edene, mücâhede gerekir... Zira, mücâhede müşâhedenin tohumudur.”

Ve **Rabbi** yine diyor ki:

“Yâ Gavs! Kim mücâhedeyi ihtiyâr ederse, ona müşâhedem olur; istese de istemese de!”

ASLINDA TÛM MESELE beyni, arzumuza erdirecek çalışmalarla harekete geçirmemizdir(!)... ki bir Esmâ potansiyeli olan beyin, Allah ismiyle açıklanan hakikati bilmemizi, hissetmemizi ve gereğini yaşamamızı sağlayacak gerekli Esmâ'yı kendinde kuvveye (beyin devresine) dönüştürebilsin. Böylece Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri dışında var sanılanların evhamdan başka bir şey olmadığı gerçeği idrak edilebilsin.

Tasavvufta **fenâ hali** diye ifade edilen bu idrak, **“Mülhime nefis”** mertebesinde ilham yollu oluşmaya başlar.

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını artırmasının meydana getirdiği algı açıklığı ile kişi, ilham ve vizyonlarla evrensel bir aydınlanma yaşar.

Kişinin bu ilham yollu aydınlanma aşamasında, referans alacağı sağlam bir bilgi kaynağına sahip olması çok önemlidir.

Çünkü bedeninin algı sınırları (koza dünyası) dışındaki evrensel boyutlara karşı duyarlı hale gelen beyin, bu boyutlardan ilham yollu edindiği verileri değerlendirebilecek doğru bir bilgiye sahip değilse, her an yanlış bir fikrin tesirine kapılarak hakikatinden sapma tehlikesi içindedir.

ŞÖYLE Kİ...

Kişi belirli arınma çalışmalarıyla bedeninin bilinç üzerindeki tesirini azaltır. Bu sayede epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların desteği ile beyin performansında meydana gelen artış, kişinin **bedenin algılama sınırları dışına çıkmasını sağlayarak evrenin holografik yapısıyla (holografik tekil bilgide Esmâ seyriyle/Allah ilmiyle) iletişime geçmesini** mümkün kılar.

Bu sayede kişi öncelikle kendine en yakın boyutları oluşturan frekanslardaki verileri değerlendirmeye başlar (en yakın boyut, Kur'ân ve Rasulullah açıklamalarında **nâr** diye tabir edilen, **cinlerin** -insan gözünün göremediği varlıkların- yer aldığı ışımsal boyuttur... İnsan beyninin meçhul dalga faaliyetleriyle oluşturulan ölüm ötesi bedeni/ruhu dahi nâr yapılıdır...) **ve ilmi oranında en yüksek frekanslardaki verileri** (nûr diye tabir edilen, tüm boyutları ve sayısız türleriyle evreni meydana getiren bilgi/enerji kaynaklarını) **değerlendirerek derinleşip, evrensel genişliğe doğru yayılarak kendini tanıma açılımına kavuşur** (holografik tekil bilginin/Allah ilminin bünyesinde barındırdığı örneğin: dünyanın ruhu/bilgi kaynağı, güneş sisteminin ruhu/bilgi kaynağı, galaktik ruh/bilgi kaynağı, evrensel ruh/bilgi kaynağı ve bunlardaki kuvvelerin/kudret açığa çıkışının icmâlen açılımına kavuşmasıdır... Yayılmak ise bu bilgi kaynaklarında tafsilî seyirdir).

Tıpkı kozası hükmünde olan yumurtasından yeni çıkmış bir kuşun, dış dünyanın gerçekleriyle yüzleşmesi ve tabii olarak dış dünyanın bilinmez tehlikelerine karşı açık hale gelmesi gibi; kişinin beyni de kozası hükmünde olan bedenin algılama sınırları dışındaki evrensel gerçeklerle yüzleştiğinde, eğer bu yüzleşmeye hazır değilse, tabii olarak holografik evrenin bünyesinde barındırdığı sayısız yaşam boyutları (âlemler) ve o boyutların canlı türlerinden (Kur'ân ve Rasulullah

açıklamalarında bu türlere, “*insan gözü tarafından görülemeyen*” anlamına gelen **cin** denmektedir) gelebilecek tehlikelere karşı kendini koruyamaz.

HAKİKATE ERME arzusuyla tasavvuf yoluna girmiş birçok insan, evrensel gerçekleri anlama konusundaki bilgi birikimini tamamlamadan ya da bu konuda referans alacakları sağlam bir bilgi kaynağı olmadan, arınma çalışmalarının meydana getirdiği ilham veya vizyon yollu holografik evren gerçekliği deneyimini yanlış değerlendirerek yoldan çıkmış... Bilgi yetersizliğinden dolayı ilham veya vizyon yollu algıladıklarını yanlış değerlendirerek kimi kendini Velî sanmış, kimi kendini Mehdi, kimi daha da ileri giderek peygamberliğini ya da firavun misali tanrısallığını ilan ederek, kendini avutmıştır.

Hakikate erme yolunda kişinin referans alacağı sağlam bir bilgi kaynağı varsa eğer ve kişi o bilgi kaynağına imanla teslim olmuşsa, artık hiçbir fikir veya güç onu kolay kolay hakikatinden saptıramaz. Aksine, gelen her fikir (bu saptırıcı dahi olsa) onda hakikat farkındalığını artırarak, bir üst bilinç düzeyine geçmesine basamak olur. Bu sayede kişi seyrini önemli bir ölçüde tamamlayarak gerçeğe erenlerden olur.

Velâyetin başlangıcı olan “**Mutmainne nefis**” düzeyinde herhangi bir fikrin tesiriyle hakikatinden perdelenme tehlikesi kalmaz.

Bakara Sûresi, 112’nci ayet bunu şöyle açıklar:

“**Hayır** (olay onların kuruntuladığı gibi değil)! **Kim** (vechinin) **hakikatinin Allah** (Esmâ’sının açığa çıkışı) **için olduğunu hissederse, işte onun mükâfatı Rabbindedir**”

(hakikatindedir). **Onlara ne korku vardır ne de hüzün verecek bir şey!”**

Kudsî Hadis’in devamında: **“Bana kavuşmayı sevmeyince...”** ifadesi, kişide içinden gelen bir biçimde hakikate erme arzusu yoksa, beynini bu yolda faaliyete geçiremez. Böyle bir kişi, bedeninin algılama sınırları içinde (koza dünyasında), evrensel gerçeklerden habersiz yaşamak için yaratılmıştır.

Tabî olarak: **“Ben de ona kavuşmayı sevmem...”**

Doğrusunu bilen Allah’tır...

On Yedinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Rabbinden naklen şöyle anlatıyor:

- **“Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:**
- **Ben, uğrumda, kalbleri kırık olanların yanındayım.”**

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz bir açıklamasında der ki: **“Şefaetim ümmetinden ehl-i kebâiredir** (büyük günah işleyenleredir)...” Çünkü ölüm ötesi yaşamın azabından korunmak için yanlılarından arınmaya en çok onların ihtiyacı vardır.

Bunun gibi **“kalbleri kırık olanlar”** ise, hakikatlerinin Allah Esmâ’sı olduğunu bilmelerine rağmen, Esmâ ilmi ile kendini tanıyıp, Esmâ kuvveleriyle tahakkuk edememe üzüntüsüyle (aşkınlık ateşiyle) yananlardır. İşte bunlar, Allah nusretine en çok ihtiyaçları olanlar olduğundan Kudsî Hadis’te: **“Ben, uğrumda, kalbleri kırık olanların yanındayım...”** şeklinde ifade edilmiştir.

BİR ÖNCEKİ Kudsî Hadis'te demiştik ki:

“Aslında tüm mesele beyni, arzumuza erdirecek çalışmalarla harekete geçirmemizdir(!)... ki bir Esmâ potansiyeli olan beyin, Allah ismiyle açıklanan hakikati bilmemizi, hissetmemizi ve gereğini yaşamamızı sağlayacak gerekli Esmâ'yı kendinde kuvveye (beyin devresine) dönüştürebilsin. Böylece Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri dışında var sanılanların evhamdan başka bir şey olmadığı gerçeği idrak edilebilsin.”

Şimdi burada önemli bir incelik var...

Hakikati bilmek ve gereğini yaşamak için yapılan arınma çalışmalarının, kişide vehmin tesirini öncelikli olarak hangi konularda ve ne ölçüde azaltacağı (nasıl bir yol izleyeceği) kişiden kişiye değişir. Dolayısıyla vehmin tesirinin azalmasıyla hakikate dair hangi gerçeğin ne kadar gün ışığına çıkacağı kişiden kişiye farklılık gösterir.

Bu hususta kişinin genetik veri tabanının, anne rahminde beyin oluşumu sürecinde aldığı **kozmik**/astrolojik tesirlerin ve yetiştigi çevrenin önemli bir rolü vardır.

İşte bu sebeptendir ki vehmin bilinç üzerindeki tesirini azaltma yolunda yapılan arınma çalışmalarının getireceği hakikat müşâhede, insandan insana farklı bir yol izler.

Kiminin müşâhede dile gelmez...

Kiminin müşâhede anlatmakla bitmez...

Kiminin müşâhede kendine yetmez...

Müşâhededen amaç, kişinin Allah ismiyle açıklanan hakikati (Hakikatin, Vahidü'l-Ahad-üs Samed/sayısal çokluk kabul etmez som TEK olduğunu) bilmesi ve hakikatinin vasıflarıyla (beynine programlanan Esmâ ile/Rabbanî kudretle) tahakkuk ederek selamet bulmasıdır.

Hakikati hissetme nesnemiz olan kalbimiz (beyindeki epifiz), bedenın tabiatı ve yetiştiğimiz çevrenin bedensellik kabulüne dayalı çeşitli varsayımların etkisi altında bastırılmış; prefrontal korteksteki aklî işlevlerde (beyindeki tefekkür ve muhakeme mekanizması), bu varsayımların oluşturduğu koza dünyası içine hapsedilmiştir.

Kişi, bedenın beyin üzerindeki bu baskısından kurtulup, düşünce gücüyle koza dışına çıkarak hakikate ermesi için, öncelikle kendisinin (bedensel değil!) evrensel (transcendent/aşkın) bir varlık olduğuna iman etmek zorundadır. Sonra da bu anlayışın gereğini yaşaması için bedenın tabî istek ve arzularını kontrol ederek, bedenın beyin üzerindeki etkisini asgariye indirmesi ve bedensellik fikrinden kaynaklanan her türlü varsayımlarından bilincini arıtması gerekir.

Bu konuda insanlara yardımcı olmak için **Rasuller** ve **Nebîler irsal** olmuştur.

Risâlet işlevi, insanlara hakikatlerini bildirme işlevidir.

Nübüvvet işlevi ise, hakikatin gereğini yaşamak için yapılması ve yapılmaması gerekenlerin bildirimidir.

Risâlet ve Nübüvvet işlevi, insanlığın ebedî saadeti yolunda gerekli soru ve sorunlarına çözüm oluşturacak bilginin, evrenin holografik yapısından boyutsal bir geçişle kişinin beynine inzâl olması, beyinsel işlevlerden geçerek bilincine yansımalarıdır (fark edilir hale gelmesidir). Buna **vahiy almak**

denmiştir. **Vahiy** kaynaklı bilginin insanlara açıklanmasına da **irsâl** denilir. **İrsâl yollu** açıklanan varlığın hakikati bilgisi, oluşum sistemi gerçekleri ve bu gerçeklere dayalı olarak yaşam bilgisine ise kısaca **DİN** denmiştir.

İşte hakikatlerinin Allah Esmâ'sı olduğunu bilmelerine rağmen, Esmâ ilmi ile kendini tanıyıp, Esmâ kuvveleriyle tahakkuk edememe üzüntüsüyle yanan o kalpler kırıklar, **Risâlet** ve **Nübüvvet** bildirimlerine en çok ihtiyaç duyanlar olarak, Din bilgisini en iyi değerlendirenler olacağından Kudsî Hadis'te mecazen: **“Ben, uğrumda, kalbleri kırık olanların yanındayım”** diye ifade edilmiştir.

AYRICA BU KUDSÎ HADİS'İN, *“Secret Law of Attraction”* olarak bilinen sistemin çekim yasasıyla da ilgisi vardır.

Bu yasaya göre kişi, kendini meşgul eden konuyla ilgili yadığı düşünce ve duygu dalgalarıyla aynı veya yakın frekansta olanları kendi yaşamına çekerek dünyasını dizayn eder. Bu sebeptendir ki **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “dua ibadetin özüdür”** diyerek, düşünce gücünün önemine işaret etmiştir!

Ayrıca: **“Müminin niyeti amelinden hayırlıdır”** ve **“ameller niyetlere göredir”** açıklamalarıyla, yine yapmakta olduğumuz işlerde düşüncemizin esas belirleyici unsur olduğu belirtilmektedir.

Bakara Sûresi, 284'üncü ayet bu gerçeği şöyle açıklar:

Semâlarda ve arzda ne varsa Allah'ındır (Esmâ'sının açığa çıkması için)... **Bilinçlerinizde** (düşündüğünüz) **ne varsa, açıklasanız da gizleseniz de Allah varlığınızdaki Hasiyb ismi**

özelliğiyle size onun sonuçlarını yaşatır. Dilediğine mağfired eder (örter), dilediğine de azap verir. Allah her şeye Kaadir'dir.

Dolayısıyla kişinin beyni hakikati bilme ve gereğini yaşama konusuyla meşgulse, bu konuda yayılan düşünce ve duygu dalgaları, sistemin çekim yasası gereği hakikatini bilmeyi ve gereğin yaşamayı sağlayacak kişi ve olayları yaşamına çekecek, böylece Allah'ı yanında bulacaktır.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

GAVS-I Â'ZÂM ABDÜLKÂDİR GEYLÂNÎ (K.S.)
Hz.lerinin bu konuda bize öğrettiği dua:

“Rabbi inniy mağlubun fantasır, vecbür kalbil münkesir, vecmâ' şemlil müddesir, inneke enter rahmânül muktedir; ikfiniy yâ Kâfiy fe enel abdul muftekir ve kefâ Billâhil veliyyen ve kefâ Billâhil nasıyra; inneş şirke lezûlmün aziym. Ve mallahu yuriydu zulmen lil ibad. Fekutia dabirul kavmilleziyne zalemû, velhamdulillâhi rabbil âlemiyn.”

Anlamı:

“Rabbim, yenildim; behemehâl yardım et - nusretinle muzaffer eyle... Parçalanmış kalbimi (hakikati hissediş nesnemi) birleştire bütünleştire - tekleştire... (Orijinalliği) örtölmüş şemlimi (bütünsellik ortaya koymayan dağınık anlayışımı) cem eyle... Zira sen, evet sen kesinlikle Muktedir Rahmân'sın... Bana yet, ey Kâfiy; zira ben, senin hiçbir şeyi olmayan (tüm varlığı sana ait mutlak muhtaç) kulunum... Veliyy olarak “Allah” ismiyle işaret edilen (hakikatiniz)

yeter, Nasıyr (düşmanının aleyhine kuluna yardım eden) olarak da “Allah” ismiyle işaret edilen (hakikatiniz) yeter... Kesinlikle şirk Aziym bir zulümdür ve Allah, kulları için zulüm irade etmez... Zulmeden topluluğun arkası kesilmiştir; Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir...”

On Sekizinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

“Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Kıyamet günü ben, şu üç zümrenin hasmıyım:

Bir kimse ki: kendisine ihsan ettim, ama o zulmetti...

Bir kimse ki: Bir hürü sattı, parasını da yedi...

Bir kimse ki: İşçi tuttu. Ondan istifade etti. Amma ücretini ödemedi...”

KIYAMET, “gerçeğin ortaya çıktığı an” anlamına gelir...

Kur’ân’da kıyametle ilgili birçok ayet insanın ölümü tatmasıyla (yani, kişisel kıyametiyle) ilgilidir... Çünkü ölümü tadan insan, dünyadaki bedenli yaşamı dolayısıyla kendisine kapalı kalan holografik evren gerçeğini deneyimler.

Şöyle ki...

Kişi, bedeninin ölümü ardından yaşamını kesintisiz bir şekilde, beynin çok süptil/mikro dalgaları (biyolojik bedeninin düşük frekanslı yapısına nazaran daha yüksek frekanslı elektromanyetik dalgaları) tarafından oluşturulan, ışınsal bir yapıda devam ettirecektir.

Kur'ân ifadesiyle “nâr” diye tarif edilen **insanın ölüm ötesi ruhanî bedeni**, biyolojik bedeninin ölümü ardından sanki gözünün önünden perde kalkmış gibi, kendi türünden olan dalgalara açık hale gelecektir. Böylece kişi, içinde yaşadığı dünya ve dünyanın tabî olduğu güneş sisteminin narî yapısına karşılık gelen kesitini algılamaya başlayacaktır. Bir başka ifadeyle, görüşü keskinleşecektir.

İbrahiym Sûresi, 48'inci ayet bu hususu şöyle anlatır:

“O süreçte arz (beden), başka arza (beden) dönüştürülür, semâlar da (bilinçler de başka bir algılayışa)! “

Ölümlle yaşanan bu algı değişimi, birçok insan için aklı zorlayan bir deneyim olacaktır.

Zira biyolojik bedeninin şartlarına ve değerlerine göre yaşam sürmüş bir kişi, ölümlle birlikte geçireceği algı değişimi ile bir anda kendini hiç kıyasa gelmez çok farklı şartlar ve değerler içinde bulacaktır. Hele ki ölüml ötesi yaşamın şartlarına kendini dünyada hazırlamadıysa, bu geçişin ardından onun için çok zor ve sıkıntılı bir yaşam bekliyor olduğu, Kur'ân ve Rasullullah açıklamalarında bizlere bildirilmektedir.

Rasullullah (s.a.v.) Efendimiz tarafından cesedi toprağa verilen **Sa'd bin Muâz**'ın kabri başında **Allah Rasülü** şöyle buyurmuştur:

“Şu seçkin kul ki arş O'nun için titremiş, gök kapıları açılmış ve binlerce melek yeryüzüne inmiştir. O bile mezarında öylesine sıkıldı ki az kaldı kemikleri

çatırdayacaktı! Eğer kâbir azabından ve ölüm sonrası sıkıntılardan kurtuluş olsaydı, bu önce Sa'de nasip olurdu! O, ulaştığı mertebe itibariyle bu sıkıntılardan hemen çıkartıldı; hepsi o kadar!”

Konuyla ilgili bir başka **Rasulullah** açıklaması da şöyledir:

“Kabir, âhiretin konak yerlerinden ilk konak yeridir. Eğer ondan kurtulursa kişi, gerisi daha kolaydır! Şayet kurtulamazsa, gerisi daha ağırdır! Her ne (korkunç) manzara gördüm ise, kabir ondan daha korkunçtur!”

Beynin yüksek frekanstaki dalga boyundan oluşan ölüm ötesi ruhanî bedeninin algılama sisteminde mesafe kavramı büyük bir ölçüde kalkacağından, milyonlarca kilometre uzaklıkta olanlar elle dokunabilecek kadar yakınlaşarak kişinin görüntü alanında belirecektir.

Güneşin yüksek frekanstaki dalga boylarını algılayacak olan insan, Güneş şartlarına ve değerlerine göre yaşayan zebanîleri görüp, neden Güneş'in insanlar için cehennem olarak tarif edildiğini görecektir.

Aynı zamanda Güneş Sistemi dışındaki sayısız yıldızların çok yüksek frekanstaki dalga boylarını da algılayacak olan insan, o yıldız sistemlerinin neden cennet diye tarif edildiğini anlayacaktır.

Bununla ilgili **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** şöyle buyurur:

“Kul kabre konulduğunda, kabirden uzaklaşanların ayak seslerini işitir... Onlar uzaklaşırken iki melek gelir ve onu oturtup şöyle sorarlar:

- Muhammed denen adam hakkında ne dersin?

Eğer mü'minse...

- Şahâdet ederim Muhammed ALLAH'ın kulu ve Rasulüdür... Bunun üzerine.

- Şu cehennemdeki yerine bak! ALLAH onu cennetkine tebdil etti...

O, artık hem cehennemdeki yerini hem de cennette gideceği yeri görür...

İnkârcı veya gösterişte Müslüman ise şöyle der:

- Bu konuda kesin bir düşüncem yok. İnsanların konuşmalarından başka!

Ve ona şöyle denilir:

- Onu tanıyamadın ve bilemedin!

Sonra ona öyle bir tokmakla vurulur ki feryadını insanlar ve cinler dışındaki her şey işitir!"

Beynin yüksek frekandaki dalga boyundan oluşan ölüm ötesi ruhanî bedeninin algılama sisteminde birçok insan için zaman kavramı hiç geçmeyecekmiş gibi, çok farklı bir biçimde deneyimlenecektir. Bu konu **Hac Sûresi, 47'**nci ayette şöyle açıklanmaktadır:

"Muhakkak ki Rabbinizin indinde bir gün, size göre bin yıl gibidir!"

Kişi biyolojik bedeninin ölümü ardından yaşamını kesintisiz bir biçimde kabir âlemini de içine alan **berzah âleminde** (güneş platformunda, Von Allen kuşağının manyetik çekim alanı içinde), o âlemin şartlarına göre devam ettirecektir.

Güneşin dünyayı kuşatmasıyla beraber **berzah** âleminin yaşam şartları bozularak bir dönüşüm **-bais-** sürecine daha girilecektir ki bu dönüşüm süreci o herkesin bildiği meşhur **kıyamettir**.

Sonra **mahşer süreci** başlar...

Ondan sonra **cehennem**'den kaçış süreci...

Sonrasında ise insanlar ya **cehennemi** ya da **cenneti** mesken edinerek, o boyut şartlarına uygun yapıda yaşamlarını sonsuza dek sürdürürler.

Ölümün tadılmasıyla birlikte, holografik evrenin türlü aşamalarında geçişlerle seyrini ileriye dönük olarak devam ettirecek olan insanın, bu sonsuz yaşamın şartlarına kendini sadece dünyada biyolojik beden şartları içinde hazırlayabilir ve bu konuda elindeki tek sermayesi beynidir.

Sonsuzluk için var olan insanın, kendisini sonsuzda mutlu kılacak bir beyin kapasitesiyle dünyada meydana gelmiş olması, Kudsî Hadis'te belirtildiği üzere Allah'ın ihsanıdır.

Buna mukabil bir insanın kendini bedensel varlık kabul edip, hakikatinden perdeli yaşaması öyle büyük bir zulümdür ki...

Bunun ne kadar büyük bir zulüm olduğunu anlayabilmek için, kişinin ölüm sonrasında yaşamını devam ettireceği şartları çok iyi anlaması ya da anlayamasa dahi hiç değilse o yaşam şartlarına gerektiği gibi hazırlanmamanın sonuçları hakkında uyaran **Allah Rasulüne iman** etmesi gerekir.

ÖZETLE... İnsanın dünyadaki yaşamını ebediyetini kazandıracak istikamette değerlendirmesi, **İslâm dininde** “Allah rızası” olarak ifade edilmiş...

Yine **İslâm dinine göre**, insanın dünyadaki yaşamını ebedî yaşamın gereklerine ters düşecek istikamette sürdürmesi, “Allah’ın gazabı” olarak ifade edilmiştir.

Bunun gibi Kudsî Hadis’te geçen: “Allah’ın husumeti”, ebedî yaşamın gereklerine göre hazırlanmamanın getireceği maddî ve manevî yanmalardır!

Peki Allah’ın husumetine maruz kalanlar kimlerdir?

1. **“Bir kimse ki: kendisine ihsan ettim, ama o zulmetti”** “ = Bir kimse ki onu sonsuzda mutlu kılacak gerekli Esmâ’yı beynine, kuvveye dönüştürebilecek bir biçimde programladım... Ama o ihsan ettiğim bu nimeti (bir Esmâ potansiyeli olan beyin nimetini) ebedî yaşamını kazanma yolunda değerlendireceğine, bedenin geçici istek ve arzularını tatmin etme yolunda kullanarak hakkını vermedi.

2. **“Bir kimse ki: Bir hürü sattı, parasını da yedi”** = Bir kimse ki onu her türlü kayıtların üstünde, hakikat noktasından bakarak yaşatacak muazzam ve muhteşem bir beyin kapasitesiyle meydana getirdim, ama o hürriyetini dünyanın geçici değerlerine kul olma uğruna sattı, kendini hür kılacak beyin kapasitesini de dünyevî değerler uğruna harcadı.

3. **“Bir kimse ki: İşçi tuttu. Ondan istifade etti... Amma ücretini ödemedi”** = Bir kimse ki ebediyeti kazanması için ihsan ettiğim beyin nimetinden, dünyevî ihtiyaç ve arzularını karşılama için her türlü yararlandı... Ama beynini esas varoluş gayesi doğrultusunda çalıştırmadı.

HAZIR YERİ GELMİŞKEN konumuza kısa bir ara verip, biraz da bedensel kimliğimizin kaynağı olan enterik sinir sisteminden bahsedelim...

BEDENSEL KİMLİĞİMİZİN KAYNAĞI

Bağırsaklarımızda 100 milyon civarındaki nöronlar “**ikinci beynimizi**” oluşturduğunu bir yerlerde okumuş veya duymuşuzdur.

İkinci beyin, bir diğer ifadeyle **Enterik Sinir Sistemi** (ESS), merkezî sinir sistemi olan beynimizden bağımsız işlev görmektedir.

Peki, beynimizi etkileyen (hatta kontrol eden) kimyasallar ve hormonların yüzde doksanının bağırsaklarımızdaki ESS tarafından üretilmekte olup, bunun da beynimizi etkilemesiyle bizim kendimizi beden kabul etmemize yol açtığını biliyor muydunuz?

ESS vagus sinirleri yoluyla beyin sapına bağlanır.

ESS'den gelen sinyaller beyin sapı üzerinden beyin üst bölgelerine çıkarak limbik sistemi (özellikle amigdala ve hipokampusu) harekete geçirir ve buradan da bilincin oluşumunun son aşaması olan serebral kortekse yükselir. İşte bu şekilde ESS bilincimizdeki beden kabulü ve hissiyatına kaynaklık etmiş olur.

ESS'den gelen ve beyin sapından geçerek limbik sistemi harekete geçiren veriler (hormonal dürtüler) istikametinde, bizi bedenle özdeşleştirecek belirli anı ve duygularımız serbest kalır. Bundan sonra serbest kalan anı ve duygular üst beyin (serebral korteks) faaliyetleriyle sentezlenerek nihai form alır ve bilincimizin oluşumu tamamlanır. Böylece biz kendimizi bedenle bütünleşmiş bir halde buluruz.

ESS'den gelen veriler (hormonal dürtüler), aşama aşama serebral kortekse yükselirken, kortekste ilk olarak **insula** tarafından algılanıp, oradan beyin korteksinin geneline yayılır.

Başka bir ifadeyle insula, serebral korteksteki bilinci oluşturan üst beyin faaliyetlerini bedene link ederek kendimizi beden hissetmemizi veya bedenle bütünleşmemizi sağlayan bir ara devredir.

Bu husus Kur'ân'da “**emir** (hüküm) **arz'dan** (ESS'den) **üreyip**, **Semâ'ya** (beyne/bilince) **yükselir**” şeklinde ifade edilmiştir...

Beyin sinirleri arasındaki bağlantıların iki yönlü olmasından dolayı **emir** (hüküm) aynı zamanda **Semâ'dan** (beyinden/bilinçten) **Arz'a** (ESS'ye) **inmek suretiyle de tedbir eder**.

Dolayısıyla beyin ve ESS birbirlerini karşılıklı olarak etkiler ve duruma göre bu etkileşim kişi için yararlı veya zararlı olabilir.

Örneğin üst beyin faaliyetlerindeki pozitif (neye göre pozitif?!) bilinç deneyimleri, ilgili beyin devrelerince ESS'ye iletilerek bedenin enerjisini yükseltir ve beden sağlığını destekler. Beden sağlığının ESS üzerindeki olumlu etkisi de tekrar ESS'nin insula üzerinden geribildirimi (feedback) ile üst beyin faaliyetlerini destekler.

Veya üst beyin faaliyetlerindeki olumsuz bilinç deneyimleri, ilgili beyin devrelerince ESS'ye iletilerek beden enerjisini düşürmek suretiyle beden sağlığını bozar. Beden sağlığının bozulmasından etkilenen ESS bu defa da insula üzerinden üst beyin faaliyetlerini olumsuz etkiler.

Bağırsaklardaki 100 milyar nörondan oluşan ikinci beyin gibi, ayrıca kalpte de 40 bin civarında nöron tespit edilmiştir. Beden ve beyindeki elektromanyetik alandan 60 kat daha güçlü bir elektromanyetik alan oluşturan kalp, insanın beden ve ruh (beyin) sağlığı açısından çok önemli işlevi vardır.

“Şunu da bilin ki insan vücudunda bir et parçası vardır. O düzgün olursa bütün beden düzeldir; o bozuk olursa bütün beden bozulur; azalar ona tabidir. Dikkat edin o et parçası kalptir.” (Hadis)

Daha da önemlisi...

Üst beyin faaliyetleri diye ifade etmeye çalıştığım serebral korteksteki bir takım kozmik (boyutsal veya derin) farkındalıklara kaynaklık eden **epifiz**, beyin ana rahmindeki oluşum sürecinin 120'nci gününde, kalp nöronlarındaki yüksek frekanslar tarafından programlanarak, **kalbin beyindeki yerini oluşturur!**

Böylece dinde **iman nuru** denilen, **epifizden** beyne geçiş yapan yüksek frekanslar, beyin evrensel boyutlardan bilgi edinmesini sağlar. Bu sayede kişi evrenle özdeşleşerek, kendini evrensel bir varlık olarak deneyimler.

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların sağladığı evrensel aydınlanma, genellikle ESS'den kaynaklanan bir takım astral deneyimlerle karıştırılmaktadır.

Her ne kadar astral boyutun (aura/ruh-u hayvanî) fiziksel yapı üzerindeki etkileri, algısı açık bazı insanlar tarafından tespit

edilmiş olsa da... Bu etkiler çoğunlukla baş ağrısına karşı alınan aspirin etkisi gibi olup, kalıcı değildir.

Çeşitli astral deneyimleri yaşayanlar, bu deneyimlerini farkında veya farkında olmaksızın astral boyutun canlı birimleri olan cinlerle bağlantı kurmak suretiyle yaşamaktadırlar. Astral deneyimlere yol açan enerji kaynağı solar pleksus şakrası olup, ESS ile yakından ilgilidir.

Aslında yazmak istediğim bu değildi, ama konunun böyle bir derinliği olduğunu da belirtmeden geçmek istemedim.

KONUYU özetleyelim:

Bilinçteki bedensellik (kendini beden kabul etme) fikrinin kaynağı enterik sinir sistemidir;

Bilincin ilham ve vizyon yollu holografik evren deneyimi ve bu deneyimin meydana getirdiği evrensel kimlik algısının kaynağı ise epifizdir;

Beyin üzerinde hangisi hükmünü icra ediyorsa, bilince de o kaynaklık etmektedir.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

On Dokuzuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:
- Her kim benim Velî kuluma düşman olursa, bana harp açmış olur...”

Allah Esmâ'sından olan **El-Veliyy** isminin beyinde kuvveye dönüşümüyle kişide **velâyet** açığa çıkar.

Üstâdım Ahmed Hulûsi, “Allah Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem Ve Mükemmel Özellikler” yazısında **El-Veliyy** isminin manasını şöyle açıklar:

“Birimde kendi hakikatini tanıma ve gereğini yaşama özelliğini açığa çıkaran. Velayetin ve onun kapsamındaki üst düzey yaşam özellikleri olan Risâlet ve Nübüvvetin kaynağı. Velayetin en üst mertebesi olan Risâlet ve bir altı olan Nübüvvet kemâlâtını irsâl eden. Risâlet kemâlâtının zuhûru sonsuza dek geçerli iken, Nübüvvet kemâlâtının işlevi

yalnızca dünya yaşamında geçerlidir. Nebî, âhîret yaşamında da o kemâlâtla yaşar, ancak işlevi bitmiştir dışa dönük olarak! Risâlet işlevi ise velâyet getirisi üzere devam eder sonsuza dek, Vefilerdeki gibi.”

Velî, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını artırmasıyla meydana gelen algı açıklığı sayesinde holografik evrende Esmâ seyrini deneyimleyerek Allah ilmiyle iletişime geçip, evrenin farklı boyutlarından ilham yollu bilgi edinir. Bu sayede beyinde daha önce harekete geçmemiş bazı Esmâ kuvveye (beyin devresine) dönüşerek, evrensel aydınlanmanın getirdiği aşkın bir yaşam içine girer.

“Yedinci Hadis-i Şerif” bölümünde kısmen üzerinde durduğumuz ve diğer tüm bölümlerde de sürekli bahsettiğimiz üzere...

Biz genellikle kendimizi bedensel özelliklerden ibaret bir varlık olduğumuzu düşünür ve buna göre bir yaşam süreriz.

Bir Velî ise, Allah Esmâ’sından meydana gelmiş bir şuur olduğu bilinciyle yaşar... Ve tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin dahi Allah Esmâ’sından meydana geldiğinin ve holografik gerçeklik dolayısıyla evrensel bütünlüğü bilgi olarak bünyesinde taşıdığı farkında olarak, kendini evrenden ayrı görmez.

Bir Velî nazarında evren, adeta öz kimliğini müşâhede ettiği ayna gibidir.

O aynaya bedeninin kesitsel algılama araçlarıyla baktığımızda, bilincimizde dünya algısı meydana gelir ve biz kendimizi bedensel varlık kabul eder, bedeninin kuvvetleriyle kayıtlı bir yaşam süreriz.

Buna mukabil kişi beynin üst algılama özelliklerini devreye sokarak o aynaya bakarsa, aynadan bilincine daha önce

hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir dimağın düşünmediği bilgiler yansır ve bu yansıyanlarla kişi kendini bedensel değil, evrensel bir varlık olarak tanımaya başlar.

Ayrıca bu üst algılama ile beyinde daha önce harekete geçmemiş bazı Esmâ kendiliğinden kuvveye (beyin devresine) dönüşeceğinden, evrensel kuvvetlerle aşkın bir yaşamın kapısı kendisine açılacaktır.

Bir Velî holografik evrende, Esmâ'nın açığa çıkışı seyirinde/Allah ilminde yayılıp, derinleştikçe, evreni meydana getiren sistemin ana kuvvelerini kendi kuvveleri olarak deneyimler (**Rasulullah s.a.v. Efendimiz** holografik evrende algının son noktasını **Sidre-i Münteha** olarak ifade etmiştir) ve kısmetinde **Fetih** varsa bu kuvvellerle tahakkuk eder, **Alûn**'dan olur.

Örneğin yeryüzünde (biyolojik beden şartlarında) veya semâ'daki (madde ötesi ışınal katmanlardaki) canlı birimler (melek, cin, insan, hayvan...) üzerinde **B sırrıyla** (onların hakikati olarak) tasarruf edebilir.

Bir şehri depremle yerle bir edebileceği gibi, bolluk ve berekette getirebilir.

Holografik evrende seyahat edip, farklı boyutların canlılarıyla görüşüp, oraya dahi müdahale edebilir veya oradan önemli bir bilginin yeryüzüne ulaşmasını sağlayarak, mutasyonla yeni bir türün oluşumuna yol açabilir.

Yüksek dereceli Velîlerin dünya üzerinde insanlığın idaresi ve gidişatı gibi konularda tedbir ve tasarrufları vardır... Hatta tedbir ve tasarrufları ölüm ötesi berzah yaşamına dahi uzanmaktadır.

İŞTE BU SEBEPTEN DOLAYI, nasıl ki dalgaya karşı yüzmekte direnen bir insan, bir yerde gücünün tükenmesiyle boğulmak zorunda kalırsa; aynı şekilde **bir Velî ile mücadele etmekte direnen kişi de üstesinden gelmesi mümkün olmayan gücü karşısına almış olur.**

Öyle ki **varlığını oluşturan bedensel ve beyinsel kuvveleri dahi aleyhine işler.**

Kur'ân'da **Nebîler ve kavimleri** arasında yaşanan hikayeler buna güzel misallerdir.

Örneğin, **Hz. Musa (a.s.)**'ya karşı mücadeleye giren firavunun başına gelen doğal felaketler gibi...

YALNIZ BURADA dikkatlerden kaçmaması gereken önemli bir incelik vardır...

Evrensel sistemin ana kuvveleriyle tahakkuk eden bir Velî'de, **sanki** transa girmiş gibi, bedensel kimlik vehmi tamamen kalkmış olacağından, onda bedensel varlık kabulünden kaynaklanan istek ve arzular da olmaz. Dolayısıyla gerçekleştirdiği mucize ve kerametleri bedensel kimliğine değil, evrensel kimliğine bağlayarak **“Allah'ın izniyle”** der...

Bu halin dışında ise bir Velî, bedensel dürtülerin ve çevresel etkilerin vehmini tahrik ederek onu hakikatinden perdelememesi için, Sünnetullah gereklerine göre tedbirli yaşamaya devam eder.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirminci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Ben, kulumun zannına göreyim... O halde, benim için hayr zannında bulunsun...

Ve ben beni andığı zaman, kulumun yanındayım...”

Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad (sayısal çokluk kabul etmez TEK) **Zât'ı, Sıfatı, Esmâ'sı** ve **Ef'al'iyle** varlığın her bir zerresinde aşikar olmasına rağmen, her birimiz bu aşikar olanı ancak algılama kapasitemiz ve bilgimiz kadarıyla değerlendirip, hakkında fikir sahibi olarak zanda bulunuruz. Zira **Zât'ı** itibariyle fikir kabul etmeyen; **Sıfat'ı** itibariyle sınırsız ve **Esmâ'sıyla** sonsuz olan; **Ef'al'i** itibariyle de her an yeni bir şan alanın tanımlanması muhaldir.

Beynimiz, bedenin kesitsel algılama kapasitesiyle Allah Esmâ'sının açığa çıkışı olan varlıktan algıladıklarını veri tabanına göre değerlendirir ve buna göre tanımlanamaz olan

hakkında bir tanımda bulunarak, O’nu deneyimler (**Onuncu Hadis-i Şerif** bölümündeki **kuantum dalga çökertmesi**).

Mu’mînûn Sûresi, 91’inci ayet bizleri bu konuda şöyle uyarır: **“Onların vasıflamalarından Allah münezzehtir... “ Bu ayet, Allah ismiyle açıklanan hakikatin kesitsel algılamaya dayalı her türlü tanımlamadan münezzehtir olduğunu bildirir.**

Zihnimizde deneyimlediğimiz her ne varsa, Allah ilminde Esmâ’sının sistemsal açılımıyla meydana gelen evrenden, beynin algılama kapasitesi ve veritabanı kadarıyla değerlendirebildikleridir... Ki bu okyanusta bir damla bile değildir!

Bedenin kesitsel algılama kapasitesinden yola çıkararak evrenin sınırlarını deşifre etmeye çalışan bilim, günümüzde evrenin sadece yüzde dördünü algılamakta olduğumuzu tespit etmiştir. Geriye kalan yüzde doksan altısı ise algı sınırlarımızı aştığından **“karanlık madde”** (dark matter) ve **“karanlık enerji”** (dark energy) olarak tanımlanmak zorunda kalmıştır.

Kesitsel algılamayla varlıktan algıladıklarımızı veri tabanına göre değerlendirip, buna göre tanımda bulunarak yaşamak zorunda olan insanın hakikatine urûc etmesi ve getirisi olan ebedî güzelliklere erebilmesinin **yegane çözüm yolu, vahye dayalı bir algılamanın Risâlet işleviyle açığa çıkardığı varlığın hakikati ve oluşum sistemi bilgisine iman etmesi ve yine vahye dayalı bir algılamanın Nübüvvet işleviyle bildirdiği hakikat ve sistem gereklerine uygun yaşam bilgisine teslim olmasıdır.**

İsrâ Sûresi, 79’uncu ayette bu hususla ilgili ince bir işaret vardır:

“Ayrıca gecenin bir kısmında, yararını göreceğin, Kur’ân’la teheccüde kalk (uyanarak salâti yaşa)!”

Dikkat edilirse ayette “*hakikate yönelişi istediğın gibi yaşa*” demiyor... **Vahye dayalı bilgi kaynağı olan Kur’ân’la yönelişi yaşa** diyerek, bir kayıt getiriyor!

Yine bununla ilgili olarak **A’raf Sûresi, 180’inci** ayette şöyle der:

“Esmâü’l-Hüsna Allah’ındır (o isimlerin işaret ettiği özellikler, TEK, SAMED Allah’a işaret eder... Dolayısıyla bu isimler ve bu isimlerin işaret ettiği anlamlar sadece O’nundur; beşer anlayışıyla kayıt altına girmez. Nitekim Mu’minûn: 91’de: SubhanAllahi amma yasifun = onların vasıflamalarından Allah münezzehtir, buyrulur)! **O’na isimlerin mânâlarıyla yönelin...** **O’nun Esmâ’sında ilhâda sapanları (şirke düşenleri) terk edin! Yapmakta olduklarının karşılığını göreceklersiniz.”**

Yani, **Hz. Muhammed (s.a.v.)’in** Allah ismiyle açıkladığı **Vahidü’l-Ahad’a** (sayısal çokluk kabul etmez TEK’e), **vahye dayalı bilgi kaynağı olan Kur’ân** ve **hevâsından konuşmayan Rasulallah** tarafından açıklandığı şekliyle yönelmemiz gerektiği belirtilir.

Kişinin düşünce sınırları Kur’ân ve Rasulallah açıklamaları ile belirlendikten sonra, hiçbir fikir onu hakikatinden kolay kolay koparamaz. Aksine her fikir, hakikatine yönelişinde bir basamak oluşturarak zanlarından arındırır ve nihayetinde kişi Rabbini hakikatinde müşâhede ederek mir’âc’ını gerçekleştirir.

İşte bu husus (anladığım kadarıyla) Kudsî Hadis’te: **“Ben, kulumun zannına göreyim... O halde, benim için hayr zannında bulunsun...”** ifadesindeki **“hayr zan”**dır.

Üstâdım Ahmed Hulûsi “Tecelliyât” isimli kitabında bu konuya şöyle açıklık getirir:

“Onlar, iyi düşünür ve kemâl üzere zanda bulunurlar Rableri hakkında!”

KUDSÎ HADİS’İN DEVAMINDA: **“Ve ben beni andığı zaman, kulumun yanındayım...”** der...

Rabbini hakikatinde müşâhede ederek **mir’ac’**ını gerçekleştirenin **Kurbiyet** mertebesinde, **Mâiyet** sırrıyla (Rabbanî kudretle) yaşamına işaret etmektedir.

Bu da **Kehf Sûresi, 24’**üncü ayette şöyle açıklanır:

“Unuttuğunda Rabbini (hakikatin olan Esmâ mertebesini) **zikret** (hatırla)! **Umarım Rabbim beni kurbunda** (mâiyet sırrının yaşandığı Tecelli-i Sıfat mertebesi. (İnsan-ı Kâmil, Sıfatların tecellisi bahsi; Abdülkerîm Ciyli. A.H.)) **olgunluğa erdirir.”**

Vahye dayalı bilgi kaynağı olan Kur’ân ve Rasulullah açıklamalarını esas almayan her türlü görüş, kişiyi resmin bir kısmını görüp de gerisi hakkında zanda bulunmaktan öte aydınlatmaz. Bunun zararları hakkında **İsrâ Sûresi, 36’**ncü ayet bizleri şöyle uyarır:

“Hakkında ilmin olmayan şeyin ardına düşme (zanla karar verme)! **Muhakkak ki sem’** (algılama), **basar** (değerlendirme) **ve fuad** (Esmâ mânâ özelliklerini beyne yansıtıcılar - (kalp nöronları ana rahminde 120. günde kendilerini beyne kopyalar ve beyinde devam eder)), **işte onların hepsi ondan mes’uldür!”**

Yine **Nûr Sûresi, 39’**üncü ayette ise şöyle uyarılmaktayız:

“Hakikat bilgisini inkâr edenlere gelince, onların çalışmaları da, çöllerdeki susayanın su sandığı serap gibidir! Nihayet ona (seraba, amellerine), (ölümü tadarak) ulaştığında, bir şey bulmaz! Allah’ı kendi indinde bulmuştur (Esmâ’sıyla hakikatinde olduğunu fark etmiştir ama ne yazık ki bunu değerlendirmekte geri dönüşü olmayan noktadadır)! (Allah da) ona geçmiş yaşantısının sonuçlarını tümüyle yaşatır! Allah “Seri’ul Hisab’dır (yapılanın sonucunu anında yaşatan)!” (Kur’ân Çözümü, Nûr Suresi 39)

“ZAN” İLE İLGİLİ BİR BAŞKA İNCELİK daha vardır...

Önce nakledeceğim hadisi dikkatlice okuyalım:

“Ve böylece yalnız bu ümmet, içlerinde münafıklar olduğu halde oldukları yerde kalırlar. Bu arada Allâh-u Teâlâ Subhanehu Hazretlerinin gayrına ibadet etmiş olanlardan, cehenneme atılmadık hiçbir kimse kalmaz!

Nihayet fâcir olsun, hak üzere kalan ehli kitabın geri kalanı olsun, Allahû Azze ve Cellehu hazretlerine ibadet etmiş olanlardan başkası kalmayınca, Yahudilerin birtakımı çağrılıp, kendilerine:

- Siz kime tapardınız? diye sorulacak.

- Biz Allah’ın oğlu Üzeyir’e tapardık, diyecekler.

Bunun üzerine onlara denilecek ki;

- Sız yalan söylüyorsunuz. Allâh-u Teâlâ, hiçbir eş ve oğul edinmiş değildir. Şimdi söyleyin istediğiniz nedir? Onlar da;

- Yâ Rab pek susadık bize su ver, niyazında bulunacaklar. Bu talep üzerine;

- Haydi su başına gelmez misiniz? diye kendilerine işaret vâki olacak. Onlar da bir araya getirilip nâr-ı cahîme doğru sevk edilecekler.

O Cehennem ateşi ki; ONLARIN NAZARINDA yalımları birbirini kırıp geçiren SERAP GİBİ GÖRÜNECEK ve ONU SU ZANNEDİP bir diğeri ardınca ateşe dökülecekler.

Sonra Hristiyanların taifesi çağrılıp kendilerine;

- Sız kime tapardınız? diye sorulacak.

- Biz Allah'ın oğlu Mesih'e tapardık, diyecekler.

Bunun üzerine onlara da denilecek ki;

Sız yalan söylüyorsunuz! Allâh-u Teâlâ hiçbir eş ve oğul edinmiş değildir. Şimdi söyleyiniz istediğiniz nedir?

Onlar da;

- Yâ Rab pek susadık bize su ver! niyazında bulunacaklar.

Bu talep üzerine:

- Haydi su başına gelmez misiniz... diye kendilerine işaret vâki olacak.

Onlar da bir araya getirilip, nâr-ı cahîme doğru sevk edilecekler. O nâr-ı cahîm ki ONLARIN NAZARINDA yalınları birbirini kırıp geçiren SERAP GİBİ GÖRÜNECEK ve ONU SU ZANNEDİP yekdiğeri ardınca ateşin içine dökülecekler.

Allahû Tebâreke ve Teâlâ bundan sonra KALAN MÜMİNLERE evvela ONLARA, İNANDIKLARINDAN BAŞKA SURETLE GELİP;

- **Ben sizin Rabbinizim,** buyuracak. Onlar da **(ZANLARINA UYMAYAN)** o tecelli ile tanımayacakları için;

- **Senden Allah'a sığınırız! Rabbiniz gelinceye kadar bizim yerimiz burasıdır, bir yere ayrılmayız! Rabbiniz geldiğinde biz onu tanırız!** diyecekler.

Allahû Azze ve Celle Hazretleri onlara bu defa tanıdıkları (ZANLARINA UYGUN) bir surette gelip;

- **Ben Rabbinizim!** buyuracak. Onlar da:

- **Sen bizim Rabbinizsin,** diyecekler. Ve Allâh-u Teâlâ'nın onları davet buyurması üzerine O'na tâbi olacaklar.”

HADİSTEN ANLAŞILACAĞI ÜZERE insanların çoğu, varlığı gerçek yapısı itibariyle değil, asılsız bilgilerin doğruluğu zannına (varsayımlara) dayalı olarak değerlendirmektedir. Öyle ki **mevcut şartlar için gerçeğini ortaya çıksa dahi, çoğunluk zanlarına uymadığından onu kabul etmemek için**

direnecektir... Tâ ki gerçekler, zanlarıyla paralel bir yol izleyene kadar!!!

Zaten İnsanların çoğunluğu hakikat şuuruyla cennet yaşamına geçmeyeceği **Yusuf Sûresi, 106'**ncı ayette şöyle belirtilmektedir:

“ONLARIN ÇOĞUNLUĞU ANCAK MÜŞRİKLER OLARAK (var sandıkları, tanrıları veya BENLİKLERİNİ EŞ KOŞARAK) ALLAH'A İMAN EDERLER!”

“Cennet ehlinin çoğu BÜHLdür” hadisi dahi bu gerçeğe işaret etmektedir.

Evet, hakikati idrak etmiş olmasak da, zannımız Risâletin bildirdikleriyle paralellik gösterdikçe, bu bize ebedî saadetin kapısını açık tutacaktır. Bundan dolayı **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** idraki değil, imanı öne almıştır. Zira herkes hakikati idrak edemez, ama hakikat bilgisine iman edip, gereklerine göre yaşayarak getirisine ulaşabilir.

Özetle kişi, Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri için bir sistemle meydana getirdiği evreni nasıl tanımlarsa, beyni o tanımına uygun bir formasyon alacak ve kişiye bunun olumlu veya olumsuz sonuçlarını yaşatacaktır.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirmi Birinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v) Efendimiz, Rabbinden rivayet ederek şöyle anlatıyor:

- **“Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:**

- **Tam ihlasla, ilah yoktur (tanrı kavramı geçersizdir), sadece Allah vardır; Şahâdetini yapanlar olmasaydı: Cehennemi, dünya ehline musallat ederdim...**

Eğer bana ibadet edenler olmasaydı: Bana asi gelenlere, bir anlık dahi mühlet vermezdim...”

Allah ilminde meydana gelen her ne varsa, takdir edilen gayeyi oluşturacak fitrat üzere (programla) yaratılmıştır. Dolayısıyla her oluşumun bir gayesi ve gayesine ulaştıracak bir programı vardır.

Bu Din-i kayyım’dir (hep pâyidâr, daim geçerli sistem).

Dünya ve içindekilerin oluşum gayesi “insan”dır.

KONUYU BİR MİSALLE AÇIYIM...

Meyvenin çekirdeklerinde ağacın genetik bilgi kodları mevcut olduğundan, o çekirdeklerden tekrar bir ağaç yetişebilir. Fakat bir ağaç meyve vermezse, ondan başka bir ağacın yetişmesini sağlayacak çekirdek elde edilmez.

Dünya bu meyve ağacı misaline benzer, insan da o ağacın meyvesi gibidir...

4,6 milyar yıl önce güneş sisteminin oluşumuyla birlikte meydana gelen Dünyanın kaderi insana ulaşmaktır.

Milyarlar ve milyonlarca süre içerisinde çeşitli dönüşümler ve üzerindeki türlü canlıların geçirdikleri evrimle gelişen Dünya, ilk insanın meydana gelmesiyle meyvesini vermiş, gagesine ulaşmıştır!

Nasıl ki bir meyve ağacı, meyvenin oluşması, gelişmesi ve kemâle ermesi için gerekli her türlü imkân ve şartları sağlıyorsa; aynı şekilde Dünya da içindeki canlılarıyla beraber kâmil bir insanın oluşması, gelişmesi ve kemâle ermesi için gerekli her türlü imkân ve şartları sağlamaktadır.

Ayrıca nasıl ki olmuş bir meyvenin çekirdeklerinden başka bir meyve ağacı yetişebiliyorsa ve bu şekilde meyve ağacı varlığını devam ettiriyorsa; aynı şekilde kemâle ermiş bir insanın genlerinden meydana gelecek başka bir kâmil insan ile Dünya da varlığını devam ettirecektir.

Meyve ağacının kaderi meyve vermesine bağlı olduğu gibi; Dünyanın ve Dünyada yaşayan tüm canlıların kaderi de üzerinde meydana gelecek kâmil bir insana bağlıdır.

Ne zaman ki Dünya üzerinde kâmil bir insan kalmaz, tıpkı meyve vermeyen ağacının varlığını devam ettirememesi gibi, Dünya ve üzerindeki canlılar da tükenişe geçer, zeval bulur.

Buna işaret eden bir başka Rasulullah açıklaması şöyledir:

“Yeryüzünde ALLAH, ALLAH diyen baki kaldıkça, kıyamet kopmaz.”

KUDSÎ HADİS’TE kâmil bir insanın tarifi şöyledir: **“Tam ihlasla, ilah yoktur (tanrı kavramı geçersizdir), sadece Allah vardır; Şahâdetini yapan...”**

İhlas’ın anlamına **“On Üçüncü Hadis-i Şerif”** bölümünde değindiğimizden, burada bölümün konusuyla ilgili anlamı üzerinde duracağım..

“Tanrısallık (dışsallık) kavramının geçersizliğini idrak edip, sadece Allah ismiyle işaret edilenin varlığına (Zât’ı, Sıfat’ı, Esmâ’sı ve Efâl’iyle -küllî hakikatin- holografik esasa göre varlığın her zerresindeki mevcudiyetine) Şahâdet edenler olmasaydı...”

Ki bu **“Şahâdet”**, **Âl-i İmran Sûresi, 18’**inci ayette şöyle tarif edilmektedir:

“Allah şahâdet eder, kendisidir “HÛ”; tanrı yoktur; sadece “HÛ”! Esmâ’sının kuvveleri olanlar (melâike) ve Ulü’l-İlm de (ilim açığa çıkardığı mahaller) bu hakikatin Hak oluşuna şahâdet eder, Adl’i kaîm kılarlar. Tanrı yoktur, sadece “HÛ”; Aziyz, Hakiym’dır.”

Şahâdeti oluşturan **“Eş-Şehiyd”** Esmâ’sının anlamını **Üstâdım Ahmed Hulûsi** şöyle açıklar:

“Eş-Şehiyd... Varlığıyla varlığının şahidi olan. Açığa çıkardığı Esmâ özelliklerinden varlığını seyredip açığa çıkanlara şahâdet eden! Şahâdet edilenin kendisinden gayrı olmadığını

yaşayan.” (Ahmed Hulûsi, “Allah Esmâ’sındaki Muazzam, Muhteşem Ve Mükemmel Özellikler”)

Evet, “**Tam ihlasla, ilah yoktur, sadece Allah vardır; Şahâdetini yapanlar (yaşayanlar) olmasaydı**” Dünyanın akibeti, meyve veremediğinden tükenmeye yüz tutmuş bir meyve ağacı gibi olurdu.

ŞÖYLE Kİ...

“Cehennemi, dünya ehline musallat ederdim...”:

Dünya ehlini (yani, beden kesitsel algılama sınırları içindeki koza dünyasında yaşamak için var edilmiş insansıları) sadece bedenin hayvanî arzularını tatmin etme yolunda yaşatarak, evrensel gerçekleri bilmenin getirisi olan nimetlerden (örneğin: bilimsel keşifler, teknolojik icatlar, spiritüel/mistik konular veya sanatsal zevkler gibi...) yararlandırmazdım.

“Eğer bana ibadet edenler olmasaydı: Bana asi gelenlere, bir anlık dahi mühlet vermezdim”:

Beynindeki Esmâ potansiyelini, hakikatinin gereğini kesitsel algı sınırları olan koza dünyasının dışında, evrensel boyutlarda yaşama (veya ölüm ötesi yaşamın şartlarına hazırlanma) yolunda kuvveye (beyin devresine) dönüştürme çalışmalarını yapanlar olmasaydı: Bedensel varlık sanısıyla hakikatinden perdeli yaşayanların, dünyevî istek ve arzularına nail olmaları yolunda beynin çeşitli nimetlerinden (aşkın potansiyellerinden) yararlandırmazdım.

Kudsî Hadis’ten anlaşılacağı üzere dünya ve içindeki her şey **İnsan-ı Kâmil** için var olup; en bedbahtından en talihlisine kadar, hepsi ve her şey O’nun hürmetine maddî ve manevî olarak rızıklanmaktadır!

“Sen olmasaydın, bu âlemleri yaratmazdım!” Kudsî Hadis’i dahi farklı bir dille bu gerçeğe işaret etmektedir.

KISACA, Dünya ehlinde görülen bilimsel gelişmeler, teknolojik icatlar, spiritüel/mistik ve sanatsal yetenekler, aralarında yetişen bir insanın dimağının rızıklanarak kemâle ermesi içindir.

“Altıncı Hadis-i Şerif” bölümünde ise, dünya ve içindekilerin sunduğu türlü nimetlerle insanın dimağının nasıl rızıklanacağını şöyle açmıştım:

“Kuvvetli mü’min odur ki bir Esmâ potansiyeli olan beyninden en kapsamlı bir biçimde yararlanmak için sistemin kendisine sunduğu tüm imkânları, beynini en üst kapasitede çalıştırma yolunda değerlendirir.

Kuvvetli mü’min insanlardan uzaklaşıp, ruhban misali bir köşeye çekilerek kendini sadece ibadete vermez...

Bir yandan namaz, oruç, zikir gibi gerekli ibadet ve riyazet çalışmalarıyla nefis mücâhedesini yaparken; diğer yandan insanlığın gidişatıyla ilgili siyasî, ekonomi, moda, sinema gibi gündemde olan konulardan da haberdardır.

En son bilimsel bulgular ve teknolojik gelişmeleri takip edip, bu konuda insanların görüş ve fikirlerine de açık olarak bilgisini artırır.

Böylece Kur’ân ve Rasulullah’ı anlamada beyni çok yönlü ve kapsamlı kullanarak, beyindeki Esmâ potansiyelinden verim alır.

İnsanların türlü soru ve sorunlarından kaçmayıp, Allah ve sistemi bilgisine dayalı olarak o soru ve sorunlara en doğru

özüm üzerinde çalışıp hem kendi ufkunu hem de insanlığın ufkunu açar!

Bu konuda çok ileri dereceye varanlarsa dünyanın ve insanlığın idaresi ve gidişatıyla ilgili görev yapan “**Ricâl-i Gayb**” (manevî görevliler) arasında yerini alır.”

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirmi İkinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Rabbinden rivayet ederek şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Ey ademoğlu, seni kendim için yarattım... Eşyayı da senin için yarattım...

O halde kendim için yarattığımı, senin için yarattığının ayarına düşürme...”

Önceki bölümde: “her oluşumun bir gayesi ve gayesine ulaştıracak bir programı vardır” demiştim ve Dünyanın insan için meydana geldiğinden bahsetmiştim.

Önceki bölümün devamı niteliğinde olan bu bölümde ise insanın oluşum gayesinden bahsedeceğiz.

İnsanın dünyadaki varoluş gayesini **Bakara Sûresi, 30’uncu ayet** şöyle anlatır:

“**Ben arzda** (bedende) **bir halife** (Esmâ mertebesinin farkındalığıyla yaşayan şuur sahibi) **meydana getireceğim...”**

İnsanın **halife** olarak meydana getirilmesinin nedeni ise **Bakara Sûresi, 31’inci ayette** şöyle açıklanmaktadır:

“**Sonra Âdem’e** (Esmâ’nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) **bütün Esmâ’yı** (Esmâ’l-Hüsna’sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) **talim etti** (programladı).”

Aynı hakikatin (Allah Esmâ’sının) holografik projeksiyonu olduklarından, insan ve evren arasında zafî boyuttan kaynaklanan dinamik bir bağ vardır.

Şöyle ki...

Evreni meydana getiren sistemin ana kuvvelerinin tamamı (**Esmâe Küllehâ**), insan beyinde kuvveye (beyin devresine) dönüşerek işlevsel hale gelebilecek ve beynin zihinsel fonksiyonları tarafından kavranabilecek bir biçimde, insan beyine programlanmıştır.

İnsan ölümlü bedenini geçici dünyevî değerleri için değil, beyindeki hilafet kapasitesinden azamî şartlarda yararlanıp, oluşumundaki evrensel gayeden hisse alarak ebedî saadete ermesi için meydana gelmiştir.

Kitap boyunca ve özellikle “**On Sekizinci Hadis-i Şerif**” bölümünde detaylı bir şekilde üzerinde durduğum bir konu var...

Ölümün tadılmasıyla birlikte, holografik evrenin (Allah ilminin) türlü aşamalarında geçişlerle seyrini/yaşamını ileriye dönük olarak devam ettirecek olan insan, bu sonsuz yaşamın şartlarına kendini sadece dünyada biyolojik beden şartları içinde hazırlayabilir ve bu konuda elindeki tek sermayesi beynidir.

Evet, kişinin kendini ölümün ardından başlayacak sonsuz yaşamın şartlarına hazırlaması için elindeki tek sermayesi beynidir ve beynini değerlendirebileceği tek yaşam alanı dünyadır! Kişi ölüm ötesine geçtikten sonra, sonucuna katlanmaktan başka o yaşam için yapabileceği bir şeyi kalmaz.

Biyolojik bedenın ölümüyle insan, beynin dalga faaliyetliyle oluşturduğu; potansiyelindeki Esmâ'dan kuvveye (beyin devresine) dönüştürdükleriyle özelliqlendirdiği; tüm zihinsel fonksiyonlarını yüklediği ruhânî bedenın algılama sistemiyle yaşamına kesintisiz bir biçimde, holografik evrenin (Allah ilminin) farklı bir boyutunda yaşamına/seyrine devam edecektir... Ve tıpkı uykuda görülen rüya misali, kişi ruhânî algılamanın şartlarına göre dünyada edindiği ilim ve kuvvelerinin sonucunu otomasyonla yaşayacaktır. Bundan dolayı eğer kişi o yeni yaşam boyutuna hazırlıksız geçerse, artık yaşayacaklarına çaresizce katlanmaktan başka bir şey yapamayacaktır.

Mu'minûn Sûresi, 99-100-101'inci ayetler bu konuda bizleri şöyle uyarır:

“Nihayet onlardan birine ölüm geldiğinde dedi ki: “Rabbim beni (dünya yaşamına) geri döndür.”

“Tâ ki (önemsemeyip) uygulamadığım şeylerde (iman üzere yaşamda, kuvveden fiile çıkarmadıklarımda) sonsuz geleceğime yararlı çalışmalar yapayım!” Hayır (geri dönüş asla mümkün değil)! Öyle bir şey söyler ki geçerliliği yoktur (sistemde yeri yoktur)! Arkalarında yeniden bâ's olunacakları sürece kadar, bir berzah (boyutsal farklılık) vardır (geri dönemezler; reenkarnasyon da (ikinci defa dünya yaşamı) mümkün değildir)!

Sur'a üflendiğinde (yeni bir bâ's için süreç başladığında), o gün aralarında nispetler (beşerî, bedensellikten kaynaklanan mensubiyetler, akrabalıklar, etiketler; dünyada birbirlerini tanımalarını sağlayan görünümleri) olmayacak! Sualleşmezler de (dünyadaki nispetlere/iletişime göre birbirlerini sormazlar da).”

İşte bu sebepten dolayı insanın dünyadaki önceliği, beyindeki hilafet kapasitesini bu sonsuz yaşamın şartlarına hazırlanması yolunda değerlendirmesi olmalıdır.

BU BİLGİLER EŞLİĞİNDE Kudsî Hadis'i şöyle özetleyebiliriz...

“Ey Âdemoğlu, seni kendim için yarattım...”:

Evreni meydana getiren ilim ve kudret (sistemin ana kuvvelerinin tamamı, yani **Esmâe Küllehâ**), insan beyinde kuvveye (beyin devresine) dönüşerek işlevsel hale gelebilecek ve beyin zihinsel fonksiyonları tarafından kavranabilecek bir biçimde, insan beyine programlanmıştır. Bundan dolayı insan ölümlü bedeninin geçici dünyası için değil, evrensel bir gaye (Allah ilminde ilmini ilmiyle seyretme gayesi) için meydana gelmiştir.

“Eşyayı da senin için yarattım...”:

Dünya ve içindekiler, insanı bu gayesine erdirmek için yaratılmıştır (**“Yirmi Birinci Hadis-i Şerif”** bölümünün konusu).

“O halde kendim için yarattığımı, senin için yarattığının ayarına düşürme...”:

Sanırım Kudsî Hadis'in bu cümlesi yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır...

Doğrusunu bilen Allah'tır.

Yirmi Üçüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Bir kimse beni kendi kendine anarsa... Ben de onu Zâtımda anarım...

Yine bir kimse beni bir cemaat içinde anarsa... Ben de onu o cemaatten hayırlı bir cemaat içinde anarım...”

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri bu Kudsî Hadis ile ilgili şöyle der:

“Bir kimse beni kendi kendine anarsa... Ben de onu Zâtımda anarım...”

Yani: Vahdet cihetinden girip, bilhassa, zatta, sıfatta ve fiillerde fena halini bulur ve zikrini yaparsa... Ben dahî onu Mutlak bir vahdet içinde zikrederim...

BİZDE VAHDET CİHETİNDEN girerek konuyu anlamaya çalışalım...

“Bir kimse, beni kendi kendine anarsa... Ben de onu Zatımda anarım...”:

Kişi evrenle aynı özden (Esmâ hakikatinden) meydana geldiği için bütünün bilgisini (Allah ilmini) holografik olarak bünyesinde barındırdığı ve bunu açığa çıkarıp kavrayabilecek bir beyin kapasitesiyle meydana geldiğinin bilinciyle yaşayarak, kendini bedensel varlık zannetme vehmi sarhoşluğundan ayılırsa...

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını artırmasıyla beyni, beş duyu algılamının oluşturduğu koza dünyası dışındaki evrensel gerçeklere (Allah ilmine) duyarlı hale gelerek, kendini evrensel boyutlarda tanıma açılımına kavuşur.

Bu açılım sayesinde kişi kendini bedensel kuvvelerle sınırlı bir mahlûk zannetmekten arınarak, evreni meydana getiren ilim ve kudret olarak deneyimlemeye başlar... Ki bu **Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.’lerinin: “Vahdet cihetinden girmek”** diye izah ettiğiidir. Bu şekilde kişi tasavvufta **“Fenafillâh”** diye tabir olunan, kendini tanımanın birinci aşamasını tamamlar.

KUDSÎ HADİS’İN DEVAMINDA...

“Yine bir kimse beni bir cemaat içinde anarsa... Ben de onu, o cemaatten hayırlı bir cemaat içinde anarım...”:

Bu cümle kendini tanımanın ikinci aşaması olan **Bekâbillah**’a işaret etmektedir.

Bekâbillah, Allah ilmine dayalı olarak Sünnetullah gereklerine göre yaşama mârifetidir...

“**Cemaat**” kelimesi, **kesrette** (çoklukta) **Vahdet** (teklik) yaşamı anlamınadır.

Yani, kişi kesrette (Allah Esmâ’sının açığa çıkışı olan çok boyutlu evren seyrinde), Vahdet (teklik) anlayışı esasına dayalı bir yaşam sürerse...

“**Kim bildikleriyle amel ederse, Allah ona bilmediklerinin ilmini ihsan eder...**” hadisin manası gereğince, o kişide beyin algı ve değerlendirme kapasitesi artar ve **Vahdeti daha kapsamlı bir algı ve değerlendirme ile yaşama** açılımına kavuşur. Bu da **Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.’lerinin: “ben dahi onu: Mutlak bir vahdet içinde, zikrederim”** diye izah ettiğiidir.

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Yirmi Dördüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Ey Âdemoğlu, senin için yaptığım taksime razı olursan, kalbini ve bedenini rahata kavuştururum... Sevimli bir kul olarıktan kısmetin sana gelir...

Şayet senin için yaptığım taksime razı olmazsan, Dünyayı sana musallat ederim...

Ve sen, bir vahşet içinde, yabanda tepinir durursun...

Sonra, izzetim ve celâlim hakkı için, o dünyalıktan, ancak kısmet ettiğime nail olursun... sen dahi bir kötü kul olarak...”

Kader'in İslâm dinine göre nasıl anlaşılması gerektiğiyle ilgili birçok ayet ve hadis mevcuttur. Örneğin **Kader'e iman**

etmenin önemi hakkında Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz bir açıklamasında şöyle buyurur:

“Kul dört esasa iman etmedikçe mümin olamaz! Allah’tan başka ilâh olmadığına, benim Rasulü olup Hak ile gönderdiğine, ölüme ve öldükten sonra yaşamaya ve kadere iman edecek.”

“Onuncu Hadis-i Şerif” ve “On Dördüncü Hadis-i Şerif” bölümlerinde farklı açılardan kader konusu üzerinde durmuştum. “On Dördüncü Hadis-i Şerif” bölümünde kader konusunu şöyle izah etmişim:

“Varlığa özden yönelerek basiretle baktığımızda, tasavvufta “zıtları cem etmek” diye ifade edilen, tüm boyutları ve sayısız türleriyle EVREN, Allah ilminde NOKTA tekilliğindeki holografik varlık yazgısının sistemsel açılımı içinde gelişerek meydana gelen evrensel mekanizmanın (astroloji ilmi bu mekanizmayı inceler) içsel bir hologramı olduğu görüşü, KADER kavramının esasını oluşturur.

Örneğin hücre DNA’sındaki genetik kodlar, insanın verasındaki (derûnundaki) holografik varlık yazgısıdır. Kur’ân ifadesiyle insanın “Levh-i Mahfuz”udur.

İnsan varlığını oluşturan bu yazgının açılım/işletim sistemi bilgisi (Kur’ân-ı Meciyd) dahi genlerine kodlanmıştır. Yani insan, Allah ilminde bir NOKTA olan hücre tekilliğindeki genlerine kodlanmış yazgısının sistemsel açılımı içinde gelişerek meydana gelen beden-beyin mekanizmasının içsel bir hologramıdır (hayali).

Burûc Sûresi, 21 ve 22’nci ayetler bu gerçeği şöyle işaret eder:

“Allah, onların verasından (derûnlarından) ihâta edendir!”

“Üstelik O, Kur’ân-ı Mecîd’dir. “

“Levh-i Mahfuz’dadır!”

Hücre tekillîğindeki genlere kodlanmış yazgı, nasıl bir yol izleyerek kendi içinde insan isimli hologramı meydana getirmektedir?

Cevap, **Secde Sûresi, 4 ve 5’inci ayetlerdedir:**

“Allah, O ki semâlar (gökler veya nefis mertebeleri olan bilinç düzeyleri) ve arzı (yeryüzü veya beden-beyin) ve ikisi arasında olanları altı aşamada – süreçte (insan itibarıyla 6 aşama: 1. Sperm/yumurta, 2. Döllenme (zigot), 3. Geometrik hücre çoğalması, 4. Hücre farklılaşması, 5. Organların oluşması, 6. Farklılaşan organların işlev kazanması – şuur ve duyuların oluşması. A.H.) yarattı, sonra Arş’a istiva etti (Esmâ özellikleriyle fiiller âleminde tedbirâta başladı)... Sizin O’ndan başka ne bir *Velîyy*’niz ve ne de bir şefaât ediciniz vardır. Hâlâ bunu düşünüp, değerlendirmiyor musunuz?”

Yine **Mu’minun Sûresi, 12-15’inci ayetlerde** bu husus şöyle açıklanmaktadır:

“And olsun ki insanı tıyn’den (balçıktan; su + mineral terkibinden) meydana gelen bir sülaleden (sperm – genetik yapıdan) yarattık. “

“Sonra onu sağlam bir karargâhta bir nutfeye oluşturduk.”

“Sonra o nutfeyi bir alaka (genetik yapılı embriyo) yarattık, sonra o alakayı bir mudga (bir çiğnemlik et) yarattık, sonra o mudgaya kemikler yarattık, nihayet o kemiklere de et giydirdik... Sonra onu bir başka (ruhun oluşumu) ile inşa ettik... Yaratıcıların en güzeli Allah, ne yücedir!”

“Sonra, muhakkak ki siz bunun ardından elbette öleceksiniz (biyolojik bedensiz yaşama geçeceksiniz).”

“Sonra, kesinlikle siz kıyamet sürecinizde (olarak ölümün akabinde) bâ’s olunacaksınız (yeni bir beden yapıyla yeni bir boyutta yer alacaksınız).”

Kesinlikle yaratıcıların en güzeli Allah, ne yücedir!

Ve ne muhteşem bir mekanizmadır KADER...”

BU BÖLÜMDE kader konusuna farklı bir perspektiften bakarak incelemeye devam edeceğiz...

Allah ilminde Esmâ’sının sistemsal açılımıyla meydana gelen evren, kendi içinde sayısız oluşumlar meydana getiren muazzam bir kozmik fabrikaya benzer.

Bu kozmik fabrikada insanın oluşumuna kısa bir göz atalım...

İnsan, oluşum programını bir önceki nesilden genler yoluyla alır.

Sperm ve yumurtanın döllenişle ilk hücre oluşur ve bölünerek insanı meydana getirecek sürecin bazı evrelerinde

hücre DNA'sı kozmik/astrolojik ışınlar tarafından düzenlemeye tabi tutulur.

Özellikle anne rahmindeki gelişim sürecinin dördüncü ayında alınan kozmik/astrolojik tesirler çok önemlidir. Zira insan beyninin oluşumunun dördüncü ayında alınan kozmik/astrolojik tesirler, beynin tüm zihinsel fonksiyonlarını yüklenecek olan ve kişinin ölüm ötesinde yaşamını devam ettireceği ruhunu oluşturacak beyin faaliyetini başlatır.

Yine dördüncü ayda alınan kozmik/astrolojik tesirler kişinin beyninde belirli bir ömür devresi oluşturarak dünyadaki yaşam sürecini belirler.

Şayet kişide iman geni varsa ve bu geni harekete geçirecek gerekli kozmik/astrolojik tesirleri de almışsa... İman geni beyinde bir devreye dönüştürerek, kişinin neticede cennet yaşamına geçişini sağlayacak nur'u ruhuna yükleyecektir.

Son olarak dördüncü ayda alınan kozmik/astrolojik tesirler beynin açılım kapasitesini de belirleyerek, kişinin maddî ve manevî rızkını tayin etmiş olur.

Böylece insan, evren isimli kozmik fabrikanın işleyiş sistemi gereklerine göre, kaderi beynine kozmik/astrolojik ışınlarla yazılmış/programlanmış olarak meydana gelir ve yaşamı boyunca kozmik/astrolojik ışınlar tarafından yönlendirilerek beyin programının gereğini yaşar.

Bu hususla ilgili **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** bir açıklamasında şöyle buyurur:

“Şüphesiz Aziyz ve Celiyl olan Allah, rahime bir melek tevkil etmiştir.

Melek, “Ey Rabbim bir nutfedir; ey Rabbim bir kan pıhtısıdır; ey Rabbim bir çiğnem ettir” der. Allah bir mahlûk hükmedip yaratmak istediğinde Melek;

“Ey Rabbim erkek midir yahut dişi midir; şakî midir yahut saîd midir; rızkı nedir; eceli nedir?” sorularını sorar. BUNLAR ANASININ KARNINDA İKEN BÖYLECE YAZILIR!”

(Not: İnsanın ölüm ötesi bedeni olan ruhunun beyin tarafından nasıl meydana getirildiği ve özellikleri hakkında daha fazla bilgi isteyenler, **Üstâdım Ahmed Hulûsi**’nin **“İnsan ve Sırları 1”** kitabı, **“İnsan Ruhuna Üzerine Açıklamalar”** bölümünü okuyabilirler.)

İnsanda olduğu gibi, evrendeki her oluş kendi oluşum bilgisini bir başka kalıtım/veraset yoluyla alır... Oluşum süreci içerisinde kozmik/astrolojik ışınlar tarafından programlamaya tabî tutularak gayesi belirlenir ve oluşumunu tamamladıktan sonra yine kozmik/astrolojik ışınlar tarafından yönlendirilerek oluşum programının gerektirdiği bir biçimde gayesine erdirilir.

KADER İLE İLGİLİ BU AYRINTIYI DA BELİRTTİKTEN SONRA biz dönelim konumuz olan Hadis-i Şerif’e...

“Ey Âdemoğlu, senin için yaptığım taksime razı olursan, kalbini ve bedenini rahata kavuştururum... Sevimli bir kul olarıktan kısmetin sana gelir...”

Dikkat edilirse Kudsî Hadis’in bu cümlesinde: **“gayen Râdiye Nefs olarak tespit edilen anlayış düzeyine ulaşmak olsun...”** anlamına gelen bir hedef tayin edilmektedir.

Velâyet kapsamında olan “**Râdiye Nefs**” düzeyinde kişi, **Tecelli-i Esmâ** denilen öz vasıflarıyla kendini tanıma durumundadır.

Neden Kudsî Hadis’te genel olarak iman edenlere Allah’ın kaderine razı olmaları istenmiş veya derin düşünen akıl sahipleri için rıza halinin dayandığı ve seçkinlerin yaşadığı **Râdiye Nefs** anlayış düzeyi hedef olarak gösterilmektedir?

Bu sorunun cevabına **Bakara Sûresi, 285**’inci ayet ışık tutmaktadır:

“Algıladık ve itaat ettik, mağfiretini isteriz Rabbimiz; dönüşümüz sanadır...”

Yani, “Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin, ismi Allah olan Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) Esmâ’sı ile işaret edilen (kendini tanımladığı) öz vasıflarının açığa çıkış seyri olarak “**Vechullâh**” olduğunu algıladık ve bu gerçeğe itaat ettik (uyumlu bir yaşam sürdürdük)...

Esmâ’nın beynimizdeki aşkın potansiyelinin (hilafet kapasitesinin) farkında olarak, gerekli Esmâ’nın beynimizde kuvveye (beyin devresine) dönüşmesiyle bizdeki bedenselliğin getirisi olan perdelenmelerin kaldırılmasını isteriz;

Zira biz boyutlar değiştirerek, türlü aşamalarda hakikatimizin Allah Esmâ’sı olduğu gerçeği anlayışına dönüştürülmektedir...”

PEKİ, BEDENSELLİĞİN GETİRİSİ olan hakikatinden perdelenme halleri kalktıktan sonra ne olur?

Bu sorunun cevabı da **Maide Sûresi, 119**’uncu ayette şöyle açıklanmaktadır:

“Bu, sadıklara, tasdiklerinin (hakikati şüphesiz ve tereddütsüz) sonucunun yaşandığı gündür! İçinde ebedî kalıcılar olarak, altlarından nehirler akan cennetler var onlar için”... Allah onlardan razı olmuştur, onlar da O’ndan razı... İşte budur büyük kurtuluş!”

Râdiye Nefs, hakikatin gereğini yaşatacak Esmâ’nın beyinde kuvveye dönüşmesiyle kişide **cennet** diye tarif edilen, hakikatinin gereğini kemâliyle (yani bedensellik fikriyle kayıtlanmadan/algı sınırlarının üstünde, evrensel boyutlarda) yaşama halidir.

Yine bu konu **Fecr Suresi, 27, 28, 29 ve 30**’uncu ayetlerde şöyle açıklanmaktadır:

“Ey Nefs-i Mutmainne (Hakikati yaşamakta tatmine ulaşmış bilinç)!”

“Râdiye olarak, Mardiye olarak (Seyir ve tasarruf kemâlâtını yaşayan olarak) Rabbine (Esmâ hakikatine) dön (şuur olarak)!”

“Kullarımın (‘samı varlığı’ ‘yok’luğa dönüşmüş olarak işlevlerine devam edenler) içine dâhil ol!”

“Cennetim’e dâhil ol!”

DERİNLERDEN YÜZEYE ÇIKARAK BİRAZ SOLUKLANALIM ve konumuzu şöyle toparlayalım...

Allah ilminde Esmâ’sının sistemsel açılımıyla meydana gelen evrende her birim, yaşamını varoluş programı gereği kendisine takdir edildiği doğrultuda sürdürür.

Bu gerçeği anlamış ve kabul etmiş bir kişi özüyle barışık (Allah'tan razı) olarak, huzur içinde programı gereği kolaylaştırıldığı kadar sonsuzluğun şartlarına kendini hazırlar.

Boş yere üzülmeyi ya da üzmeyi; övülmeyi veya övmeyi; kızmayı, suçlamayı, itham etmeyi bırakır ve baktığı her yerde Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) Esmâ'sıyla ilminde açığa çıkış İRADESİNİ seyretme keyfiyetini, engin bir hoşgörülle yaşıyor.

Bu gerçeği anlamamış ya da kabul etmeyen bir kişi, Kudsi Hadis'te belirtildiği üzere:

“Şayet senin için yaptığım taksime razı olmazsan, Dünyayı sana musallat ederim...”

Ve sen, bir vahşet içinde, yabanda tepinir durursun...

Sonra, izzetim ve celâlim hakkı için, o dünyalıktan, ancak kısmet ettiğime nail olursun... sen dahi bir kötü kul olaraktan...”

Yani anne rahminde gelişmekte olan beynin 120'nci gününde aldığı kozmik/astrolojik tesirlerle rızkı (beynin açılım kapasitesi) belirlendiği halde, yine de hırs yapıp, nasıl daha fazlasını elde edebilirim diye boş yere harap eder kendini. Zira ne yaparsa yapsın, takdir edilenden başkası isabet etmez kendisine.

Hadiyd Sûresi, 22 ve 23'üncü ayetleri bu konuda bizleri şöyle uyarır:

“Arzda (bedeninizde - dış dünyanızda) ve nefslerinizde (iç dünyanızda) size isabet eden hiçbir musibet yoktur ki bizim onu yaratmamızdan önce, bir kitapta (ilim boyutunda oluşmuş) olmasın! Muhakkak ki bu Allah üzerine çok kolaydır!”

“(Bunu bildiriyoruz) ki elinizden kaçana üzülmeyesiniz ve size verdiği ile de sevinip şıarmayasınız! Allah çok övünen kibirli hiçbir kimseyi sevmez!”

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Yirmi Beşinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

**- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:
- Ben, gizli bir hazine idim; bilinmemi istedim...
Halkı yarattım; nimetlerimi onlara sevdirdim...
Böylece, beni bildiler...”**

“Ben, gizli bir hazine idim” ifadesi, Esmâ'nın hakikati olan Ahâdiyet vasfına işaret etmektedir. Yani Allah ismiyle işaret edilenin Zâtına.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “Allah'ın Zât'ı üzerinde tefekkür etmeyiniz” uyarısı, düşünce ve fikrin durduğu Ahâdiyet vasfıyla ilgilidir.

Hz. Ebu Bekr (r.a.)'in: “Allah'ı idrak, ancak O'nun idrak edilemeyeceğini idraktır” sözü dahi Ahâdiyet vasfı dolayısıyla söylenmiştir.

“Dokuzuncu Hadis-i Şerif” ve **“On Üçüncü Hadis-i Şerif”** bölümlerinde bunun üzerinde durmuştuk.

“**Bilinmemi istedim...**” ifadesi, Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) Ulûhiyet kemâlatıyla aşikar olma hükmüdür. Bu da ilminde “Esmâ ül Hüsna” ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların açığa çıkış seyriyle gerçekleşir.

Kudsî Hadis'in devamında:

“**Halkı yarattım; nimetlerimi onlara sevdirdim...**

Böylece, beni bildiler...”

“**Hakk**” veya “**Hakkanîyet**”, Allah ilminde açığa çıkanların hakikatine, yani Esmâ mertebesine işaret ederken; “**Halk**” veya “**halkiyet**” ise, Allah Esmâ'sının ilimde terkip hükmüyle açığa çıkışına verilen isimdir.

ŞİMDİ BURADA ÖNEMLİ bir incelik var...

Muhyiddin Arabî (k.s.) Hz.leri der ki: “**Ayân-ı Sâbite, vücûd kokusu almamıştır**”.

Aslında hayalden/hologramdan öte bir varlığı olmayan evren ve içindekilerin kendisi yaratılmamıştır. Fakat evren ve içindekilerin bilgi boyutu/grafiği yaratılmıştır!

Hologram bir objeyi meydana getiren onun plakadaki dalga girişim desenidir... İşte bunun gibi evren ve içindekileri de meydana getiren Allah ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri için takdir ettiği yazgıdır.

Tasavvufî tabiriyle bu **ilk hayaldir...**

Allah ilminde Esmâ'sının seyri hükmüyle evren ve içindekilerin bilgisi holografik esasa göre yaratılmış ve bu holografik tekil bilginin seyrini oluşturacak açığa çıkış ise

hayalin hayali hükmünde olan kozmik elektromanyetik açılım planını meydana getirmiştir.

Kozmik elektromanyetik açılım planı veya **frekans okyanusu**, evrenin enerji boyutudur. Dinî tabiriyle Melekût'tur (kuvveler boyutu). Bizim algıladığımız evren ise, bu frekans okyanusundan sadece bir kesitin hayalî yansımalarından ibaret olup, okyanusta bir damla bile değildir!

Hologram plakası üzerindeki dalga girişim deseni misali, evren gerçekte bir frekans okyanusudur. Bu frekans okyanusunda her şey gerçekte birer dalga dönüştürücü frekans grupları halinde mevcuttur. Bizim Esmâ terkibi dediğimizde bu frekans gruplarıdır aslında.

Her frekans grubu, diğerinden gelen dalgalardaki verileri bir yandan kendi veri tabanına göre değerlendirir ve kendi frekansında dalga olarak dışarı yayar; diğer yandan değerlendirdiklerinden bir kısmıyla, tasavvufta **hayalin hayalinin hayali** diye tabir edilen, kendi içinde bir vizyon (hayal dünyasını) oluşturur ve bu vizyona göre de bilincini (anlayışını) şekillendirir.

İşte Kudsî Hadis'teki "**halkı yarattım**" ifadesinin manası, **"Esmâ'mın açığa çıkış seyrini meydana getirecek bilgi boyutunu takdir ettim..."**dir.

Seyyid Abdülkerîm Ceylî (k.s.) Hz.'leri bu gerçeği "**İnsan-ı Kâmil**" isimli kitabında: "**varlık, vehim nurundan yaratılmıştır...**" şeklinde ifade etmiştir.

ÖZETLE...

Bir gizli hazine olan Zâtî hakikat, bilinmek için Esmâ ile işaret edilen (kendini tanımladığı) kemâl vasıfların açığa çıkış

seyrini hükmetti. Takdir ettiği varlık yazgısına göre meydana getirdiği evren isimli dev hologramda, her boyutun algılayıcısı olarak Esmâ'sının açığa çıkışını seyretti.

Ve **“sizi de fiillerinizi de Allah yarattı”** ayeti hükmünce...

“Böylece, beni bildiler...”

Kudsî Hadisin bu son cümlesini: **“Siz öldürmediniz onları, öldüren Allah'tı! (Oku) attığında sen atmadın, atan Allah'tı!”** ayeti gereğince, her seyredende gerçekte seyredenin kendisi olduğu şeklinde anlamak gerekir. Yani mâiyet sırrıyla.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirmi Altıncı Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen rivayet ederek anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Beni ne yerim aldı ne de semâm...

İlâkin beni: Mü'min, TAKİ, NAKİ, VERA' hali sahibi kulumun kalbi aldı...”

Evren ve onun kapsamında var olan her şey, Allah ilminde **ilmi** olan holografik tekil bilgide Esmâ seyrinin içsel projeksiyonudur.

Bu holografik tekil bilgi tasavvufta **Hakikat-i Muhammedî** olarak bilinir. **Nokta** diye de işaret edilen holografik tekil bilgi, tüm Esmâ'nın içsel projeksiyonla açığa çıkaracak bir biçimde tasarlanmış, **evrenin çekirdeği** (Evrensel Öz), **ruhu'u** (Ruh-u A'zam) ve **şuurudur** (kozmetik bilinç).

Nokta, holografik esasa göre varlığın her bir zerresinde bütünüyle mevcut olan; her bir zerrenin programına göre potansiyelindeki Esmâ'sıyla hayal dünyalarında yüz gösteren; gösterdiği yüzü mâiyet sırrıyla zerrelere seyreden hakikattir!

“Mü'min, mü'minin aynasıdır” hadisinde belirtilen **birinci Mü'min**, bu Evrensel **Öz'e** işaret eder. **İkinci mü'min**

ise, tüm Esmâ'nın beynine programlanmasıyla, **Evrensel Öz**'ün kendini en kapsamlı haliyle açık ettiği **insan**'dır.

İnsanlar algılama ve değerlendirme kapasitelerinin izin verdiği oranda, beyinlerinde potansiyel olarak mevcut olan Esmâ'yı kuvveye (beyin devresine) dönüştürürler. Beyinlerinde kuvveye dönüşen Esmâ'nın bir kısmı zihinlerinde hayali bir temsilini (içsel projeksiyon olarak hologram dünyalarını) oluşturarak değerlendirilir. Bu işlem sadece insanlara ait olmayıp, evrendeki tüm birimler için geçerlidir. Aralarındaki fark, sadece kapsam farkıdır.

Tüm Esmâ'nın beynine programlanmasıyla meydana gelen insan, zihninde canlanan dünyanın ve dünyasındaki her şeyin, beyninde kuvveye dönüşmüş Allah Esmâ'sının hayali yansımaları olduğunun farkındalığı ile yaşama kapasitesine sahiptir.

Kendisini yeryüzündeki diğer canlılardan ayıran ve üstün kılan bu farkında olma özelliğinden dolayı insana "**eşrefi mahluk**" denmiştir.

İnsan, bilgisi kadar yeni kuvveler oluşturma yolunda beynini harekete geçirerek, zihnindeki hayal dünyasının sınırlarını genişletip veya mevcut kayıtların dışına çıkarak hakikatini evrensel boyutlarda deneyimleyebilecek bir beyin kapasitesine sahip olduğundan, **Evrensel Öz'ün yeryüzündeki halifesi** vasfını almıştır.

İnsan, Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad'ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK'in) Esmâ'sı ile işaret edilen öz vasıflarının açığa çıkışı seyrinden başka bir şeyin var olmadığı farkındalığı ile **secde**'yi (yokluğunu); Esmâ'nın evrensel boyutlarda akılları donduracak açığa çıkış azâmetinin farkındalığı ile **rüku**'yu (haşyeti); mikrodan makroya kadar tüm boyutlarıyla evrenin kemâli hedef alan yaratılışını müşâhede ederek **kıyamı** yaşar, yaşayanın gerçekte Allah olduğu şuuruyla!

SADREDDİN KONEVÎ (k.s.) Hz.leri kitabında, Kudsî Hadis'te geçen **TAKÎ**, **NAKÎ** ve **VERA'** kelimelerinin, insan beynindeki hilafet kapasitesinin değerlendirilmesiyle ilgili olduğunu belirtir.

TAKÎ: İbadettir... Yani, bir Esmâ potansiyeli olan beyinde yeni kuvveler oluşturup, bununla beyin kapasitesini artırarak bilincin ufkunu genişletme ve anlayışta derinleşme sağlayacak çalışmalar bütünü anlamına gelmektedir.

NAKÎ: Hikmet ve Kudret sırlarının ilham yolu müşâhede edilmesiyle ilgilidir.

VERA': Allah ismiyle açıklananı **Ahâdiyet** vasfıyla bilip, **Zâtına Esmâ ile sınır getirmemekle** ilgilidir.

AHZAB SÛRESİ, 72'nci ayet bu konuya şöyle işaret eder:

“Muhakkak ki biz o Emaneti (Esmâ şuuruyla yaşamayı), semâlara (benlik bilincine), arza (bedene) ve dağlara (organlara) önerdik de, onu yüklenmekten kaçındılar (Esmâ bileşimleri onu açığa çıkarmaya elvermedi); ve ondan korktular! Onu, İnsan (hilâfeti oluşturan Esmâ mânâlarını açığa çıkarma şuuru) yükledi! Muhakkak ki o zâlim (hakikatini hakkıyla yaşamakta yetersiz) ve cahildir (sınırsız Esmâ'yı bilmede yetersizdir)!”

EMANET, ZÂLİM ve CAHİL kelimeleri, bu ayetin anlaşılmasında anahtar kavramlardır.

Emanet: Tüm Esmâ'nın beynine talim edilmesinin (tüm Esmâ'nın açığa çıkacak ve kavranacak bir biçimde beynine programlanmasının) getirisi olan, insandaki hakikat şuuruyla (Rabbanî ilim ve kudretle) yaşama yetisidir.

Emanetin korunması: Kişinin hakikat şuuruyla yaşamasına mani olan her türlü düşünce ve fiillerden sakınmasıdır.

Emanetin sahibine iade edilmesi: kendinde ya da herhangi bir şeyde Allah Esmâ'sı dışında varlık görerek, tüm fiillerin hakiki faili olan Allah'tan perdelenmemesidir.

İNSANIN ZÂLİM ve CAHİL olarak nitelendirilmesinin sebebine gelince...

ZÂLİM kelimesi, Allah Esmâ'sının sonsuzluğu dolayısıyla, beynindeki Esmâ potansiyelini değerlendirme hususunda insanın yetersizliğine işarettir.

Nitekim **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** bu gerçeği duasında şöyle dillendirir:

“Lâ uhsiy senâen aleyke ente kemâ esneyte alâ nefsik”

Anlamı:

“Sana hakkıyla senâ (övgü) etmem mümkün değildir; ancak sen kendini hakkıyla bildiğin için, kendi kendine senâ edersin.”

CAHİL kelimesi ise, Esmâ'nın hakikatine işaret eden **Ahâdiyet** vasfının tecellîsi olmadığından, Allah'ın Zâtı üzerinde tefekkür edilemeyeceğine işaretler.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “Allah'ın Zâtı üzerinde tefekkür etmeyiniz” uyarısı, böyle bir şeyin mümkün olmadığını belirtmek için söylenmiştir.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirmi Yedinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Rabbinden hikaye yollu şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Beni bilen, talep eder...

Beni talep eden, bulur...

Beni bulan, sever...

Beni seveni, öldürürüm...

Bir kimseyi öldürürsem, diyeti Bana düşer...

Bir kimsenin diyeti Bana düşünce, onun diyeti bizzat Ben olurum...”

Nisa Sûresi, 100’üncü ayet konumuz olan Kudsî Hadis’e ışık tutmaktadır:

“**Kim Allah yolunda** (zulüm gördüğü yerden, ya da (‘Allaha firar edin’, ayetince) özüne doğru) **hicret ederse, arzda pek çok gidilecek genişlik bulur... Kim Allah’a ve O’nun Rasulüne** (irsâl olanın açıkladığı hakikate) **muhasir olarak evinden çıkar, sonra da ona ölüm yetişirse, artık onun mükâfatı Allah üzerinedir... Allah Ğafûr’dur, Rahım’dır.** (Burada zâhir yanı sıra bir iç anlama da dikkat çekmeye çalıştık. A.H.)”

İsterseniz bu Kudsî Hadis'i teknik açıdan, beyin çalışma sistemi üzerinden inceleyelim...

Beyin, veri tabanına dayalı olarak işlev görür.

Herhangi bir konuda edindiğimiz bilgi, beynin genel faaliyeti üzerinde mutlaka etkilidir! Fakat biz, bizi en çok meşgul eden konulara odaklı bir yaşam sürdürdüğümüzden, bu gerçeğin farkında olmayız.

Kişi gün içinde en çok hangi konuda meşgulse, beyin genelini de o meşgul olduğu konu istikametinde işlev görmeye teşvik eder. Böylece beynimiz bizi meşgul eden konuyla hiç alakası olmayan herhangi bir veriyi dahi otomatik olarak bizi meşgul eden konuya destek amaçlı kullanır.

Yani bevin açısından hiçbir şey bilgide kalmaz!

Diğer yandan beynimiz, açılım kapasitesi diyebileceğimiz, **veri tabanının oluşturduğu kavrayışı kadar üzerinde durduğu ya da kendini meşgul eden konuyla ilgili gerekli dış bağlantılarını dalga faaliyetiyle kurar, feedback sistemiyle de gerekli verileri kendi üzerine çekerek üzerinde durduğu ya da kendini meşgul eden konuda kendini geliştirir.**

Varlığın elektromanyetik dalga planında boyut kavramı düştüğünden, biz beynimizin hangi merkez (beş duyu algılama kapasitemizin dışında kalan merkezler de dâhil) ya da birimlerle (insanlar, cinler, melekler...) dış bağlantılarını kurmakta olduğunu ve hangi merkez ya da birimlerden beynimize veri akmakta olduğunu... Yani, beynimizin hangi merkez ya da birimlerden gelen verilerle beslenerek gelişip, bilincimizi hangi verilere dayalı olarak oluşturduğunu tam olarak bilemeyiz.

Ayrıca üzerinde durduğumuz ya da bizi meşgul eden konuyu doğru anlamamızı sağlayacak yeterli veri tabanına sahip

değilsek, beynimiz bundan etkilenmeden eksik veri tabanının oluşturacağı yanlış anlayış istikametinde işlev görmeye devam edecektir. Bu da beynimizin ağırlıklı olarak yanlış merkez ya da birimlerle dış bağlantılarını kurmasına yol açıp, o yanlış merkezlerden feedback alarak gelişimini yanlış temeller üzerine devam ettirecektir.

Yanlıştan doğru çıkmayacağından ve yanlış yanlış doğuracağından, neticede bir gün biz mutlaka ilgili konuda yaşadığımız gerçeğiyle yüzleşecek ve beklentilerimizin, hayallerimizin, umutlarımızın suya düştüğünü hüsrarla seyredeceğiz.

Herhangi bir konuda bilgimiz beklentilerimizi karşılamıyorsa, bu bizim o konuyu doğru değerlendirecek yeterlilikte bilgiye sahip olmadığımız anlamına gelir.

Kişinin referans alacağı sağlam ve güvenilir bir bilgi kaynağı yoksa, beyni eksik veri tabanına dayalı oluşan yanlış anlayışını doğru bilgi kabul edecek ve dış bağlantılarını doğru kabul ettiklerini destekleyecek şekilde kuracaktır.

Birçok insan dini anlama konusunda yeterli bilgiye sahip olmadığından, doğru merkez ya da birimlerle bağlantı kuramaz ve bu konuda kendilerini doğru bir şekilde geliştiremezler.

Buna çözüm olarak Kur'ân'da insanların **Rasuller ve Nebîleri** referans alarak hareket etmeleri teklif edilmiş, bu sayede beynin farkında olmadan yanlış merkez ya da birimlerle bağlantı kurmasının önüne geçilmeye çalışılmıştır.

Beynin çalışma sistemiyle ilgili bu teknik bilgidен sonra biz tekrar konumuza dönelim...

HER HUSUSTA OLDUĞU GİBİ, varlığın hakikatine işaret eden Allah kavramının doğru anlaşılması, beyinde o kavrama dayalı yeterli veri tabanının oluşturulmasıyla mümkündür.

İbadet çalışmaları, bir yönüyle Allah kavramını anlamayı sağlayacak kapasitenin beyinde oluşması için gereklidir; diğer yandan oluşan bu kapasitenin değerlendirilmesi gayesiyle yapılır.

Böylece beyin Allah konusuyla ilgili gerekli dış/aşkın bağlantılarını kurup, o konuda ihtiyacı olan dalgalardaki verileri üzerine çekerek, ilham yollu Allah kavramına dayalı varlık sırlarına vakıf olur, o konuda kendini geliştirir.

Kudsî Hadis'te "**Beni bilen talep eder**" ifadesi, Allah ismiyle açıklanan hakikatin bilinmesinin beyinde kuru bir bilgi olarak kalmayacağına... Beyindeki irade kuvvesinin, bu bilgi istikametinde beyin genelini otomasyonla harekete geçireceğine işaret etmektedir.

"**Beni talep eden bulur**" ifadesi, Allah bilgisi doğrultusunda harekete geçen beyin, dalga faaliyetiyle bu konuyla ilgili gerekli dış bağlantılarını oluşturacağına ve oluşturduğu bağlantılardan kendine akan verilerle beslenerek bu konuda mutlaka gelişim kaydedeceğine işaret etmektedir.

"**Beni bulan sever**" ifadesi ise, Allah kavramına dayalı gelişim gösteren bir kişinin, hakikatin cezbesine (çekim gücüne) kapılarak yandan ve serden geçeceğine işaret etmektedir. "**Ne yana dönersen Vechullâh karşıdadır** (Allah Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!" ayeti manası gereğince, baktığı her bir noktada hakikatinin göz kırptığını görecek. Görünce de **Yunus Emre (k.s.)**'nin sevgi dolu gönlünden taşan şu mısraların manasını yaşayacaktır:

“Nereye bakar isem dopdolosun. Seni nere koyam benden içeri...”

TASAVVUF AÇISINDAN Kudsî Hadis'teki: **“Beni bilen talep eder... Beni talep eden bulur...”** kısmı **Tevhid-i Efâl, Tevhid-i Esmâ, Tevhid-i Sıfat** ve **Tevhid-i Zât** denilen, varlığın hakikatini ilham yollu idrak edilmesiyle ilgilidir.

“Beni bulan sever... Beni seveni öldürürüm...” kısmı da **Fenâ-i Efâl, Fenâ-i Esmâ, Fenâ-i Sıfat** ve **Fenâ-i Zât** denilen, ilham yollu oluşan hakikat farkındalığı ve bunun hissettirdiklerinin, kişiyi varsayımlarından, bu varsayımlarına atfettiği değerlerden ve bunun oluşturduğu duygulanımlarından arındırmasına işaret etmektedir. Başka bir ifadeyle **Fenâfillâh** halidir.

“Bir kimseyi öldürürsem... diyeti bana düşer... Bir kimsenin diyeti bana düşünce, onun diyeti, bizzat ben olurum...” kısmı ise varlığında ve varlıkta Bâki olanın yüz göstermesiyle Bekâ'dan hisse alarak, **Tecellî-i Efâl, Tecellî-i Esmâ, Tecellî-i Sıfat** ve **Tecellî-i Zât**'ta denilen, nüzul yollu Allah Esmâ'sının açığa çıkışını seyirdir (**“Dokuzuncu Hadis-i Şerif”** bölümünde **tecellî** konusuna değinmişim).

“MÜLHİME NEFS” olarak tespit edilen, hakikati bilme ve bulma sürecinde kişinin beyni epifizden geçiş yapan yüksek frekanslarla faaliyetlerini artırarak holografik evren gerçeğini deneyimler. Kişinin bilgisi, holografik evrendeki seyahatinin derecelerini (beynin kuracağı dış bağlantılarını) belirler.

Yetersiz bir hakikat ve sistemi bilgisi, genellikle **“cin”** diye tarif edilen, insan algılama kapasitesinin dışında kalan saptırıcı varlık türleriyle iletişime yol açar. Çünkü cinlerin

yaşadığı ve **nâr** diye tabir edilen (yedi arz tabakasının altısını oluşturan) boyut, beş duyu algılamanın oluşturduğu koza dünyası dışına çıkan insanı ilk karşılayacak boyuttur. Aynı zamanda bu boyut, kişinin evrensel boyutlara (**semâ katlarına**) açılmasına engel olacak tampon gibidir! Genellikle insanlar cin konusunda da yeterli bilgiye sahip olmadıklarından, onların çekim gücüne (vorteksine) kapılarak ana gayesinden uzaklaşırlar.

Öyle ki Allah'a ermek isteyen birçok insan, cinlerin saptırıcı etkileri yüzünden beynin bu duyarlılığından gerektiği gibi yararlanamayarak, yanlış bir fikrin girdabında boğulmuştur.

Kimilerinin egosu aşırı derecede güçlenmiş ve kendilerini başkalarından üstün görüp, baş olma sevdasına kapılmış.

Kimileri daha da ileri gidip kendilerinin Veli, Mehdi, İsa olduğu zannına kapılarak, bu varsayımlarıyla hem kendileri yoldan çıkmış hem de başkalarının saptmalarına sebep olmuşlar.

Mülhime Nefs düzeyinde kişi yanlış bir fikrin tesirine kapılmaması için, referans alacağı (iman edeceği) güvenilir bir bilgi kaynağına ihtiyacı vardır. Ancak bu şekilde cinlerin saptırıcı etkilerinden korunarak sağlam adımlarla gayesine ulaşabilir.

Şayet varlığın hakikatine işaret eden Allah kavramı ve bu kavrama dayalı olarak varlığın oluşum sistemi doğru anlaşılırsa eğer, artık hiçbir fikir kişiyi şüpheye düşürüp, hakikatinden perdeleyecek derecede etkili olamaz. Tüm varsayımları (şartlanmaları), varsayımlarına dayalı değer yargıları ve bunun oluşturduğu duygular önemini yitirmeye başlar. İşte bu hal Velâyetin başlangıcı olan **Mutmainne Nefs** düzeyidir.

Tasavvufta "**Fenâfillâh**" diye tabir olunan bu hal, Kudsî Hadis'te: "**beni seveni öldürürüm**" şeklinde ifade edilmektedir.

Kudsî Hadis'te: “**Bir kimseyi öldürürsem... diyeti bana düşer... Bir kimsenin diyeti bana düşünce, onun diyeti, bizzat ben olurum...**” ifadesi “**Tecelli-i Efâl**”, “**Tecelli-i Esmâ**”, “**Tecelli-i Sıfat**” ve “**Tecelli-i Zât**” denilen, tenezzül yollu gerçekleşen ilmî açılımlardır.

Velâyeti yaşayan **Rasuller**, **Nebîler** ve **Velîlerde** görülen **mucize** ve **kerametler**, epifizden beyinlerine geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını artırarak anlayış düzeylerine göre holografik evrendeki (Allah ilmindeki) seyahatlerinde çeşitli bilgi düzeylerinin vorteksine kapılarak kendilerinden geçmeleriyle gerçekleştiğini düşünüyorum.

Bundan dolayı **Rasuller**, **Nebîler** ve **Velîler** gösterdikleri **mucizeleri** veya **kerametleri** hiç bir zaman kendilerine değil, hep Allah kavramının anlaşılması ve gereğince yaşanmasına bağlamışlardır.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Yirmi Sekizinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan naklen şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- **Kendilerine farz kıldığım ibadetlerin edasında olduğu kadar, hiçbir şeyde bana yaklaşanlar yaklaşamazlar...**

Gerçekten bir kul, bana nafilelerle de yaklaşır...

Böylece, bana yaklaşanı severim...

Sevince de, kulağı olurum... eli olurum... dili olurum...

Böyle ki oldum: Benimle iştir... benimle görür... benimle konuşur... benimle tutar... benimle yürür...”

Hangi isimle neye işaret edersek edelim, o işaret ettiğimizde **Zât'ı, Sıfat'ı, Esmâ'sı ve Ef'al'ıyla Allah'tan başka bir şey yoktur.** Gayrının varlığı ise kesitsel algılamanın (beş duyunun) zihinde meydana getirdiği hayalî imgelerin, Allah'tan başka bir şey zannedilmesinden kaynaklanmaktadır.

“Ne yana dönersen Vechullah karşındadır (Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!” (Kur’ân Çözümü, Bakara Sûresi 115)

Hakikat bu, fakat algılama araçlarımızın yetersizliği bunu değerlendirmemize mani oluyor.

Anne rahmindeki oluşum sürecinde beynimiz ilk formasyonunu ağırlıklı olarak bedensel girdilerden aldığından, potansiyelindeki Esmâ bedensel kuvvelere (beyin devrelerine) dönüşür. Böylece biz kendimizi bedenle bütünleşmiş bir halde bulur, bedensel algılamaya (beş duyuya) dayalı bir anlayışla kendimizi başkalarından ayrı bir birey hissederek hakikatten perdeli yaşarız.

Halbuki beynimiz, yapısı gereği potansiyelindeki Esmâ’yı evrensel kuvvelere (beyin devrelerine) dönüştürerek bedenselliğin ötesinde, kendini evrensel boyutlarda tanıma, hissetme ve deneyimleme gibi aşkın bir kapasiteye sahiptir!

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz Risâlet işleviyle insana beden olmadığını, benliğinin hakikatinin Allah ismiyle açıkladığı Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) Esmâ’sı ile işaret edilen öz vasıflarından meydana gelmiş olduğunu açıklarken; **Nübüvvet işleviyle** insan beynindeki bu aşkın kapasiteyi değerlendirmenin tekniğini bildirmiştir.

Risâlet işlevi gereği hakikati Allah ismiyle açıklarken, bu hakikate iman edilmesini teklif etmiş; **Nübüvvet işlevi** gereği de insana hakikatinin gereğini yaşatacak Esmâ’yı beyninde kuvveye (beyin devresine) dönüştürmenin yollarını göstermiş; bu bildirilenleri dikkate alıp, yaşamlarını buna göre değerlendirenleri, çalışmalarının getirisi olan ebedî saadet ile müjdelemiştir.

Son Nebî Hz. Muhammed (s.a.v.) asgarî şartlarda kişinin ebedî saadetini oluşturacak ibadet çalışmalarını **FARZ** olarak bildirmiştir.

İmâm-ı Rabbanî (k.s.) Hz.leri “**Mektûbât-ı Rabbânî**”sinde **Farz** ve **Nafile** ibadetleri arasındaki fark hakkında şöyle der:

“Kuşkusuz farz ibadetler karşısında nafile ibadetlerin okyanusa karşı damla kadar bile nispeti yoktur.”

Çünkü farz olarak belirlenen ibadetler düzenli ve sürekli olarak yapılırsa, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını, kişinin ebedî saadetini oluşturması yolunda Allah ilminden (holografik tekil bilgide Esmâ seyirinden) asgarî şartlarda yarar sağlayacak kadar artırmaktadır. Bundan sonrası ise kişinin kendi istidat ve kabiliyetine kalmıştır ki bu da nafile ibadetler konusuna girer.

Farz ibadetlerini yerine getirenler, asgarî şartlarda ölüm ötesi yaşamın tehlikelerine karşı gerekli korunmayı sağlayacak ve kendilerini sonsuzda mutlu kılacak yeterlilikte Esmâ’yı beyinlerinde kuvveye dönüştürmüş olacaktırlar.

Farz ibadetlerini yerine getirmeyenler ya da eksik yapanlar ise ölüm ötesi yaşam için gerekli Esmâ’yı kuvveye dönüştürememenin yetersizliğine çok acı bir şekilde katlanacaklardır.

İmâm-ı Rabbanî (k.s.) Hz.leri farz ibadetleri hakkında bu görüşünü belirttikten sonra der ki:

“Çoğu insanlar bu mânâdan haberi olmadığı için nafileleri terviç uğruna farzları ihmal etmektedir.”

YERİ GELMİŞKEN bu hususta bir anımı paylaşmak istiyorum...

On sekiz yaşlarında idim.. İçime Allah ve Rasulullah sevgisi düşmüştü ve Kabe'yi ziyaret etmeyi çok istiyordum. Hacca gitmek için gerekli parayı biriktirmiştım. Henüz genç olduğumu düşündüklerinden ailem beni Hacca gitmekten vaz geçirmeye istedikler. Vaz geçmeyeceğimi anladıklarında, bu defa Hacca gitmek yerine Ümre yapmamın daha doğru olacağı konusunda beni ikna etmeye çalıştılar. Bende bu fikrin tesiri ile o akşam yattığımda salih bir rüya gördüm.

Şöyle ki...

Yanımda nûr yüzlü bir zât var, birlikte Mescid-i Haram'ı seyrediyoruz. Bedenimiz o kadar büyük ki, Mescid-i Haram küçücük kalmış. Yanımdaki muhterem bana şöyle dedi: **“İşte bu gördüğün farz olan Hac ibadetine kıyasla Ümre'dir.”**

Rüyadan uyandığımda en doğru kararın Hacca gitmek olduğunu anladım. Rabbime şükrettim..

BAKIN bu konuya **İmâm-ı Rabbanî (k.s.) Hz.leri** **“Mektûbât-ı Rabbânî”**sinde şöyle açıklık getirmektedir:

“Kulu Allah Teâlâ'ya yaklaştırıcı ameller farz ve nafil olmak üzere ikiye ayrılır. Farzların yanında nafilere asla itibar yoktur. Zira herhangi bir vakitte eda edilen bir farz ibadet, bin senelik nafil ibadetten daha hayırlıdır. Bu nafil ibadetler, namaz, oruç, zikir, fikir ve benzer türlerden olup halis bir niyetle eda edilmiş bile olsa durum böyledir.

FARZ İBADETLERİN önemi hakkında **sahâbeden Ebû Hureyre (r.a.)** şöyle der:

Rasulullah (s.a.v.)'dan şöyle işittim:

- “Kıyâmet gününde kulun fiillerinden hesap vereceği ilk şey namazdır! Eğer tam ve sahih olursa kurtulur ve gayesine ulaşır. Eğer bozuksa mahrum olur, hüsrana düşer! Şayet farzlardan eksikleri var ise. Rabbi Tebâreke ve Teâlâ:

- “Bakın, kulumun nâfileleri var mı? “ der.

Farzlardan eksik kalanı böylece tamamlanır.

Ve sonra sâir ameli bu minvâl üzere olur.”

Hadisten anlaşılacağı üzere farz ibadetleri, kişinin ebedî saadeti için gerekli asgarî şartları oluşturmaktadır. Bu gerekli asgarî şartlar Kur’ân’da bildirilen **54 farz**lardır. İslam’da öncelik bu asgarî şartların uygulanmasına bağlanmıştır, sonra da o asgarî şartların temelleri üzerine yapılabilecek yararlı çalışmalara geçilmiştir.

NAFİLE İBADETLERE GELİNCE...

Nafile, yararlı anlamına gelir.

Farz olan ibadet çalışmalarıyla ölüm ötesi yaşamın tehlikelerine karşı gerekli korunmanın ve sonsuzda kendini mutlu kılabilecek asgarî şartları oluşturmanın temelleri üzerine vaktin ve şartların el vermesiyle, beyindeki Esmâ potansiyelinden ekstra yarar sağlama amacıyla yapılan ibadet çalışmalarına nafile denir.

Nafile ibadetlerin faydası hakkında bir başka Kudsi Hadis şöyledir:

“Bir kulum, yararlı ibadetlerle bana yaklaşır; öyle ki ben o kulumu severim. O’nun görür gözü, işitir kulağı, söyler dili, tutar eli, yürür ayağı olurum. “

Kudsî Hadis’ten anlaşılacağı üzere nafilâ ibadetler, beyindeki Esmâ potansiyelinden azamî ölçülerde yararlanma amacıyla yapılır. Beynin açılım kapasitesine göre hologramda seyahat ederek, ölmeden önce ölüm ötesi yaşamın sınırlarına vakıf olunur ve hologramda derinleşerek, Allah ilminin derin gerçeklerine erilir.

Sünnetullah (Allah Esmâ’sının açığa çıkış sistemi) gereği insan için ancak çalışmalarının neticesi oluşur. İstisnasız her insan bu sisteme tâbîdir.

Allah ilminde Esmâ’sının evrensel açılım ve gelişim sistemini yeterince anlayamamış bazı insanlar, yanlış bir fikrin tesirine kapılarak **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** ibadet etmeye ihtiyacı olmadığını, insanlara örnek olmak için ibadet yaptığını söylerler.

Halbuki **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** farz olan ibadetleri titizlikle yerine getirdiği gibi, bunun yanı sıra nafilâ ibadetlerde yaptığı ve sahâbesine de tavsiye ettiğine dair birçok hadis mevcuttur.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin amcası Abbas (r.a.)’a öğrettiği **tespih namazı**, bizlere nafilâ ibadetlerinin yararı hakkında önemli bir ipucu vermektedir...

Abbas bir gün **Rasul-ü Ekrem’e** sorar, der ki:

— **Yâ NebîAllah, ben hayli yaşlandım, zamanımı geçirdim... Bana öyle bir şey öğret ki bunca boşa geçen yıllardan sonra bir şeyler yapmış olarak Huzurullâh’ta yerimi alayım?**

İşte bunun üzerine **Rasulullah** (s.a.v.) şöyle buyurur:

— **Yâ Abbas, ey amcam! Sana vereyim mi? Vermemi ister misin? Sana on özelliği olan şu namazı öğreteyim mi ki; onu edâ ettiğin zaman, Allah günahlarının ilkini de sonunu da; eskisini de yenisini de; bilerek yapılanını da bilmeyerek yapılanını da; küçüğünü de büyüğünü de; gizlisini de açık olanını da AFFEDER! İşte bu on günahdır** (bütün günahlar).

Yeryüzündekilerin en büyük günahkârı dahi olsan, bu namaz sebebiyle günahların affolunur... Alic (çok kumlu bir çöl) **kumları kadar günahın olsa dahi Allah onları affeder!”**

Konuyla ilgili bir başka hadiste Allah Rasulüne soruluyor:

-“Ya Rasulullah, müminlerin hangisi daha akıllı, şuurlidir:

Cevap:

-“Ölümlle başına geleceği en çok hatırlayan ve ölüm ötesi hayata en güzel şekilde hazırlananı... İşte onlar en akıllı, şuurlu olandır.”

-“En şuurlu, ileri görüşlü insan odur ki, neslini ilahi hükümlere tabi kılar. Ölümden sonra yararını göreceği fiilleri yapar... Aciz de neslinin arzularına tabi olup sonra da bir şeyler umur Allah’dan!...”

FARZ VE NAFİLE ibadetleri arasındaki farkın anlaşılması için basit bir misal vereyim...

Her şeyde olduğu gibi, örneğin gitar çalmayı öğrenmenin de asgarî şartları vardır. Bunlar en azından haftada bir gün ve en az bir saat eğitim almak ve günde en az yarım saat alınan eğitimin pratiğini yapmaktır. Bu asgarî şartlar düzenli olarak

yapıldığında, kişi kabiliyetine göre belirli bir zamanda gitar çalmayı öğrenir. Bu farz olan ibadetlere bir misaldir.

Şayet kişi haftada bir gün eğitim almanın yanı sıra günde yarım saat yerine iki saat pratik yaparsa, asgarî şartların üstüne çıkıp, öğrenim işlemini hızlandırmış olur. Bu da nafîle ibadetler için bir misaldir.

Özetle bir konuda ilerleme kaydedilmesi için uygulanması gereken asgarî şartlar vardır ki bu Kur'ân ve Rasulullah açıklamalarında **FARZ** olarak bildirilmiştir. Asgarî şartların üstüne çıkılması, ilgilenilen konuda daha hızlı ilerleme sağlar. Bu da Kur'ân ve Rasulullah açıklamalarında **NAFİLE** olarak bildirilmiştir.

HAZIR YERİ GELMİŞKEN, biraz da ibadet çalışmalarının teknik olarak öneminden bahsedelim...

İnsan tüm Esmâ'nın varlığına talim edilmesiyle (beynine ve bedenine programlanmasıyla) meydana geldiği için, Allah Esmâ'sından olan **Eş-Şâfi** kuvve olarak varlığında (beyninde ve bedeninde) mevcuttur.

Eş-Şâfi Esmâ'sının bedendeki yeri, örneğin bizi hastalıklardan koruyan bağışıklık sistemimizdir.

İnsanın fizyolojik veya psikolojik sağlığını tehdit eden bir virüs veya mikrop, Eş-Şâfi kuvvesinin harekete geçmesiyle onarılır. Bu kuvve, beyin ve beden sağlığına karşı bir tehdit algıladığında otomatik harekete geçer.

Fakat Eş-Şâfi kuvvesinin (beyinde ve bedendeki şifa mekanizmasının) kişide harekete geçmesi, ancak beyinde ve bedende kendisini harekete geçirecek yeterli enerji varsa mümkündür!

Dolayısıyla kişinin beyni ve bedeni su, vitamin, mineral, oksijen, protein, yağ gibi gerekli enerji kaynaklarından mahrumsa; o kişi mevcut hastalığını onaracak yeterlilikte beyninde ve bedenindeki şifa mekanizmasını harekete geçiremez.

Dolayısıyla Allah'tan şifa istemek, varlığındaki Eş-Şâfi kuvvesini (şifa mekanizmasını) gerektiğinde harekete geçirecek enerjiden beynini ve bedenini mahrum etmemektir.

Gerekli enerjiden (su, vitamin, mineral, oksijen, protein, yağ vs.) beynini ve bedenini mahrum edip, hastalandıktan sonra *“Allah'ım bana şifa ver”* diye dua edenin Allah (hakikat) ve Sünnetullah (Allah Esmâ'sının evrensel açılım ve gelişim sistemi) bilgisi eksiktir.

Allah tüm Esmâ'sıyla insanın varlığında (varlığını oluşturan beyni ve bedeninde) mevcuttur.

İnsan beyni ve bedeni, varlığında bilkuvve mevcut olan Esmâ kuvvelerini bilfiil harekete geçirtmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi hammadde olarak dışardan (yediklerinden, içtiklerinden ve soluduğu havadan) alan ve hammadde olarak dışarıdan aldıklarını, gerekli kuvveleri harekete geçirtmek için türlü enerji odaklarına dönüştüren katalizöre benzer.

Yapılan ibadet çalışmaları, hammadde olarak bedene aldığımız ve işlenerek beyne gönderilen enerjinin, ölüm ötesi yaşamda da yararlı olacak enerjiye dönüştürmemiz içindir. Bu enerji ölüm ötesi manyetik bedenimiz olan ruhumuza **enerji dalgaları** olarak yüklenir. Böylece varlığımızı oluşturan Esmâ kuvvelerini ölüm ötesinde de gerektiğinde harekete geçirecek enerjiyi temin etmiş oluruz.

Gerekli ibadetleri yapmayan kişi, ölüm ötesi yaşamda ihtiyaç duyacağı Esmâ kuvvelerini harekete geçirecek enerjiden mahrum yaşar. Tıpkı su, vitamin, mineral, oksijen, protein, yağ

gibi, gerekli enerjiden beynini ve bedenini yoksun bırakan kişinin, hastalığa karşı beyni ve bedenindeki şifa mekanizmasını harekete geçiremeyip, zayıf düşmesi gibi.

Enerji transferleriyle yapılan tedaviler dahi kişinin kendindeki kuvveleri dış müdahale ile harekete geçirildiği takdirde gerçek anlamda bir sonuç verebilir... Aksi takdirde bu tür tedaviler, baş ağrısını Aspirin ile geçiştirmeye benzer. Yani kalıcı fayda sağlamaz.

Bunun gibi **Rasullerden** ve **Velîlerden** ulaşan **şefaât** dahi, kişinin kendindeki potansiyeli harekete geçirmesine vesile değilse avuntudur.

Hadiyd Sûresi, 13, 14 ve 15'inci ayetler bizi bu konuda şöyle uyarmaktadır:

“O gün iki yüzlü (münafık) erkekler ve iki yüzlü kadınlar, iman edenlere: “Bizi bekleyin ki nûrunuzdan yararlanalım” der! “Geriye dönün de bir nûr araştırın” denildi. Derken aralarına kapısı olan bir sur (geçilmez perde) çekilir ki onun bâtını (iç âlemi) içinde rahmet vardır, onun zâhiri azap tarafındadır.”

“(iki yüzlüler) onlara (iman edenlere): “Sizinle beraber değil miydik?” diye seslenirler. “Evet ama siz, Allah emri (ölüm) gelesiye kadarki süreçte, neflerinizi fitneye düşürdünüz (imanı yaşamadınız), gözetleyip durdunuz, şüphe ettiniz, kuruntular da sizi aldattı ve o çok aldatıcı da (bilincinizdeki şartlanmışlık fikirleri) Allah’la (siz O’ndan var oldunuz ne yapsanız bir şey olmaz size, kuruntusuyla) sizi aldattı!”

“Bugün artık ne sizden (münafıklar) ve ne de hakikat bilgisini inkâr edenlerden bir kurtuluş bedeli alınır! Sığınacağınız Nâr’dır... O (Nâr) sizin mevlânızdır... Ne kötü dönüş yeridir o!”

EVET, **H.z. Muhammed (s.a.v.)**'in Allah ismiyle açıkladığı hakikat, muhtaçlık kavramından beridir.

Allah, tüm Esmâ'sıyla insanın varlığını oluşturduğundan, insan dahi gerçekte muhtaçlık kavramından beridir.

Ne var ki insan, varlığındaki hakikati bilmediğinden, çareyi hep dışında aramıştır.

Dışındakiler, ancak varlığında olanı bilmen, değerlendirek harekete geçirmen için bir vesiledir.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

HAZIR SÖZ AÇILMIŞKEN, **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin "**Kıyamet Hâlleri**" isimli yazısında, insanların kıyametteki halleri hakkında Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin açıklamalarını okuyalım...

İNSAN VE SIRLARI

KIYAMET HÂLLERİ

İşte bundan sonra cehennemin tam ortasına sırat köprüsü kurulacak...

- Ümmetini en evvel oradan geçirecek olan benim!

Müslim'deki rivayette;

- Sonra cehennemin üstüne köprü kurulur ve şafaate izin verilir ve “İlâhî bizi selâmette bırak, selâmette bırak” diye dua edilir. Sıratın en evvel geçmek ümmeti Muhammedîye aittir. Sonra bu münadi “Muhammed nerede” diye nida edecek. Bunun üzerine Rasulullah sallâllâhu aleyhi vesellem ayağa kalkıp, iyisi, fâciri hep birlikte olmak üzere bütün ümmeti de arkasına düşecek ve köprünün yolunu tutacaklar.

Allâh-u Teâlâ o zaman düşmanlarının nûru basarlarını ellerinden alacak ve bunlar sağlı sollu cehennemin içine sapır sapır dökülecekler. Ve yalnız Nebî Ekrem sallâllâhu aleyhi vesellem ile sâlihler necat bulacaklar.

Nitekim **Rasulullah** buyurduktan sonra:

- Ümmetler bize yol açacaklar. Biz de âzamımızdaki abdest eserlerinden dolayı, yüzlerimiz nûrlu, ellerimiz ve ayaklarımız sekili olarak geçeceğiz. Ümmetler de bize baktıkça bu ümmetin hep enbiya olmasına az bir şey kalmış diyeceklerdir. O gün Rasullerden başka hiçbir kimse konuşamaz ve kelâm edemez.

Rasullerin de o günkü kelâmı “İlâhî selâmet ver”den ibaret olacak.

Sıratın yanına gelince Allahû Azze ve Celle Hazretleri her birine de bir nûr verir. Sıratın yokuş yerini aşıp da tam düzlük yerine geldiklerinde, münafıkların nûrlarını Allah alır. Münafıklar müminlere;

- Aman bizi bekleyin nûrunuzdan biraz iktibas edelim, derler. Müminler de:

- Ey Rabbimiz, nûrumuzu daha ziyade tamamlayıp, parlat... niyazında bulunurlar.

O sırada hiçbir kimse hiçbir şeyi aklına getiremez. Sırat üzerinden geçilirken; müminlerin kimi göz kırpacak zaman içinde, kimi şimşek gibi, kimi rüzgâr gibi, kimi kuş gibi, kimi alayörük cinsi at ve deve gibi süratle geçerler. Onlara,

- **Nûrunuzun miktarınca kurtuluşa koşun!** denir.

İbn-i Mesûd, sürati aşağıda sıraya koyar:

- Göz açıp kapaması kadar; bir şimşek hızı; bir meteor, yıldız süzülüşü, rüzgâr, at hızı, deve hızı süratleri;

sonra, nûru yalnız ayaklarının başparmağında olarak verilen kimsenin yüzükoyun yürüyerek elleri ve ayakları ile emeklediğini ve bir kolunu çekse öteki kolunu, bir ayağını çekse öteki ayağının takıldığını ve kurtuluncaya kadar da ateşin yanlarına çarptığını anlatır.

- Cehennemde sadan dikenlerine benzer çengeller vardır. Sadan dikenlerini hiç gördünüz mü? Evet, işte bu çengeller sadan dikenlerine benzerler. Ancak şu var ki ne kadar büyük olduklarını ancak Allâh-u Teâlâ bilir. İşte bunlar insanları kötü amellerinden dolayı kapıp alırlar.

Bu arada kimi koşarak, kimi yürüyerek geçer; derken sonuncuları karın üstü sürünerek gider de;

- Yâ Rab beni neden bu kadar geç bıraktın? der. Cenâb-ı Rabb-ül Âlemîn de;

- Seni geç bırakan, senin kendi amelindir, buyurur. Nitekim Sûre-i Tahriym'de,

“Müminlerin nûrları önlerinden ve sağ taraflarından yürür, müminler; ‘Yâ Rabbi şu nûrumuzu daha ziyade tamamlayıp parlat bize mağfiret et’ derler.”

Nitekim Sûre-i Hadiyd'de de şöyle anlatılır:

“O günde münafık erkekler ve kadınlar iman edenlere; ‘Aman bizi bekleyin de nûrunuzdan biraz iktibas edelim’ derler. Lâkin kendilerine, ‘Geri dönün, nûru orada arayın’ denilir. Bunun üzerine müminlerle münafıklar arasında kapısı olan bir sur kurulacak ki kapının içi rahmet, dışı da azaptır!”

- Münafık ve mümin, bunların her birilerine birer nûr verilir sonra yine ardına düşerler. Cehennem köprüsü üzerinde bir takım çengeller ve dikenler vardır ki; Allah'ın dilediği kimseleri yakalarlar. Derken münafıkların nûrları söner. Sonunda müminler kurtulur.

70 bin kişi olan ilk zümre dolunay gibi nûrlu geçip kurtulurlar. Hiç hesap da görmezler. Onlardan sonra gelenler gökyüzündeki en parlak yıldız gibidirler! Sonra diğerleri de böylece geçerler.

Sıratın her iki yanlarında asılı duran çengeller vardır ki kimi yakala denirse onu yakalamaya memurdurlar.

Bu çengeller:

- Cehennemin etrafı şehvetlerle arzularla sarılmıştır, diye işaret buyurulan şehvetlerdir. İstek ve arzulardır. Bu istek ve arzular sıratın yan taraflarına konmuştur. Her kim onlara aldanırsa cehenneme düşer, zira onlar cehennemin çengelleridir denir. İşte kötü amelleri dolayısıyla helâk olurlar. Kimisi hardal gibi ezim ezim edildikten sonra ancak necat bulurlar.

- Yâ Rasulullah köprü nedir? diye sorulduğunda buyurdu ki;

- Üstünde çengeller bulunan kaypak bir şeydir! Kulağıma çaldı ki sırat kılıçtan keskin, kıldan incedir. Bunların kimi sapaşğlam ve olduğu gibi kurtulurlar, kimi tırmıklar içinde perişan olarak salıverilirler, kimi de cehennem ateşi içine sapır sapır düşerler. Nihayet sonuncuları sürüklene sürüklene geçer ve kurtulur. En nihayet Allâh-u Teâlâ ve Tebâreke hazretleri kulları hakkında hüküm ve kazayı abdinî icra ve ikmal edip

rahmeti ilâhîsiyle ehli ateşten dilediklerini cehennemden çıkarmaya meşiyeti rahmânisi taalluk ettiğinde, melâikeyi kirâma, rahmeti ilâhîyeye nailiyetleri murat olanlardan;

“Allah’a şirk koşmamışlardan, ‘Lâ ilâhe illâllâh’ diye şahâdet etmişleri cehennemden çıkarın” diye ferman buyrulur.

Onları; varlıklarındaki, bedenlerindeki secde eserlerinden tanır ve öylece çıkartırlar. Allâh-u Teâlâ secde eseri yerlerini mahvetmeyi cehennem ateşine haram kılmıştır.

- Nefsim yed-i kudretinde olan Allah’a yemin olsun ki bugünkü günde apaşikâr olmuş, hakkını kurtarmak için hiçbirinizin yalvarıp yakarması, o dehşetli günde âsi mümin kardeşleri arasından çıkıp kurtulan müminlerin, kalanlar için Cebbâr-ı Zül Celâl Hazretlerine yalvarıp yakarmasına benzemez. Kurtulanlar o zaman diyecekler ki;

- Ey Rabbimiz bu kalanlar bizim kardeşlerimizdir. Bizimle beraber namaz kılar, oruç tutar, hac eder ve her türlü ameli sâlihada bulunurlardı.

Cenâb-ı Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri de;

- Haydi gidin, kalbinde bir dinar ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkartın.

Hak Teâlâ onların suretlerini yakmayı ateşe haram edecek. Artık bu şefaât ediciler, kimi ayağının üstüne, kimi yarı inciğine kadar ateşe gömülerek içeriye dalmış bulacaklar. Tanıdıklarını çıkarıp dönecekler. Sonra Hak Teâlâ;

- Haydi bir daha gidin, kalbinde yarım dinar ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkarın, buyuracak.

Yine böyle olanlardan tanıdıklarını çıkarıp dönecekler. Sonra Hak Teâlâ;

- Haydi bir daha gidin kalbinde zerre ağırlığında iman ve yakîn olan her kimi bulursanız çıkarın, buyuracak.

Yine böyle olanlardan tanıdıklarını çıkaracaklar.

Nitekim eğer bu dediğime inanmıyorsanız dedi **Said-i Hudri**, ilave etti ayeti.

Hâsılı Nebî ve Rasuller, melekler, müminler şefaât etmiş olacaklar derken Cebbâr-ı Müteal artık sıra benim şefaâtıme geldi buyuracak. Nâs'ın hesabını görmekten fariğ olur ve ümmetinden geriye kalanları ehli nâr ile beraber cehenneme sokar, Cenâb-ı Hak. O zaman ateş ehli;

- Siz Dünya'da iken Allah'a ibadet edip ona hiçbir şeyi şirk koşmadığınızın sanki size ne faydası oldu? derler. Cehenneme girmiş olan diğerleri, bu namaz kılıp oruç tutan müminleri görünce:

- Siz şirk koşmuyordunuz ama bunun ne faydası oldu! Gene girdiniz işte cehennem! diyecekler. Bunun üzerine **Cebbâr-ı Müteal:**

- **İzzet ve Celâlim hakkı için onları ben cehennemden azat edeceğim!** buyurup, göndereceklerini onlara gönderecek ve o zavallılar oradan çıkarılacaklar.

Bundan sonra Allahû Azze ve Celle:

- Melekler şefaatt ettiler, Nebî ve Rasuller şefaatt ettiler, müminler de şefaatt ettiler! Şefaatt etmeyen bir Erhamü'r-Rahimiyn kaldı! buyuracak.

Ve bundan sonra, Dünya'da iken hiçbir hayr işlemeyip de cehennemde kömüre dönmüş bir takım kimseleri çıkaracak.

Cennetin yolları üzerinde olup, **“Hayat Nehri”** diye tanımlanan bir nehrin içine kendileri daldırılacak. Artık Nehri Hayattan, inci gibi güzel olarak çıkıp, boyunlarında mühür halkalar gibi altınlar asılı duracak; ki ehli cennet onları, o alâmet ile tanıyıp;

- İşlenmiş amelleri, hayrları olmadığı hâlde imanlarından dolayı Allah'ın cennete ithal ettiği azatlıları bunlardır, diyecekler. Hak:

- Cennete girin gözünüzün görebildiği her ne varsa sizindir, buyuracak.

- Ey Rabbimiz sen âleminden hiç kimseye vermediğin bir ihsanda bulundun bize! diyecekler.

En nihayet cennet ile cehennem arasında, yüzü ateşe dönük bir kimse kalır ki o cennete girecek cehennem ehlinin sonuncusu olur.

- Ne olur yâ Rab, yüzümü şu ateşten döndür. Kokusu beni zehirleyip duruyor, beni yakıyor! diyecek.

Böyle adam yalvarıp duracak. **Cenâb-ı Hak** ona buyuracak ki:

- Peki bu senin dediğin yapılırsa, acaba başka bir şey daha istemeyecek misin?

O ise;

- İzzetine yemin olsun ki hayır! diyecek.

Allâh-u Teâlâ meşiyeti ilâhîyesi taalluk eden ahd-i misâkı verecek ve onun yüzünü cehennem tarafından cennet tarafına döndürecek. Yüzünü cennete doğru döndürünce cennetin güzelliğini görecektir, önce bir süre istemekten hayâ ettikten sonra, Allah'ın dilediği bir süre sükût ettikten sonra:

- Yâ Rab ne olur beni cennetin kapısına yanaştır, demeye başlayacak. **Allâh-u Teâlâ da;**

- Evvelce istediğinden başka bir istekte bulunmayacağına dair bana yemin etmemiş, söz vermemiş miydin? diyecek. **O da;**

- Yâ Rab mahlûkatının en bedbahtı ben olmayayım, n'olur? diye yalvarmaya devam edecek.

Bunun üzerine **Allâh-u Teâlâ:**

- Bunu verirsem başka bir şey istemeyeceksin, söz mü? diyecek. **O da,**

- İzzetine yemin olsun ki başka bir şey isteyecek değilim, cevabını verecek.

Ve Rabbinin dilediği ahd-i misâkı verdikten sonra Rabbi onu cennetin kapısına yanaştıracak. Cennet kapısına varıp da ondaki revnak ve letâfeti içindeki nedret ve sürûru görünce gene Allah'ın dilediği kadar bir süre utancından sustuktan sonra:

- Yâ Rab n'olur beni içeri sok! Diye başlayacak.

Allah da;

- Allah layığını versin behey Âdemoğlu! Sen ne sözünde durmaz kimsesin. Sen verdiğimden başka şey istemeyeceğine dair daha evvel söz vermemiş miydin? diyecek. O da,

- Yâ Rab mahlûkatının en bedbahtı ben olacağım. diyecek ve tekrar duaya, niyaza devam edecek.

Allâh-u Teâlâ da ona gülecek ve cennete girmesine izin verecek. Bunu söylerken **Rasulullah;**

- Benim niçin güldüğümü sorsanız? dedi.

Dedi ki: Rasulallah Aleyhi ve Sellem de böyle güldü,

- Sen Rabb-ül Âlemîn iken benimle istihza mı ediyorsun, dediğinde Rabb-ül Âlemîn'in hâline güldüm. Çünkü Cenâb-ı Rabb-ül Âlemîn;

- Benim seninle istihza ettiğim yoktur. Lâkin ben dilediğime kaadirim! buyurdu. Ve Cennete girince, “temenni et denecek”; o da uzun uzun temennilerde bulunacak; nihayet diledikleri kesilince Cenâb-ı Hak; şunu da iste, bunu da iste, şunu da iste buyuracak; ki bu şeyleri Allah aklına getirecek. Nihayet dilediklerinin tamamı kesilince, Allâh-u Teâlâ da,

- Bunların hepsini, bir o kadarı daha senin olsun! Buyuracak.

Bu arada izah ediyor;

- Ben ehli nârın, ehli ateşin cehennemden en son çıkacak ve ehli cennetin cennete en son girecek olanını biliyorum. Bu o kimsedir ki cehennemden emekleye emekleye çıkar. Cenâb-ı Hak Teâlâ Hazretleri ona cennete gir buyurur. O kimse cennete varacak ve görecek ki cennet dopdolu kendisine yer kalmamış. Dönüp;

- **Yâ Rab ben cenneti dopdolu buldum, diyecek.**

Cenâb-ı Hak ona:

- **Git cennete gir,** buyuracak. O kimse yine cennete varacak, cenneti yine dopdolu bulacak. Dönüp;

- **Yâ Rab ben cenneti dopdolu buldum, diyecek.**

Cenâb-ı Hak ona:

- **Git cennete gir. Dünya kadar ve Dünya'nın on misli kadar yer sana aittir,** buyuracak.

Rasulullah (sallâllâhu aleyhi vesellem) gerideki dişleri görününceye kadar tebessüm etti, sonra;

- **Ehli cennetin en aşağı menzil ve mertebe sahibi işte bu kişidir,** buyurdu.

Rasulullah Aleyhisselâtu ve's-selâmdan:

- **Ehli cennetin en aşağı makam ve menzileti nedir?** diye sual oldu. **Rabbi cevaben buyurdu ki:**

- Bu öyle bir kimsenin makamıdır ki; o kimse, ehli cennet cennete ithal olduktan sonra gelir. Ona cennete gir denilir. O ise;

- Ey Rabbim herkes kendi menziline yerleştikten alacağını aldıktan sonra, bu nasıl mümkün olur? der.

Cenâb-ı Rabb-ül Âlemîn ile onun arasında şöyle bir muhavere olur:

- Dünya padişahlarından bir padişahın mülküne benzer bir mülke nail olsan razı mısın?

- Razıyım yâ Rab!

- İşte öyle bir mülk senin. Bir o kadar daha, bir o kadar daha, bir o kadar daha, bir o kadar daha... Beşincisinde cevabı keserek;

- Razı oldum yâ Rabbi, der.

- İşte bir o kadar şey hep senin. Onun on misli de senin. Bir de nefsin her neyi arzu ediyorsa; gözün her neden hoşlanıyorsa hepsi de senin.

- Razı oldum yâ Rab, der.

Ya ehli cennetin en yüksek makam ve menziline sahipleri nasıl olur? diye sordu. Cevaben;

- Kendim için seçtiğim kullarım var ya, işte onlar. Kerâmet fidanlarını kendi kudret elimle dikip mühür altına aldım. Onların hâlini ne bir göz görür, ne bir kulak işitir, ne

de beşerden herhangi bir kimsenin kalbine bu konu girmiştir.

Allah bizleri ölmeden önce Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin bu açıklamalarının ardındaki gerçeklere erdirsin, gerekli tedbirleri alarak yaşayanlardan eylesin...

Yirmi Dokuzuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Allâh-u Teâlâ'dan hikâye ederek şöyle anlatıyor:

- “Allâh-u Teâlâ şöyle buyurdu:

- Bir kimse, bana bir karış yaklaşırsa... ben, ona bir arşın yaklaşırım...

Bir kimse, bana bir arşın yaklaşırsa... ben ona bir kulaç yaklaşırım...

Bir kimse bana yürüyerek gelirse... ben, ona koşarak giderim...”

Necm Sûresi, 39'uncu ayette şöyle der:

“İnsan için yalnızca çalışmalarının (kendisinden açığa çıkanların) sonucu oluşacaktır!”

Evet, Kudsî Hadis'te kişinin çalışmaları sonucu oluşacak yakîn halinin üç derecesine işaret edilmektedir.

Bunlar sırasıyla: **İlm'el Yakîn**, **Ayn'el Yakîn** ve **Hakk'el Yakîn**'dir.

1. İlm'el Yakîn:

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı Vahidü'l-Ahad-üs Samed'in (sayısal çokluk kabul etmez som TEK'in) ilminde ilmiyle Esmâ'sının açığa çıkış seyri dışında başka bir şeyin olmadığını bilmektir.

Bilmek derken, konunun sadece bilgisini edinmekten bahsetmiyorum. Hiçbir kuşku, tereddüt ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bu hakikati kavramaktan bahsediyorum.

Bu öyle bir kavrayıştır ki beş duyu ile algılanan kesitin ardındaki evrene (evrenin hakikati olan holografik tekil bilgidE Esmâ seyrine), epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekans desteği ile aklın ilham yollu vakıf olmasıyla mümkündür.

İlm'el Yakîn, Velâyetin başlangıcı olan **“Mutmainne Nefs”** düzeyidir.

“Tanrı/ilah yoktur, sadece Allah vardır; Muhammed (s.a.v.) bu anlayışın kulu ve Rasulüdür” cümlesi gerçeğine ilmen Şahâdet etmektir.

2. Ayn'el Yakîn:

Bir Esmâ potansiyeli olan beyinde, gerekli Esmâ'nın kuvveye (beyin devrelerine) dönüşmesiyle bir evvelki basamakta idrak edilen hakikatin hissi müşâhede denilen, içe doğan bilgi şeklinde veya vizyon ile deneyimleme halidir.

Yüksek frekansların beyin performansını artırmasından kaynaklanan bir biçimde bedenın kesitsel algı kayıtlarının dışında, holografik evren gerçeğinin içsel bir deneyimidir.

Bu hal, “Râdıye Nefs” düzeyidir.

İlm’el Yakîn ve **Ayn’el Yakîn** halleri **Velâyeti Suğra**’dır.

Kişinin mevcut anlayış düzeyi, onun zamanın ve mekânın olmadığı holografik tekil bilgide (Allah ilminde) Esmâ seyrinin yönünü otomasyonla tayin ederek **bağlantı kuracağı bilgi kaynaklarını belirler** (ki bu bilgi kaynakları evreni meydana getiren ana kuvvelerdir... Yani melekler!.) ve bu bilgi kaynaklarından ilham yollu edindiği ilmî açılımlarla (“Efâl ve **Esmâ tecellileri ile**” ya da **Kur’ân** ifadesiyle “**Melekler ve Ruhun tenezzülü ile**”) varlığın hakikati, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerine (varlık sırlarına) vakıf olur. (**Dokuzuncu Hadis-i Şerif** bölümü, **Tecelliler** konusu). Tasavvufta buna **keşif** denmiştir.

3. Hakk’el Yakîn:

Ölmeden önce beden kayıtlarından kurtularak, beynin açılım kapasitesinin izin verdiği oranda holografik tekil bilgide Esmâ’nın açığa çıkışı seyrinde (Allah ilminde) yayılımdır.

Burada da bir evvelki basamakta olduğu gibi kişinin mevcut anlayış düzeyi, onun hologramda yayılım yönünü otomasyonla tayin ederek bağlantı kuracağı bilgi kaynaklarını belirler. Tek farkla ki artık kişi bu bilgi kaynaklarından sadece ilham yollu bilgi edinmez, aynı zamanda bağlantıda olduğu bilgi kaynaklarının, kendi bilgisi olduğunu yaşar! Böylece Allah adına âlemlerde tedbir ve tasarruf sahibi olur.

Dinde buna **Fetih** denir ve ehli tarafından yedi derece olarak tespit edilmiştir.

Bu hal, “**Mardiye Nefs**” düzeyidir.

Velâyeti Kübra’dır.

Burası **Makam-ı İlliyyin**’dir ve buradakilere “**Alûn**” denilir.

YAKÎN HAKKINDA BU KISA VE ÖZ BİLGİDEN SONRA, biraz da Kudsî Hadis’in başka bir anlamı üzerinde duralım...

“**Ameller niyetlere göredir**” hadisi gereği, kişi Allah’a yakîn elde etmesi için yaptığı ibadet çalışmalarının karşılığını niyetine göre alır. Kişinin niyeti anlayışına bağlı olup, anlayışı da Allah’a ne derecede yakîn halinde olduğunu gösterir.

Dolayısıyla Kudsî Hadis’teki “**karış**”, “**arşın**” ve “**yürüyerek**” ifadeleri, yakînin derecesine göre niyetin tesirine işaret eder. Yani beyindeki Esmâ potansiyelini değerlendirme gücüne...

Gavs-ı Â’zâm Abdulkâdir Geylânî (k.s.) Hz.leri “**Gavsıye**”sinde bu hususa şöyle açıklık getirir:

Ve daha buyurdu ki;

– Ey Gavs-ı Â’zâm. Zâhidleri nefis yolunda; Ârifleri kalp yolunda; Vâkıfları ruh yolunda kıldım. Nefs’i de HÜR olanlara mahal kıldım... O yüzden “Hürlerin kalpleri sırlar kabirleridir” demişlerdir...

Zahid, nefisini terbiye yolunda çalışır ve bu yaptığı nefsi terbiye çalışmalarından maksat hakikatini hissederek, uzaklığın verdiği ıstıraptan kurtulmasıdır.

Arif, varlığın oluşum sistemi ve düzeniyle meşguldür. Niyeti ise, aklıyla oluşumların sebebine inerek hakikate ulaşım, görüşüne perde olan yanılgılarından arınmasıdır.

Vâkıf, Allah ilminde Esmâ'sının her an yeni bir şan olarak açığa çıkışında **Vechullâh**'ı seyirdedir.

İsterseniz bu ve bundan sonrasını **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin "**Gavsîye Açıklaması**" isimli kitabından okuyalım:

Burası, "**Hakikat**" mertebesine tekabül eder. Kendi isimlerinin mânâlarının türlü şanlarını seyir hâlinindedir.

Kim mi?

Elbette ki **O!** Birimin ne haddine!

Bütün bunların yaşamını devam ettiren, **Bakıy olan Hak'tır!**

Ancak ne var ki tüm kemâlâta rağmen, bu seyir dahi Esmâ âlemine dönük olduğu için; "**Zât**" mertebesine nispetle, Zâtî ilim indinde, kesrete dönük bir mertebe durumundadır.

Bu tecellinin yaşandığı, bu şanın bulunduğu mahal; hakikate vâkıf olmuş anlamında olarak "**Vâkıfîn**" diye anılır. Vâkıf olmuşlar...

"**Mukarrebûn**" diye de anılırlar. "**Allah'a Hakk-el yakîn olmuşlar**" anlamında olarak. Bu mertebe, velayetin en üst mertebelerindedir.

Hür olanlar, Zâtî hakikat olan Ahâdiyet mertebesidir. "**Allah'ın Zât'ı üzerine tefekkür etmeyiniz**" hadisi gereğince, düşünce veya fikir yoluyla anlaşılması mümkün değildir. "**Hürlerin kalpleri sırlar kabirleridir**" sözü gereğince, **Zâtî hakikat** hürlerin kalplerinde haşyetin oluşturduğu **Zâtî hiçlik noktasıdır** (Sevde-i Âzâm).

Otuzuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Misafire ikram ediniz. İsterse kâfir olsun...”

“Seferde olan” ya da “yolcu” anlamına gelen “misafir” kelimesinin derin manası, çeşitli kanallardan beyne gelen dalgalardaki verilerdir.

Zira bize ulaşacak olan her ne varsa, önce bir şekilde beynimize ulaşması gerekir ve beyinde dağınık işlevlerden geçtikten sonra, bir sebepten gerekli bulunanların temsili sureti (hayali), içsel veya dışsal projeksiyonlar şeklinde farkındalık alanımıza yansır. Böylece biz latif yollu gelen lütfu (elektromanyetik dalga olarak beyne ulaşan bilgiyi) algılar, varlığından haberdar oluruz.

Kudsî Hadis'te geçen “kâfir” kelimesi, beynimize beş duyu veya ötesi çeşitli kanallardan ulaşan, fakat veri tabanımızın yetersizliğinden dolayı değerlendiremediğimiz (hikmetini anlamadığımız veya sezemediğimiz), ama bir şekilde beynimiz tarafından gerekli bulunduğu için farkındalık alanımıza yansıtılanlardır.

“İkram ediniz”... Yani dikkate alınız!

“Beyninize ulaşan ve bir şekilde gerekli görüldüğü için farkındalığınıza yansıyanlara karşı **önyargılı davranmayınız. Bu isterse veri tabanınızın yetersizliğinden dolayı değerlendiremedikleriniz olsun! Aksine sabırlı olup, bilincinizi o gelene açık tutarak ondaki hikmetin (bilmediklerinizin ilminin) açığa çıkmasına izin verin.**

Beynimize ulaşan her şey... Bu fikir, ilham, duygu, nesne veya özne, kısacası her şey olabilir!

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.’leri hadisteki **misafir** kelimesini, **hastalıklar** olarak yorumlar.

Hikmeti açığa çıktığında ise, o gelenin genel sistem içindeki yerini tespit edin ve sonsuz yaşamınızı nasıl etkileyeceğine bakıp, vereceğiniz tepkinizi ona göre belirleyin.”

Bakara Sûresi, 216’ncı ayet bu konuda bizi şöyle uyarır:

“Sizin için hayır olan bir şeyden hoşlanmayabilir; sizin için şerr olan bir şeyi sevebilirsiniz. Allah bilir, ne var ki siz bilmezsiniz!”

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Otuz Birinci Hadis-i Şerif

Rasulullah s.a. Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Şam, yüce ALLAH’ın yer hazinelerinden bir hazinesidir... Kullarını orada saklar...”

Şahı Velâyet Hz. Âli (k.v.) Irak’ta iken, bir gün yanında Şam halkından bahsedilir. Bazıları, onları lanetlemesini isterler. Bunun üzerine **H.z. Âli (k.v.) Rasulullah (s.a.v.) Efendimizden** şunları işittiğini söyler:

“Ebdaller kırk kişi olup Şam’da ikamet ederler. Onlar sayesinde yağmur yağar, onlar sayesinde düşmana karşı zafer kazanılır ve onlar sayesinde Şam halkından azap uzaklaştırılır.”

Yine **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz** başka hadislerinde bu konuyla ilgili şöyle buyurmuştur:

“Bu ümmet içerisinde kırk kişi İbrâhim meşrebi üzerinde, yedi kişi Musa meşrebi üzerinde, bir kişi de

Muhammed meşrebi üzerinde bulunur. Bunlar mertebelerine göre insanların efendisidir.”

*

Ümmetimin arasında her zaman kırk kişi bulunur. Bunların kalbleri İbrâhim'in kalbi gibidir. Allâh-u Teâlâ onların sebebi ile kullarından belâları giderir. Bunlara Ebdâl denir. Onlar bu dereceye namaz ve oruç ile erişmediler.

İbn-i Mes'ûd (r.a.): Yâ Rasulullah! Ne ile bu dereceye ulaştılar?” diye sorunca;

“Cömertlikle ve Müslümanlara nasihat etmekle eriştiler” buyurdu.

*

“Bu ümmetin Ebdâlleri otuz kişidir. Hepsi de Halilu'r-Rahman gibidir. Her ne zaman onlardan biri vefat etse, Allâh-u Teâlâ ve Tebârek hazretleri onun yerine bir başkasını getirir.”

BÖLÜMÜN KONUSU olan hadiste Şam şehrinin yer olarak önemine işaret edilmektedir.

Naklettiğim diğer hadislerden anlaşılacağı üzere konumuz olan hadis aynı zamanda **Ricâl-i Gayb**'ın **dörtler, yediler** ve **kırklar** diye bilinen tasarruf sahibi yüksek dereceli Velîlerle ilgilidir.

Peki Şam şehrinin bu yüksek dereceli Velîlerle bağlantısı nedir?

Mekke, Medine, Kudüs, İstanbul, Şam gibi bazı yerler, insanlığın gidişatını etkilemesi açısından önemli jeopolitik bir konuma sahiptir.

İnsan bedeni, belirli organların birlikte bir sistem içinde çalıştığı organizmadır ve bu organizmada örneğin sinir sistemi ve damar yolları, organlar arası bağlantıları oluşturarak bilgi ve kudret akışını sağlar... Aynı zamanda sinir sisteminin kesiştiği önemli düğüm noktaları da vardır.

Dünya da insan bedeni gibi belirli sistemlerin bir araya gelmesiyle çalışan organizma gibidir ve insan bedenindeki sinir sistemi veya damar yolları gibi, bölgeler arası bağlantıları oluşturarak bilgi ve kudret akışını sağlayan enerji akım kanalları (Ley hatları) veya dünyanın çekirdeğinde eriyik demirdeki girdapların oluşturduğu ve dünya dengelerinde önemli etkisi olan güçlü manyetik alanlar mevcuttur. Bu enerji akım kanallarının kesiştiği veya çok güçlü manyetik alanların etkili olduğu bazı bölgeler, organizmada önemli kilit noktaları oluşturur.

Nasıl ki alternatif tıpta örneğin akupunktur ile bedenin sinir sistemi uyarılıp veya bastırılarak belirli hastalıklar (fiziksel veya zihinsel denge bozuklukları) tedavi edilmeye çalışılıyorsa; aynı şekilde bazı bölgelerde dünyanın (dolayısıyla insanlığın) gidişatını olumlu veya olumsuz olarak etkilemede önemli kilit noktaları oluştururlar.

Bu yerlerin insanlık açısından önemli kilit noktaları oluşturdukları hakkında çeşitli Rasulullah açıklamaları olduğu gibi, bilimsel nedenleri de vardır. Fakat uzatmamak için sadece konumuzla ilgili düşüncemden bahsedeceğim.

Evet... **Mekke, Medine, Kudüs, İstanbul** ve **Şam** gibi bazı yerler, insanlığın gidişatı açısından çok önemli kilit noktalarıdır.

Bu kilit noktalara hükmedenler yeryüzünün maddi ve manevi zenginliklerine sahip oldukları gibi, aynı zamanda insanların idaresinde de etkili rol oynamışlardır ve halen de bu böyledir. Zira bunu bilen birçok devlet yöneticileri, bu kilit nokta oluşturan bölgelerde hakimiyetlerini kurma mücadelesi vermektedirler.

Hadisten de anlaşılacağı üzere Şam, yer olarak çok önemli bir kilit noktası oluşturmaktadır.

Ricâli Gayb'den olan **dörtler**, **yediler** ve **kırklar**, insanlığın idaresi açısından yer olarak Şam'ın önemli bir kilit noktası oluşturduğunu bildiklerinden, insanlığın selameti için bu yere hükmedenleri gözetir ve gerektiğinde müdahale ederek istikamet verirler. (Bunu nasıl yaptıkları hakkındaki görüşümü **“Yedinci Hadis-i Şerif”** bölümünde okuyabilirsiniz.)

Bu zevâtтан biri de **Şeyh-ül Ekber Muhyiddîn Arabî (k.s.) Hz.**leridir.

Muhyiddîn Arabî (k.s.) Hz.leri: **“Sizin taptığınız benim ayağımın altındadır”** dediği için Şam'da idam edilmiş ve insanlar kabrine uğramasın diye bilinmeyen bir yere defnedilmiştir.

Muhyiddîn Arabî (k.s.) Hz.leri vefat etmeden önce: **“İza dehalet's-Sîni ila'şim. Zahara kabri Muhyiddîn...”** Yani **“Siyın Şma girdiğinde, Muhyiddîn'in kabri zahire çıkacak”** diyerek, vefatından yıllar sonra **Yavuz Sultan Selim**'in Şam'ı fethedeceğinden ve kabrinin yerini bulacağından bahsetmiştir.

Bu hadiseden de anlaşılacağı üzere **Muhyiddîn Arabî (k.s.) Hz.**leri, Allah'ın yer hazinelerinden bir hazine olan Şam'da sakladığı kullarındandır ve **Muhyiddîn Arabî (k.s.)**'nin ifşa olmasıyla hadiste bahsi geçen o kulların nasıl bir kemâlata sahip olduğu hakkında bizlere önemli bir ipucu verilmektedir.

Naçizane görüşüm...

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Otuz İkinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “**ALLAH’ın nehri geldiği zaman, İsa’nın nehri batıl olur...**”

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizden bizlere ulaşan bilgiye göre, kıyamet alametlerinden olarak bilinen **Mehdi, Deccal** ve **İsa** konusunun seyri özetle şöyledir:

“Önce **Mehdi** gelecek ve insanlara İslâm dininin hakikatini açıklayarak bütün mezhep ve tarikatları kaldırıp, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** zamanındaki inanç sistemini yeniden canlandıracaktır...

Sonra, **Mehdi’nin** açıkladığı hakikat ilminin imtihanı olarak, tanrılık iddiasıyla **Deccal** açığa çıkacak ve kendine inanıp tabî olanlara dünyada cenneti vaat edecektir...

Deccal’in ardından **İsa** tekrar dünyaya gelecek ve **Mehdi’ye** tabî olup, **Muhammedî ilmi** almasının diyeti olarak **Deccal’i** öldürecektir. **İsa’yı** gören **Deccal** suyu görmüş tuz gibi eriyip gidecektir.”

Bu konunun hem **zahirî** hem de **batınî** manası detaylarıyla **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin ilgili kitaplarında mevcut olduğundan, burada sadece konumuz olan hadisle ilgili anlamı üzerinde duracağım.

MEHDÎ AÇIĞA ÇIKMADAN önce, **Son Müceddid** ile **Mehdiyet dalgaları** dünyaya yayılarak insanlık İslâm dininin hakikatini bilme açılımına kavuşacaktır. ("**İkinci Hadis-i Şerif**" bölümünde **Son Müceddid** hakkında bilgi mevcuttur...)

İslâm'ın hakikati,

- Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı **Vahidü'l-Ahad**'ın (sayısal çokluk kabul etmez **TEK**'in) **ilminde holografik esasa göre** meydana gelen evrenin her bir noktasında, **Esmâ'sı** ile işaret edilen (kendini tanımladığı) öz vasıflarıyla **yüz gösterenin kendisinden gayrisi olmadığı;**

- **İnsan beyninin, bu hakikati kavrama ve gereğini yaşama fitratıyla meydana getirildiği;**

- **Bundan dolayı insanın bedensel bir varlık olmayıp, Esmâ hakikatinden meydana gelen ölümsüz bir şuur olarak evrensel bir varlık olduğu;**

- **Bedenin ölümünden sonra beyindeki Esmâ potansiyelinden kuvveye dönüştürdükleri ile evrenin hakikati olan holografik tekil bilgide yerini alacağı ve aşama aşama boyutlar değiştirip, o boyutların uygun bedenlerine dönüşerek seyrine devam edeceği; anlaşılabilir tanrı kavramının (ötede veya ötede bir yaratıcı ilim ve kudret) geçersizliğinin idrak edilmesidir.**

Mehdiyet devrindeki bu ilmî açılımı değerlendirebilenler, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Risâletinin hakikati ile tanışarak Kur'ân sırlarına ermenin altın çağını yaşayacaklar.

Peki kimlerdir o değerlendirebilecek olanlar?

Tabi ki bu ilmin imtihanı olarak her birimizin karşısına dikilerek kendisine tapınılmasını isteyen Deccaliyetin etkisine kapılmayanlar.

Nedir o **Deccaliyet** bilir misiniz?

Deccaliyet, İslam'ın hakikatini yaşamaktan alıkoyan bedenin dünyasıdır.

Akı kara (doğruyu yanlış), karayı ak (yanlış doğru) göstererek kişiyi her türlü bedensel ve dünyevî zevklerle meşgul edip, İslâm'ın gereklerini uygulamaktan alıkoyacak olan **Deccaliyet dalgaları** medya ile öyle bir yayılacak ki girmedeği kalp, pardon ev kalmayacaktır.

Günümüz dünyası bu gerçeği yansıtmaktadır...

Son Müceddid'in bilimsel bakışa dayalı olarak kesin ve sağlam delillerle açıklık getirdiği Kur'ân bilgisi ve Rasulullah açıklamalarına rağmen, birçok insan **Deccal'in sahte cenneti olan dünya zevklerine dalarak, bedensellik fikri içinde tükenmektedir.**

Yaşadığımız bu devir, Hz. Muhammed (s.a.v.)in Risâlet işleviyle açığa çıkardığı varlığın hakikati bilgisi, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerine dayalı olarak, Nübüvvet işleviyle bildirdiği insanların ebedî yaşamlarını kazanmaları için yapmaları gereken çalışmalardan alıkoyacak, gereksiz konularla bevinlerin meşgul olması devridir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “**Deccal ortaya çıktığı zaman, mü`minler, onun cehennemine atsınlar kendilerini, cennetinden kaçınınsınlar!**” buyurarak Deccaliyet devrinde Risâletine iman edenlerin, bildirdiği hakikatin gereklerinin yaşanması için bedeninin tabii istek ve arzularını kontrol etmelerinin ne kadar zor olacağına işaret etmektedir.

Çünkü biz hakikate dair ne bilirsek bilelim veya ne hissedsek hissedelim, bedensel işlevler bizi daima bedeninin tabiatı doğrultusunda hareket etmeye teşvik ederek hakikatle bağımızı koparmaya çalışacaktır. Özellikle bedenselliğe sevk edecek her türlü etkenlerin bol olduğu Deccaliyet devrinde kişinin hakikatiyle bağının kopması hususu daha güçlü bir şekilde yaşanacaktır!

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin bildirdiği hakikate imanın gerçeğini ve gereğini yaşamak için düzenli ve sürekli bir biçimde yapacağımız ibadet (mücadele ve riyâzet) çalışmalarıyla beynimizde oluşturacağımız ve geliştireceğimiz özel kuvveler, bizi bedeninin tabiatı etkisi ve güdümü altında yaşamaktan koruyacaktır. Bu sayede epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin faaliyetlerini artırmasıyla bedensel algılamamızın dışındaki evrensel gerçeklerle iletişimimiz devam edecek, bunun ilham yollu hissettirdikleri bizi Deccaliyetin her türlü fitnelerinden (bedenselliğin getirisi her türlü perdelenmelerden) koruyacaktır.

İşte beynin evrensel gerçeklerle bağlantıya geçerek açılım kapasitesi oranında evrensel boyutlara yayılımı ve evrensel planda kendini tanıma açılımı Kudsî Hadis’te bahsi geçen “**İsa (a.s.)’nın nehri**”dir.

Nehr kelimesi **vüs’at, bolluk, genişlik** anlamlarına gelir.

Bedensel girdiler, beyindeki potansiyel Esmâ’yı bedensel kuvvelere dönüştürür... Bu da bizim kendimizi bedensel varlık

kabul etmemize ve bedensel özelliklerle sınırlı bir yaşam sürmemize yol açar.

Buna mukabil evrensel girdiler, beyindeki potansiyel Esmâ'yı evrensel kuvvelere dönüştürür... Bu da bizim kendimizi Esmâ hakikatinden meydana gelen evrensel bir varlık olarak tanımamıza ve evrensel kuvvelerle aşkın bir yaşam sürmemize yol açar!

Dolayısıyla kişinin evrensel kuvvelerle aşkın bir yaşam sürmesi, mecazda Hz. İsa (a.s.)'nın kişinin dünyasına nüzulü olarak, Hz. İsa (a.s.)'nın nehridir.

BEYİN PERFORMANSININ ARTMASIYLA beynimiz beden ötesi verilere karşı duyarlı hale gelir ve beyinde daha önce harekete geçmemiş kuvveler tetiklenerek gün ışığına çıkar. Bununla beraber beyindeki bedensel kuvveler ve bunun oluşturduğu bedensel varlık sanısı bilinçaltına itilir ve kendini fark ettirmeden arka planda hakikati bulandırma işlevine devam eder. Buna **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz “gizli şirk”** demiştir.

Bunun üstesinden ise ancak **Allah'ın nehri** gelir...

Allah'ın nehri, Ulûhiyet hükmüdür... Ki **Vâhidîyet mertebesinde, Rahmâniyet** vasfının işaret ettiği Zatî Sıfat ve Esmâ'sı ile Allah'ı bilmenin getirisi olan teklik noktasından bakma şuuru/Mardiye bilinci; **Ahâdiyet** vasfının işaret ettiği Zatî hakikatiyle Allah'ı bilmenin getirisi olan evrenin hiçliği ve varlığının (benliğinin) yokluğunu idrak; ve tüm bunları kendi nefsinde müşahede edebilmektir. Bu da **Rasulullah s.a.v. Efendimiz** ve **O'nun varisleri olan İnsan-ı Kâmil** derecesindeki mahdut zatların müşahedesidir (ki bizlerde onların bildirmesiyle bu konu hakkında bilgi sahibi oluyoruz). **Hac Sûresi 52'**nci ayette bu husus şöyle açıklanmaktadır:

“Senden önce hiçbir Rasûl (hakikat ve marifetlerden haberdar eden) ve hiçbir Nebi (ilâhî hükümleri ulaştıran) irsâl etmedik ki, o (şuurundaki idrakı gereği) temenni ettiğinde, onun idealine, şeytanı (beşerî yanını oluşturan oluşmuş benliği – bilinci) bir fikir ilka etmiş olmasın! Allâh (Esmâ hakikatî şuuruna yansıyarak), şeytanın ilkasını geçersiz kılar; sonra da kendi işaretlerini en sağlıklı kesin şekilde yerleştirir! Allâh Aliym’dir, Hakiym’dir.”

Zira yapmakta olduğumuz ibadet (mücadele ve riyâzet) çalışmalarının bilinçaltına ittiği ve bilinçaltında işlevini hissettirmeden devam ettirerek bilincimizi bulandıran bedensel kuvvelerin hükmü ancak böyle bir müşahede ile düşer.

Abdülkerîm Ceylî (k.s.) Hz.lerinin ifadesiyle: “Bir kimse ki Hakk’ın cezbesine kapılır, mücadele ve riyâzatlâ, nefsanî tabiat ilâhî nûrların tezkiyesi altında yok olup gider ya da kapalı kalır.”

(Bu konu hakkında daha fazla bilgi isteyenlere **Üstadım Ahmed Hulûsî’nin “İnsan ve Sırları”** kitabı, **“Din Nedir?”** bölümünü okumalarını tavsiye ederim)

Allahu Ekber ile vurgulanan, **Hz. Muhammed (s.a.v.)’in** açıkladığı **Ahâdiyet vasfının** fark edilmesi tüm ilimlerin özü olup, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizden** önce hiçbir ümmete bu ilim nasip olmamıştır.

Öyle bir ilim ki hiçbir derinliğin ve teferruatın hakikat müşâhedesini bulandırmasına izin vermez!

Evet... **Rasulullah (s.a.v.)’a** iman etmenin gereği ibadetleri yapmanın getirisi olan kudret zuhûruyla bir takım aşkın hissedişlerimiz ve kesb ettiğimiz bazı evrensel kuvvelerimizin bedensel kuvvelerimize üstün gelerek bastırmasına rağmen; her an farkında olmadan bilinçaltında

işlevine devam eden bu bedensel kuvvelerin hakikati müşâhedemizi bulandıracak etkilerine kapılabiliriz.

İşte bu yüzden: “**ALLAH’ın nehri geldiği zaman** (kul, Allah’ı Zât, Sıfat, Esmâ ve Ef’al mertebeleriyle kendi zatında müşahede ettiğinde), **İsa’nın nehri** (her bir engelin üstesinden kudret zuhûruyla gelinmesi esası) **batıl olur...**”

Haddimi aşım sürçü lisan ettiysem affola...

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Otuz Üçüncü Hadis-i Şerif

Bir gün Rasulullah (s.a.v.) Efendimize, şöyle buyurdu:

- Allâh-u Teâlâ, yeri ve semâları yaratmadan önce neredeydi?

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, bu soruyu şu şekilde cevaplandırdı:

- “RABBİMİZ, BİR ÂMÂ'DA İDİ...”

Yer/Arz, bedensel algılamaya (beş duyuya) karşılık gelen kişinin hayal dünyasıdır; **semâlar** da, varlığın hakikatine doğru derinleşen yedi nefis mertebeleridir.

Anlayış/idrak seviyeleri de diyebileceğimiz **nefs mertebeleri** aşağıdan yukarıya doğru sırasıyla; **Emmâre nefis**, **Mülhime nefis**, **Mutmainne nefis**, **Râdiye nefis**, **Mardiye nefis**, **Sâfiye nefis** diye tarif edilmiştir... (Not: **Nefs mertebeleri** hakkında daha fazla bilgi için Üstâdım Ahmed Hulûsi'nin “**Nefs mertebeleri**” yazısının okunmasını öneririm...)

Biraz daha genişletecek olursak...

Yer ifadesi **Emmâre Nefs** düzeyinde, bedensel algıma ile tespit edilen atomik ve moleküler katmandan planet, yıldız, yıldız kümeleri ve galaktik boyutlara kadar uzanan evren anlayışıdır. **Semâlar** ifadesi ise **Levvâme** ve **Mülhime Nefs** düzeyinde başlayan ve **Sâfiye Nefs** ile belirtilen, varlığın hakikatine doğru derinleşen, bedensel algılama sınırlarının üstünde bir algılama ve değerlendirmeye karşılık gelen evren anlayışıdır.

PEKİ, “Allâh-u Teâlâ, yeri ve semâları yaratmadan önce neredeydi?”

Allah ismiyle açıklanan Vahidü'l-Ahad (sayısal çokluk kabul etmeyen TEK) zamansallık ve mekânsallık kavramından münezzeh olduğuna göre, **“yaratmadan önce neredeydi”** sorusunu *“geçmiş bir zamanda, hangi mekânda yaşıyordu”* şeklinde değerlendirilmesi çok yanlıştır.

Hücrenel yapının boyutsal önceliğinin moleküler yapı ve mekânın moleküler boyut olması; moleküler yapının boyutsal önceliğinin atomik yapı ve mekânın atomik boyut olması; atomik yapının boyutsal önceliğinin de kuantsal yapı ve mekânın da kuantsal boyut olması gibi (ki kuantsal boyutta zamansallık ve mekânsallık kavramı düşer!); boyutsal anlamda bir öncelik olarak değerlendirilmesi gerekir.

“RABBİMİZ, BİR ÂMÂ'DA İDİ...”

Rab kelimesi, birimin varlığını meydana getiren **Esmâ terkibi** anlamına gelmektedir.

“Allâh-u Teâlâ, yeri ve semâları yaratmadan önce neredeydi?” sorusuna karşılık **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz:**

“Rabbimiz...” diyerek, kişinin Allah hakkındaki bilgisinin, ancak beyninde kuvveye dönüşen Esmâ kadar olabileceğini belirtmektedir.

Bir diğer ifadeyle, **hakikati kavrama** anlamına gelen **OKU**ma işlemi **Rubûbiyet mertebesi üzerinden gerçekleştiği için, Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “RABBİMİZ”** demiştir.

Bu üstünde durulması gereken önemli bir incelikdir...

“ÂMÂ'DA İDİ...” (karanlıkta idi) cevabı, tıpkı bir filmin izlenmeden önce blu-ray disk üzerindeki potansiyel mevcudiyeti gibi, evren ve içindekilerin Allah ilmindeki potansiyel mevcudiyetine (kuantum potansiyele) işaret etmektedir.

Örneğin hücre DNA'sındaki genetik kodlar (potansiyel bilgi boyutu), Esmâ'nın insan varlığını oluşturacak bir biçimde terkiplendiği **Rubûbiyet mertebesidir** ve insanın boyutsal önceliği olarak **ÂMÂ**'sıdır.

Yani **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “ÂMÂ'da idi...”** ifadesi, varlığın Allah ilmindeki potansiyel mevcudiyetine işaret etmektedir.

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren, yokluk diye işaret edilen **ÂMÂ**'dan (Allah ilmindeki potansiyel mevcudiyetinden) **tetikleme sistemiyle** varlığın aydınlığına çıkıp, bir sonraki açığa çıkışın biçimini belirleyerek tekrar yokluğun **ÂMÂ**'sına (ilimdeki potansiyel mevcudiyetine) dönmektedir.

Bu var olup yok olma hali o kadar hızlı tekrar etmektedir ki kişi varlığının sürekli olduğu zannına kapılmaktadır.

Daha doğrusu, kişi farkındalığı sadece varlığa çıkış halinde yaşar. Buna mukabil yokluğun âmâ'sında (Allah ilmindeki potansiyel mevcudiyetinde) ise farkındalık olmadığı için ikisi arasında kıyas yapamaz. Dolayısıyla az önce kullandığım: *“var olup yok olma halinin o kadar hızlı tekrar etmektedir ki kişi varlığının sürekli olduğu zannına kapılmaktadır”* cümlesi yanlış olup, bir sistemi anlatma sadedinde kullandım. **AbdülKerîm Ceylî (k.s.) Hz.lerinin “İnsan-ı Kâmil” isimli kitabında belirttiği üzere: “Bu sözün zâhiri (kabuğu) hakikatın ÖZ'üne varmaktan seni men etmesin, sana perde olmasın... İdrâkinin yüzüne örtü teşkil etmesin...”**

Kuantum fiziği açısından zaman kavramı, art arda dizilen anların (moment) birbirlerine göre değerlendirilmesinden kaynaklanan zihinsel bir deneyimden ibarettir.

Atom çekirdeği etrafında kendi yörüngesinde döndüğünü sandığımız elektron, herhangi bir şeyle etkileşime girip tedirgin edilmediği sürece bulutumsu bir haldedir... Yani elektron bulutu, elektronun potansiyel hali olarak ÂMÂ'sıdır.

Ne zaman ki bir elektron fotonla etkileşime girer, o vakit elektronun bulutumsu hali (belirsizliği) kaybolur ve belirli bir pozisyon (mekân) ve belirli bir enerji (zaman) ile lokalize olmuş (belirginlik kazanmış) elektron açığa çıkar. Ve açığa çıkış biçimine (pozisyon ve enerjisine) göre bir sonra ki hareketin doğrultusunu belirlemiş olarak bulutumsu haline tekrar geri döner.

Konumuzu kuantum fiziği açısından özetleyecek olursak...

Kuantsal boyut, yer (tüm boyutları ve sayısız türleriyle evren) ve **semâların** (7 nefis mertebelerinin) orijini olan salt enerjidir (**RUH ve Melaike**).

Kuantum potansiyel, kuantsal boyutun formasyonunu belirleyen bilgi boyutudur (**Rubûbiyet/ÂMÂ**).

Kuantum mekaniği, kuantsal boyuta form veren mekanizmadır (**Sünnetullah**).

Doğrusunu bile Allah'tır...

Otuz Dördüncü Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Mü’min, Allâh-u Teâlâ’nın nimetlerine bir konuktur...”

Bu hadis Rasulullah’a imanın getirisi olan cennet nimetleriyle ilgilidir. Bu nimetler **Tevhid sırları** ve **Vahdet yaşamıdır**.

Üstâdım Ahmed Hulûsi’nin de bildirdiği üzere: “**Bal kavanozu yalamakla balın güzelliklerine erilmeyeceği gibi, varlık terk edilmeden de “Vahdet” kelâmı etmekle, “vehim” terk edilmez!**”

İman etmekten gaye, imanın hakikatine ermektir.

Kişinin imanı, onu **Tevhid** sırlarına ve **Vahdet** yaşamının lezzetine erdirmiyorsa, o kişinin hali bal kavanozu yalayıp, balın güzelliklerine erdiğini zannedenin haline benzer.

Necm Sûresi, 28’inci ayet bu konuda bizleri şöyle uyarır:

“Oysa bu hususta bir ilmi (delilleri) yoktur... Onlar ancak zanna uyuyorlar! Muhakkak ki zan, gerçeği vansıtmaz!”

O halde **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** bizlere iman etmemizi teklif ettiği esasları çok iyi anlamamız gerekir. Anlamak için beynin tefekkür mekanizması (derin ve kapsamlı düşünebilme yetisi) çok önemlidir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin açıkladığı İslâm dinin temeli **“Kelime-i Tevhid”**dir.

“Lâ ilâhe illâllâh Muhammedûn RasulAllah”... Yani, “Tanrı yoktur sadece Allah vardır, Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah Rasulüdür.”

TEVHİD, **“Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır (Allah Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)”** ayeti gereğince, her bir noktada Esmâ’sıyla yüz gösterinin teklifi; tek oluşu dolayısıyla da varlığın holografik esasa göre bütünselliğini müşâhede etmektir.

VAHDET ise, müşâhede edenin **KENDİSİ** olduğuna Şahâdetir.

Hz. Muhammed (s.a.v.)’in Risâletine imanın getirisi olan Tevhid sırlarına ve Vahdetin lezzetine ermemiz için yapmamız gereken çalışmaları Nübüvvet işleviyle bildirmiştir. Bu çalışmalar, hepimizce malum olan İslâm’ın önde gelen beş şartıdır:

1. Kelime-i Şahâdetle, Allah’ı bilmenin nimetlerine;

2. Salâtnın getirisi olan mir’âc ile Allah’ı müşâhede etmenin nimetlerine;

3. **Savmın** (oruç) getirisi olan Allah Esmâ'sı ile tahakkuk ederek, beden kayıtlarından selamet bulmanın nimetlerine;

4. **Haccın** getirisi olan holografik tekil bilgide Esmâ seyriyle yaşama mârifetine ermenin nimetlerine;

5. **Zekât** ile Hakk'ın kudret eli olarak, tedbir ve tasarruf etmenin nimetlerine; edilir.

HADİSTE **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz**: “Mü'min, Allâh-u Teâlâ'nın nimetlerine bir konuktur...” buyurur.

Konuk, “bir yere veya birinin evine kısa bir süre kalmak için gelen misafir” anlamına gelir.

İmanlının, Allah'ı bilmenin, hissetmenin ve gereğini yaşamanın getirisi olan **Tevhid** ve **Vahdet nimetlerine** konuk olmasının manası, bu nimetlerle her an YENİ bir şan alarak aydınlanmasından ileri gelmektedir. Zira **Üstadım Ahmed Hulûsi**'nin de belirttiği üzere: “**Hiç kimse terkettiği koltuğa tekrar oturamaz. Bu hayat ırmağında aynı suda iki defa yıkanılmaz.**”

**Ol bir ile bir oldu
Cümle âleme dolan
Böyle sultanlık kılan
Kulluk kılası değil**

**Dost iline girmeyen
Varın, dosta vermeyen
Hakk'ı burda görmeyen
Yarın göresi değil!**

**Erişmeyen vahdete
Vahdetteki lezzete
Girerse de cennete
Lezzet bulası değil**

**İkiliği silmeyen
Hakk'ı burda bulmayan
Gaybi kendin bilmeyen
Rabbin bilesi değil.**

Gaybî Sun'ullah

Otuz Beşinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Dünya sevgisi, her hatanın başıdır...”

Bu hadisle ilgili olduğunu düşündüğüm **Rad Sûresi, 19-24**’üncü ayetleri okuyalım...

“Rabbinden sana inzâl olunan Hak’tır; gerçeğini gören kişi, buna kör olan kişi gibi midir? Yalnızca, derin düşünebilen akıl sahipleri bunu idrak edebilirler!”

“Onlar (hakikate erenler), Allah ahitlerine uyarlar (Allah’ın varlıklarında açığa çıkardığı hakikat bilgisinin gereğini yaşarlar), mîsaklarını (yaratılış fitriyetlerini) bozmazlar.”

“Onlar, Allah’ın BİRleştirilmesini emrettiği şeyi BİRleştirirler (“oluşmuş benlik”le “orijin benlik”in “bir”leşmesiyle oluşan yaşam boyutu); Rablerinden (Esmâ özelliklerinin muhteşem sonsuzluğundan) haşyet duyarlar; hesabın kötüsünden (hakkını vermemenin sonuçlarından) korkarlar.”

“Yine onlar Rablerinin vechini (cennet yaşamı olan rabbanî kuvvelerin açığa çıkışı yaşamını) **arzulayarak sabrettiler** (mevcut şartlarına); **salâtı ikame ettiler ve kendilerinde açığa çıkardığımız yaşam gıdasından gizli ve açık olarak bağışta bulundular... Yaptıkları yanlışları** (arkasından yapacakları) **güzel fiillerle yok ederler... İşte onlarıdır geleceğin vatani!”**

“(Geleceğin yurdu) Adn cennetleridir (hakikatlerindeki Esmâ kuvveleriyle bilinçli olarak yaşama mertebesi)... **Anababalarından, eşlerinden ve zürriyetlerinden salâha erenler** (düzelip uyumlu hâlde yaşayanlar) **ile BİRLikte** (aynı hakikati yaşayarak) **oraya girerler... Melekler de her kapıdan onların üzerine girerler** (o boyutun yaşamı için gerekli kuvveler de her kanaldan kendilerinde açığa çıkar!)”

“Selâmun aleyküm (Selâm ismiyle işaret edilen kuvvesi sizde açığa çıksın) **sabretmenizin sonucu... Son vatan ne güzel!”** (“**Vatan sevgisi imandandır**” hadisinde işaret edilen **“vatan”** budur. A.H.)

BEDENSEL ALGILAMANIN (beş duyunun) yetersizliği dolayısıyla bizim evren diye tanımladığımız devasa yapı, Kur’ân ve Rasulullah açıklamalarında **“Vechullâh”** diye bildirilen, ismi Allah olan Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) ilminde Esmâ’sı ile işaret edilen kemâl vasıflarının açığa çıkış seyri olarak, Allah’ın varlığıdır.

İnsan, tüm Esmâ’nın beynine programlanmasıyla, ismi Allah olanı kemâliyle (evrensel boyutlarda) tanıması, hissetmesi ve yaşaması için meydana gelmiştir.

İnsan düşünce gücüyle kozasını oluşturan bedensel algı kayıtları dışına çıkıp, evrensel boyutlara açılabilirdiği oranda **“cennet”** diye tarif edilen aslı yurduna döner.

Bakara Sûresi, 35’inci ayette insanın aslı yurdu şöyle açıklanmaktadır:

“Ey Âdem, sen ve senin hâlini, yaşamını paylaştığın (eşin - bedenini), cennet boyutunu mesken edinin. Dilediğinizce bu boyutun nimetleriyle yaşayın ve şu ağaca da yaklaşmayın, (yaklaşırsanız) zâlimlerden olursunuz.”

Evet, Esmâ hakikatinden meydana gelen ve bir şuur varlık olan insanın aslı yurdu **“cennet”**tir.

Bedenin kesitsel algılama araçlarından (beş duyardan) gelen veriler ve biyokimyasal etkiler beyinde dünya algısı meydana getirir ve bu algıya göre de bilinç oluşur. Yani beden kaynaklı verilerin beyinde oluşturduğu algı ve bilinç, kendimizi bedensel varlık kabul etmemize yol açar.

Cennet ise gidilecek bir mekân olmayıp, epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin faaliyetlerini artırmasının meydana getireceği algı genişliği ile evrenin hakikati olan Allah ilminde yayılımdır.

Bilinci bedensel algı sınırları içinde hapsolmaktan kurtulup, zaman-mekân kavramlarının hiçbir değer ifade etmediği teklik noktasından (kuantsal boyuttan) bakışla holografik evrende kendimizi tanıma kapısını aralamış oluruz.

Bunun nasıl bir şey olduğunu sadece düşünebilmek bile başlı başına bir mucize ve çok heyecan verici bir duygudur... Yaşamı ise hayallere sığmaz.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz: “**Dünya imanlının zindanı, kâfirin cennetidir**” diyerek, bedensel algılama sınırları (koza dünyası) içinde kayıtlı bir yaşam sürmenin, iman ehli için zindanda yaşamaktan farksız olduğuna işaret eder ve bir başka açıklamasında bir imanlının ölümünü zindandan çıkmasına benzetir.

Konumuzla ilgili bir başka Kudsî Hadis’te Allah şöyle buyurur:

“Ben dünyaya dostlarım için acı, bulanık, dar ve sıkıntılı olmasını vahy ettim. Tâ ki bana kavuşmayı özlesinler. Ben dünyayı dostlarım için bir zindan, düşmanlarım için de bir Cennet olarak yarattım.”

Hz. Mevlânâ (k.s.) ölümü Hakk’a vuslat olarak görmüş ve: **“Bizim ölümümüz, ebedî düğündür”** diyerek, ölüme **Şeb-i Arus** (düğün gecesi) demiştir.

Kendini bedensel varlık kabul eden bir kişi, bedeninin dünyasını aslî vatani olarak görür.

Kendini bedensel varlık kabul edenin gayesi, ölümlü bedeninin geçici dünya nimetleridir. Bu yüzden aslî yurduna dönüş aşamalarından oluşan ölüm ötesi yaşamın şartlarına hazırlanmaktan geri kalarak, sonsuz yaşamını kendi elleriyle **“cehennem”** diye tarif edilen azap ve ıstırap ortamına çevirir.

İşte bu yüzden: **“Dünya sevgisi, her hatanın başıdır...”**

Hadiyd Süresi, 20 ve 21’inci ayetler bu konuda bizi şöyle uyarır:

“İyi bilin ki dünya hayatı sadece bir oyundur, bir eğlencedir, bir süstür; aranızda bir büyükleme ve mallarda

ve evlatta çoğalma yarışıdır! (Bunlar) şu misaldeki gibidir: Yağmurun yeşerttiği ekinle mutlu olurlar ama sonra bakarsın ki o yeşillikler kurur, sararır ve toprak olur hepsi! Sonsuz gelecek yaşamda ise ya şiddetli bir azap veya Allah'tan bir mağfiret ve Rıdvan vardır. Dũnya hayatı nesnelere, kendini aldatmaktan başka bir şey değildir.”

“(O hâlde) Rabbinizden bir mağfirete ve Esmâ'sıyla hakikati olan Allah'a ve Rasullerine iman edenler için hazırlanmış olan, genişliği semâ ve arzın genişliği gibi olan bir cennete, yarışarak koşun! İşte bu Allah'ın fazlıdır ki onu dilediğine verir! Allah, Zül Fadlil Aziym'dir (bũyũk lũtuf sahibidir).”

Doğrusunu bilen Allah'tır...

Otuz Altıncı Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Sefere çıkınız, sıhate erer ganimet bulursunuz...”

Seferden maksat kişinin hakikatini bilmesi ve gereğini yaşaması yolculuğudur.

Tasavvufta bu yolculuğa “**Seyr-i Sülûk**” denmiş ve ehli tarafından aşılması gereken yedi mertebe olarak tespit edilmiştir... **Üstâdım Ahmed Hulûsi** bu yedi mertebeyi şöyle anlatır:

- 1. Ruhü cüz’isinin ne olduğunu bilir**
- 2. Akli ve muhakemesini fark edip, düşünerek harekete başlar**
- 3. Aklının Akl-ı Küll olduğunu fark edip; ruhunun Ruh-u A’zamlâ kâim olduğunu; nefs’inin Nefs-i Küll’den geldiğini hisseder.**
- 4. Hepsinin Zât’ta fâni olduğunu müşâhede eder ve neticesini yaşar.**

5. “İbn-ül Vakt” olduğunun bilincindedir.
6. “İbû'l Vakt” diye işaret edilen kemâlât ile yaşar.
7. “Fakr” = mahvı küll = Hiçlik

(Not: Tasavvufta aşılması gereken bu yedi mertebeye ilgili daha fazla bilgi isteyenlere İsmail Hakkı Bursevî (k.s.) Hz.lerinin dilimize çevirmiş olduğu, Muhyiddin Arabî (k.s.) Hz.lerinin “Risâle-i Lübbül Lübb ve Sırrel-Sırr”, Türkçesi “Özün Özü” isimli eserini okumalarını tavsiye ederim.)

YİNE tasavvufta hakikatini bilme yolunda “Seyr-i Enfüsî” ve “Seyr-i Afakî” olmak üzere iki seyirden bahsedilir.

Seyr-i Enfüsî, kişisel gerçeklerin fark edilmesidir. Tüm Esmâ'nın programlandığı beynin açılım sistemiyle insanın dünyası ve kişiliğinin hayalde meydana geldiğini bilmek ve Esmâ ile kendini tanıma sürecidir.

Seyr-i Âfakî, evrensel gerçeklerin fark edilmesidir. Bu da Allah ilminde Esmâ'sının evrensel boyutlardaki açığa çıkış sistemi ve düzeninin (Sünnetullah'ın) bilinmesi sürecidir.

Fussilet Süresi, 53'üncü ayet bu konuya şöyle ışık tutar:

“**Âfakta** (ufuklar - dışta) **ve enfüslerinde** (bilinçlerinde) işaretlerimizi onlara göstereceğiz, tâ ki O'nun Hak olduğu kendilerine açıkça belli olsun! Rabbinin her şeye şahit oluşu yetmez mi?”

Gavs-ı Â'zâm Abdulkâdir Geylânî (k.s.) Hz.leri Risâle-i Gavsîye'inde **Seyr-i Enfüsî**'yi şöyle anlatır:

“Ve daha dedi ki: Yâ Gavs-ı Â’zâm, benden, seferi bâtını yapmamakla uzak olursa bir kişi, onu sefer-i bâtın ile müptelâ kılarım.”

SEYİR üç aşamalıdır...

Hakikatine ermek için çıkılan bu düşünsel yolculuğun ilk aşamasında, kişi varlığının Allah Esmâ’sından meydana geldiğini öğrenir.

Seyrin bu ilk aşamasını **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz:** **“nefsine ârif olan Rabbine ârif olur”** diye tarif etmiştir.

Kişi nefsim (benliğim/bilincim) dediği şeyin, Allah ismiyle açıklanan Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) Rubûbiyet (Esmâ’sının terkib) hükmüyle açığa çıkışı olduğunu; bu hükmün açığa çıkış mahallinin de beyin olduğunu anlar!

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evreni, Esmâ’sının açığa çıkışı için meydana getiren Allah... Esmâ’sının evrensel boyutlardaki açığa çıkışını seyretme özelliği ile insan beynini var ettiğini, bundan dolayı beynin sınırsız imkânlar potansiyeli olduğunu anlar ve bu anlayış kişiyi Allah’a vuslatın ikinci aşamasına getirir.

SEYİRİN İKİNCİ AŞAMASINDA kişi, bedeninin beyinde oluşturduğu blokajlardan/kayıtlardan kurtulup, evrensel boyutlarda kendini tanıması için gerekli Esmâ’nın beyninde kuvveye (beyin devrelerine) dönüşmesi çalışmalarını yapar.

Bir diğer ifadeyle, beyindeki potansiyel Esmâ'dan kapsamlı bir biçimde yararlanma çalışmalarını yapar.

Böylece beyni yüksek frekanslar diye tarif edilen, bedensel algı kayıtları dışındaki evrene duyarlı hale gelir. Bu sayede kişiyi bedensel kayıtlardan ve getirisi olan yüzeysel yaşam biçiminden kurtularak, boyutsal düşünce ve derin görüşle sıhhate erer.

Bu hal, tasavvufta “**Mübdî Mârifet**” diye tarif edilmiştir.

SEYRİN ÜÇÜNCÜ AŞAMASINDA ise, bir önceki basamakta yapılan hakikatin gereğini yaşatacak gerekli Esmâ'nın beyinde kuvveye (beyin devrelerine) dönüştürme çalışmaları, kişiyi hakikatinden perdeleyecek bedensel kuvveleri bastırmakla kalmaz, aynı zamanda bu bedensel kuvvelerin evrensel gerçekler doğrultusunda kontrolünü de sağlar.

Bu sayede kişiyi bedeninin beyin üzerinde oluşturduğu her türlü engelleri aşmış olarak Fethe erer. Beyin kapasitesinin izin verdiği oranda holografik tekil bilgide/Allah ilminde serbest ve çok yönlü bir yaşam sürer.

Feth Sûresinin ilk üç ayetleri bunu anlatır:

“**Kesinlikle sana öyle bir fetih (görüş açıklığı) verdik ki (o) Feth-i Mübiyn'dir (apaçık hakikati sistemi müşâhede)! ”**

“**Bu yüzden Allah, senin geçmiş ve (fethe rağmen oluşacak) gelecek tüm zebnini (bedenselliğin doğal getirisi perdeliliklerini) mağfîret eder (örter) ve sana olan nimetini tamamlar; seni, hakikatini yaşama yolunda yürütür!**”

“Allah seni benzersiz, karşı konulmaz bir zafere erdirir!”

Bu hal tasavvufta, **“Mûtu kablel ente mût-ölmeden evvel ölmek”** diye tarif edilmiştir.

Böylece hadiste belirtildiği üzere kişi Allah’a vuslat için tasavvuf yolunu tutarak sefere çıkmış, bu yolda yaptığı tasavvuf çalışmaları ile sıhhate erip, ganimet bulmuştur.

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Otuz Yedinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “Ziyaretin hayırlısı ziyaret edilenin yok olmasıdır...”

Bu hadis, “**Otuzuncu Hadis-i Şerif**” bölümün konusuyla bağlantılıdır.

Hadisten anladığıma gelmeden önce, Allah Esmâ’sının açığa çıkış sistemi üzerinde duralım biraz...

VARLIKTA her birim birbirini tetikleyerek oluşum programları doğrultusunda harekete geçtiğinden, hiçbir şeyin hareketi bir diğer şeyden bağımsız değildir. Evrende birimler arası tetikleme sistemine dayalı akıl almaz bir bağlantı ağı vardır.

Tıpkı suya atılan çakıl taşı etrafında giderek genişleyen dairesel dalgalar gibi, kuantum potansiyelde (holografik tekil bilgide) bir olasılık dalgası halinde bulunan her birimden açığa çıkan fiil de bulunduğu noktadan dairesel bir elektromanyetik

(EM) dalga hareketini başlatarak etrafına yayılır. Bundan etkilenen birimler de kendi oluşum programlarına göre buldukları noktadan başka bir dairesel dalga yayılım hareketini başlatırlar.

Varlığın EM dalga planında boyut kavramı yoktur.

Aynı veya birbirine yakın frekansta olan birimler arasında bağlantı ağı oluşur ve aralarında dinamik bir bilgi akışı gerçekleşir. Aynı frekansta olanlar ise birbirlerini hiç fark etmeden yaşarlar! Yani aynı frekansta olanlar birbirlerini tedirgin etmezler.

Örneğin biyolojik yapımız itibariyle aynı frekansta olduğumuzdan birbirimizin bedensel varlığını fark ederiz... Fakat düşünsel planda farklı frekanslarda olduğumuz için, sadece birbirine yakın frekansta olanlar birbirlerini anlayıp kaynaşabilirler.

Boyut farkı, frekans farkından kaynaklandığı için, varlığın EM dalga planında boyut kavramı göreseldir. Birimler genellikle kendi frekansında olmayanları algılayamadıkları için başka bir boyutta olduklarını zannederler. Mesela ölüm ötesi yaşama geçmiş insanlar gözün görme sınırları dışında kalan bir frekans aralığında yaşamlarını devam ettirdikleri için, bize göre başka bir boyutta yaşamaktadırlar.

İşte bu dalga mekaniği, Allah Esmâ'sının açığa çıkış sistemidir...

Bir diğer ifadeyle, sistemin evrensel işleyiş prensibidir.

Bu sisteme göre her birim, sürekli olarak diğer birimlerden kendisine ulaşan dalgalardaki veriler tarafından **ziyaret** edilir.

Örneğin insan beynine biyokimyasal, biyo-elektriksel ya da elektromanyetik diye tanımlayabileceğimiz biçimlerde (ki aslen hepsi EM dalgalarıdır), çeşitli kanallardan sürekli bilgi akar.

Beyin, kendisine ulaşan dalgalardaki verileri mevcut veri tabanına göre değerlendirir ve değerlendirmesinin sonucu olan anlamı bir yandan kendi içinde (hayal dünyasında) yaşarken, diğer yandan değerlendirmesi istikametinde kozmik planda dairesel bir dalga yayılım hareketini başlatarak, yayılan dalganın frekansında veya frekansına yakın olan merkez veya birimlerle etkileşime girer. Böylece hem kendinde hem de bağlantıya girdiği merkez ve birimlerde bir sonraki şey'in hareket yönünü tayin eder.

“YİRMİ YEDİNCİ HADİS-İ ŞERİF” bölümünde Allah Esmâ'sının açığa çıkış sistemi gereklerine göre yaşamamanın tehlikeleri hakkında şunları yazmıştım:

“Varlığın elektromanyetik dalga planında boyut kavramı düştüğünden, biz beynimizin hangi merkez (beş duyu algılama kapasitemizin dışında kalan merkezler de dâhil) ya da birimlerle (insanlar, cinler, melekler...) dış bağlantılarını kurmakta olduğunu ve hangi merkez ya da birimlerden beynimize veri akmakta olduğunu... Yani, beynimizin hangi merkez ya da birimlerden gelen verilerle beslenerek gelişip, bilincimizi hangi verilere dayalı olarak forme ettiğini tam olarak bilemeyiz.

Ayrıca üzerinde durduğumuz ya da bizi meşgul eden konuyu doğru anlamamızı sağlayacak yeterli veri tabanına sahip değilsek, beynimiz bundan etkilenmeden eksik veri tabanının oluşturacağı yanlış anlayış istikametinde işlev görmeye devam edecektir. Bu da beynimizin ağırlıklı olarak yanlış merkez ya da birimlerle dış bağlantılarını kurmasına yol açıp, o yanlış

merkezlerden feedback alarak gelişimini yanlış temeller üzerine devam ettirecektir.

Yanlıştan doğru çıkmayacağından ve yanlış yanlış doğuracağından, neticede bir gün biz mutlaka ilgili konuda yaşadığımız gerçeğiyle yüzleşecek ve beklentilerimizin, hayallerimizin, umutlarımızın suya düştüğünü hüsrarla seyredeceğiz.

Herhangi bir konuda bilgimiz beklentilerimizi karşılamıyorsa, bu bizim o konuyu doğru değerlendirecek yeterlilikte bilgiye sahip olmadığımız anlamına gelir.

Kişinin referans alacağı sağlam ve güvenilir bir bilgi kaynağı yoksa, beyni eksik veri tabanına dayalı oluşan yanlış anlayışını doğru bilgi kabul edecek ve dış bağlantılarını doğru kabul ettiklerini destekleyecek şekilde kuracaktır.

Birçok insan dini anlama konusunda yeterli bilgiye sahip olmadığından, doğru merkez ya da birimlerle bağlantı kuramaz ve bu konuda kendilerini doğru bir şekilde geliştiremezler.

Buna çözüm olarak Kur'an'da insanların, **Rasuller ve Nebîleri** referans alarak hareket etmeleri teklif edilmiş, bu sayede beynin farkında olmadan yanlış merkez ya da birimlerle bağlantı kurmasının önüne geçilmeye çalışılmıştır.”

Kişinin beynine çeşitli kanallardan gelen dalgalardaki verileri evrensel gerçekler istikametinde değerlendirebilmesi için, doğru bir varlık bilgisine ya da bu konuda referans alabileceği sağlam bir bilgi kaynağına ihtiyacı vardır.

Doğru bir varlık bilgisi, Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin buyurduğu üzere: “Allah var idi, O'nunla beraber bir şey yok idi”... **Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin** bu ifadesini anlamayanlar **Hz. Âli (k.v.)**'ye sormuşlar... **İlmin**

kapısı Hz. Âli (k.v.): “El ân öyledir” cevabını vererek, bunun zamanüstü bir realite olduğunu vurgulamıştır.

Sadece Allah ismiyle işaret edilen kavram/kuvve vardır, gayrının varlığı ise hakikati değerlendirememekten kaynaklanan bir varsayımdan ibarettir.

Hakikati anladıktan sonra kişi her fiilin gerçek failinin Allah (tek bir ilim, irade ve kudretin tasarrufu) olduğunu bilir ve tüm soruların esas cevabına ulaşır.

Bu konuda **Gavs-ı Â'zâm Abdulkâdir Geylânî (k.s.)** Hz.leri “**Risale-i Gavsîye**”sinde şöyle der:

“Yâ Gavs-ı Â'zâm... Beni gören sualden müstağni olur her hâlinde; görmeyen ise faydalanamaz sualden, o da işin kâliyle perdelenmiştir!”

Üstâdım Ahmed Hulûsi “Gavsîye Açıklaması” isimli eserinde buna şöyle açıklık getirir:

“**Ayne'l-Yakîn** hâline geçip, direkt olarak **Hakk'ı** müşâhede eden, her şeyin hakikatini ve dolayısıyla sırrını çözer. Böyle olunca da soruları biter. Çünkü bütün soruların gerçek **TEK** cevabına ermişti.

Ne, neden, niçin, nasıl, hangi hikmete dayalı olup bitmektedir, bunların hepsinin de cevabını alır. Çünkü o, ana müsebbibi açık seçik görmekte, neyin ne sebeple oluştuğu sistemine vâkıf olmaktadır. Buna karşılık;

Hakk'ı görmekten perdeli olan ise, dalgalı bir denizde, kalasa tutunup da dalgaların arasında bir oraya bir buraya savrulan kimse gibi, cevabı olmayan sayısız sorular arasında bocalar durur.

“**Kâl**”, yani laflamakla vakit geçiren kişinin, sistemli ve derin düşünceyle çözülebilecek gerçeklere ermesi imkânsızdır.”

EVET, **Hz. Muhammed (s.a.v.)**'in **ALLÂH** ismiyle açıkladığı hakikatin ilminde Esmâ'sının açığa çıkış seyri dışında var zannettiklerimizle her defasında yanlış bir değerlendirmenin girdabına düşeriz.

HADİSTE belirtildiği üzere...

Beyni sayısız dalgalardaki veriler tarafından “**ziyaret edilen**” konumunda olan bizler, kendisine çeşitli kanallardan gelen dalgalardaki bilgiyi yanlış değerlendirmenin sonucu başka bir yanlışın oluşumuna sebep oluruz. Böylece bir yandan yaptığımız yanlış değerlendirmenin sonucu olarak kendi içimizde delâleti yaşarken; diğer yandan da kendi etrafımızda dairesel bir dalga yayılım hareketini başlatarak, delâletin yayılımına destek oluruz.

Ayrıca çekim yasası gereği delâleti artıracak cinsten dalgaları üzerimize çekeceğimizden, “**yanlış yanlış doğurur**” prensibi gereğince, bir sonraki hareket yönümüz de delâlet üzere belirlenmiş olur.

Şayet beyin kendisine çeşitli kanallardan ulaşan dalgalardaki verileri doğru bir varlık bilgisine göre değerlendirirse, yaptığı bu doğru değerlendirmenin sonucu olarak kendi içinde hidâyeti yaşar ve etrafında dairesel bir dalga yayılım hareketini başlatarak, hidâyetin yayılımına destek olur.

Ayrıca çekim yasası gereği hidâyeti artıracak cinsten dalgaları üzerine çekip, kendinde oluşacak bir sonraki hareketin yönünü hidâyet üzere belirlemiş olur.

Hal böyle olunca tabî olarak “ziyaretin hayırlısı ziyaret edilenin yok olmasıdır...”

Yani ziyaret edilenin görüşünde, Allah Esmâ’sının açığa çıkış seyri dışında varlık görme varsayımlarının yok olmasıdır.

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri konumuz olan hadisle ilgili olarak kitabında der ki:

“Hayy olan Hakk’ın nüzûlündeki hayr, Rabbin Vefî kula tecellisindeki bereket; gerek tecelli, gerekse nüzul anında o Vefî kulun yok olmasındandır...”

TEKNİK AÇIDAN konuya bakacak olursak...

Epifizden beyne geçiş yapan yüksek frekansların beyin performansını artırmasıyla evrensel gerçeklere karşı duyarlı hale gelen kişi, koza dışı gerçeklerin ilham yoluyla içine doğanlarını hakikat ve sistemi gerçeklerine göre değerlendirerek kendini geliştirir.

Fakat hakikatten anlık bir gaflet, bilinçaltında işlemeye devam eden yanlış varlık bilgisine dayalı beyin devrelerinin müdahil olmasına yol açarak, bizde fikir sapmalarına sebep olur.

Beyin farkındalık alanı olan **prefrontal korteks**, beyin genelini kendi farkındalığı doğrultusunda kontrol etme özelliğine sahiptir.

Şayet prefrontal korteks beyin geneli üzerinde kontrolünü kaybederse, her devre ona kendi işlevini gücü nispetinde yaptırma serbestliğini elde eder. Böyle bir beyinde, duygularını kontrol edemeyen, yanar döner ve fevrî çıkışları olan bir kişilik meydana gelir.

Kişinin prefrontal korteks alanındaki n6ron bağlantı kapasitesi ne kadar çoksa, o kişinin beyin geneli üzerindeki hakimiyeti ve kontrolü de o kadar gl olur. Böyle bir beyinde, duygularını ilmiyle kontrol eden bir kişilik meydana gelir. (Not: bu aynı zamanda **Rasulullah s.a.v. Efendimizin: “şeytanımı Müslüman ettim”** ifadesinin teknik izahıdır...)

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Otuz Sekizinci Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “**Kulun Rabbine en yakın olduğu an, secde anıdır...**”

Secde, varlığın her bir noktasında Esmâ’sıyla Zahir olan Allah’tan gayrının yokluğunu idraktır.

Secde, Allah ismiyle açıklanan Vahidü’l-Ahad’ın (sayısal çokluk kabul etmez TEK’in) ilminde Esmâ’sı ile işaret edilen kemâl vasıflarının açığa çıkış seyri dışındaki tüm varsayımlardan arınmakla tahakkuk eder.

Görüşünde bâtıla yer kalmaz...

HADİSTEKİ inceliklerden bir tanesi de “**Rab**” isminin kullanılmasıdır...

Yani “**kulun, Allah’a en yakın olduğu an**” demiyor, “**Rabbine**” diyor.

Allah ismiyle işaret edilenin **Rubûbiyeti**, birimin varlığını oluşturan Esmâ kompozisyonu ile onda açığa çıkışıdır.

Bu açığa çıkış, içten dışa doğru bir açılım şeklinde gerçekleşir.

Konuya açıklık getirmek için Kur'ân'dan '**Alak Sûresinin** ilk iki ayetlerini ele alalım:

“Yaratan Rabbin ismi (ile işaret ettiği hakikatin olan kuvveler) **ile OKU!**

İnsanı Alak'tan (kan pıhtısı; genlerden) **yarattı.”**

Dikkat edilirse birinci ayette insanın, Kur'ân'ı (varlığın hakikati ve oluşum gerçeklerini) OKUmasını (kavramasını) sağlayacak gerekli Rabbânî kuvvelerle (Esmâ kompozisyonluyla) meydana getirildiğinden bahsetmektedir.

İkinci ayette ise konuya daha da açıklık getiriyor...

İnsanı alak'tan yarattık diyerek, insanın varlığını oluşturan bu Rabbânî kuvvelerin, onun biyolojik yapısında açığa çıkabilecek şekilde genlerine programlanmış olduğu belirtiliyor.

Yani Allah Esmâ'sının insan varlığını oluşturacak bir biçimde açığa çıkış hükmü, insan genlerine kodlanmıştır.

İşte bundan dolayı: **“Allah ismiyle işaret edilenin Rubûbiyeti, birimin varlığını oluşturan Esmâ kompozisyonu ile onda açığa çıkışıdır. Bu açığa çıkış, içten dışa doğru bir açılım şeklinde gerçekleşir.”**

Yani anne rahminde sperm ve yumurtanın birleşmesiyle meydana ilk hücrenin genlerine kodlanmış Esmâ'nın sistemsel açılımla (hücrenin bölünerek çoğalmasıyla) insan isimli şuur varlığı açığa çıkaracak organik mekanizma (beden ve beyin) oluşmuştur.

BUNLARI BELİRTTİKTEN SONRA biz dönelim konumuza:

“Kulun, Rabbine en yakın olduğu anı, secde amıdır...”

Çünkü varlığın, Allah Esmâ’sının beyin mekanizmasıyla açığa çıkışı olarak Hakk’ın varlığıdır.

Bu gerçeği anlamak suretiyle secde’yi yaşa! Yani, kendinde Allah Esmâ’sının açığa çıkışından başka bir varlık görme vehmiyle yaşamaktan kurtul.

Böylece **beyin kapasitene sınır getiren muhayyel perde** (varsayımların) **kalksın** ve beyin potansiyelindeki Esmâ hiçbir Şarta bağlı olmaksızın harekete geçebilsin.

SECDE’NİN TAHAKKUKU için kişinin ciddi, disiplinli ve yoğun bir arınmadan geçmesi gerektiğinden, bu her insan için mümkün değildir. Bundan dolayı **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz secde**’yi gerekleŐtirmeyenler için **rükû**’yu teklif etmiştir.

Rükû’da kişi Esmâ’sıyla zahir olan Allah’ın varlığı yanı sıra yokluğunun bilincinde olmasına rağmen, bunun gereğini yaŐayacak yeterlilikte arınmış olmadığından, **Allah’tan mağfired talep eder.**

Mağfired, hakikatin gereğini yaŐamamıza engel olan düşünce ve davranıŐlarımızı bastırarak gerekli Esmâ’yı beyinde kuvveye dönüştürme çalışmasıdır.

TaHa Sresi, 121’inci ayette “mağfired talebi” Şöyle açıklanmaktadır:

“**İkisi de** (şuur ve bilinç (beden) **ondan** (ağacın, bedenselliğin meyvesinden) **yediler!** **SEVAT’ları** (bedenleri) **hissedilir oldu da Cennet yaprağından** (bedensellik duygusunu bilinçteki hissedişleriyle) **örtmeye çalıştılar!** **Âdem, Rabbine âsi oldu da yaşayışı bozuldu.”**

Ayetten de anlaşılacağı üzere...

Kişi hakikati bilmesine rağmen, bedeninin beyin üzerindeki etkisiyle kendini Allah’tan ayrı görme hali devam eder.

Kişinin bu hali okyanusta yüzen bir cam şişe içine hapsolmuş suya benzer. Şişenin içinden okyanusun sonsuzluğunu seyrederek, ne var ki şişenin dışına çıkıp okyanusla bütünleşemez.

Okyanusta, okyanustan ayrı yaşamının üzüntüsü içindedir.

Zaman zaman kendini içinde hapsoldüğü cam şişe zannederek, hakikati olan okyanustan perdelenir. Bu perdelenme hali onda hakikatinden uzaklaştığı hissini uyandırır.

Uzaklık duygusunu yaşatan cam şişenin perdeleme hallerinden korunmak için, hakikatine yaklaştıracak bir takım çalışmalar yapmaya başlar. Böylece varlığındaki Hakk’ı, pardon okyanustan ayrı olmadığını hissetme halini yaşayarak teselli bulur.

Ta ki cam şişenin eceli gelip, kendiliğinden kırılana kadar. Ondan sonra okyanusla bütünleşir! İnsan da bedeninin ölümüyle, beden kayıtlarının dışına çıkarak Hakk’ı müşâhede eder.

İşte bu, **rükû** ile kişinin **mağfiret** bulmasına misaldir.

Doğrusunu bilen Allah’tır...

Not: **Rükû** ve **Secde** konuları hakkında daha fazla bilgi isteyenlere **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin konuyla ilgili kitaplarını okumalarını tavsiye ederim.

Otuz Dokuzuncu Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, şöyle buyurdu:

- “İşlerde şaşırırsanız, kabirler ehlinden yardım isteyiniz...”

Sadreddin Konevî (k.s.) Hz.leri hadisteki “kabirler ehli”ni kitabında şöyle tarif eder:

“Bir Velî kulun yetişmesi tam olunca, aziz ve celil olan Rab oraya konuk olur...”

Ve o Velî’nin kalbi, Rabbin kabri olur...

İşbu kulun benzerleri, kabirler ehlidir...”

Üstâdım Ahmed Hulûsi “kabirler ehli”ni şöyle anlatır:

“Ölümü tatmış bulunan birimin bedeninin içine defnedildiği toprak çukura kabir denildiği gibi; ölmeden evvel

ölmüş kişinin bedenine dahi “**kabir**” denilir. Hatta ehli arasında, hakikati yaşayan kişilere, “**kabrini sırtında taşıyan**” denmesi dahi meşhurdur.”

NASIL Kİ üstesinden gelemediğimiz herhangi bir konuda bir başkasının bilgisinden ya da yeteneklerinden yararlanmak için yardım istiyorsak...

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz de bu açıklamasıyla bizlere, din ile ilgili çıkmaza girdiğimiz herhangi bir konuda öze ermiş kâmillerden yardım isteyerek, o konuda en doğru çözüme ulaşmamızı önermektedir.

Dinde buna “**şefa**t” denir.

Akıllı insan, mevcut soru ve sorunların üstesinden kendi ilmi ve imkânlarıyla gelemediği zaman, o konuda kendisine yardımcı olabilecek başka bir insanın ilminden yararlanarak mevcut soru ve sorunlarına çözüm arar. Böylece sistemin kendisine sunduğu her türlü imkânları en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıp hem dünyasını hem de sonsuz yaşamını kazanmaya bakar.

Özellikle “**ölmeden evvel öler**ek” her türlü varsayımlarından arınmış, varlığın hakikati, oluşum ve gelişim sistemi gerçeklerine vakıf olmuş; **B sırrıyla Allah adına tedbir ve tasarruf** sahibi zâtların ilmi ve ruhaniyetlerini arkasına almayı ihmal etmez.

Tabi burada dikkat edilmesi gereken önemli bir incelik var...

Söyle ki kişi bir başkasının yardımından ancak kendi beyin açılım kapasitesinin izin verdiği kadar yararlanabilir.

Şayet kişinin istidadı müsait değilse, dışarıdan gelen yardım belki onu geçici bir süre o konuda rahatlatabilir, fakat soru ya da sorunlarına mutlak bir çözüm oluşturmaz.

Çünkü kişinin sorusu ya da sorunu her ne ise, onun üstesinden gelecek ilmi ve kudreti kendisinden açığa çıkarmadığı sürece, ilerde o soru ya da sorunun bir benzeriyle karşılaştığında tekrar bir çıkmaza girecek ve yine bir başkasının yardımına muhtaç olacaktır.

Evet kişi mevcut soru ve sorunlarını önce kendi imkânlarıyla çözüme yoluna gitmesi çok önemlidir.

İbadet çalışmaları, kişinin mevcut soru ve sorunlarının üstesinden kendisinin gelebilmesi için gerekli Esmâ'nın beyinde kuvveye dönüşmesi amacıyla teklif edilmiştir.

Zaten bir Esmâ potansiyeli olan beyin, geliştirilmek üzere programlıdır!

İbadet yapmayan bir kişi, beyin kapasitesini aşan konuların üstesinden gelememenin aciziyetini ve çaresizliğini yaşamaya mahkumdur.

İşte bu yüzden kemâle erenler kişinin çareyi hep kendinde araması gerektiğine işaret etmişler. Bu konuda **Taptuk Emre (k.s.) Hz.**leri şöyle demiştir:

“Her ne arar isen tekkede, Mekke’de arama. Dön içinde ara. Tekke de sende, Mekke’de.”

KİŞİ BİLGİ YETERSİZLİĞİNDEN dolayı çıkmaza girdiği herhangi bir konuda çareyi öncelikle Kur’ân ve Hadislerde aramalı... Çünkü Kur’ân ve Hadisler, kişinin sadece dünyadaki saadeti değil, ebedî saadeti açısından çözüm getirir.

Şayet Kur’ân ve Hadislerde kendisini tatmin edecek cevabı bulamazsa eğer, “**İşlerde şaşırırsanız, kabirler ehlinde yardım isteyiniz...**” hadisi gereğince, bu konuda ehil bir insanın ilmine danışmalı.

Üstâdım Ahmed Hulûsi bu hususta şöyle der:

Kâmiller, “al” elimi derler...

Kâmiller, karşılıksız verirler...

“Ben”le tasmalılar ise “ver” elini derler...

Verdiklerini başa kakarlar...

Karşılıksız, belki selâm bile vermezler!

Öze ermiş kâmil insanlar kendilerine açılan ilmi ve ruhaniyeti ayırım gözetmeksizin tüm insanlarla karşılıksız paylaşarak şefaât ederler... Kimseye ısrar etmeden, dayatıp zorlamadan! Zira herkes ancak beyin açılım kapasitesi izin verdiği (Bi İzni Rabbihim) kadar kendisine verileni değerlendirebileceğini bildiklerinden, kişinin alabileceklerini kendi gayretine bırakırlar.

Şayet bu da mümkün değilse veya kişi bundan da tatmin edici bir netice alamadıysa, **Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz istihâre**’yi tavsiye etmiştir.

Nedir **istihâre**?

İstihâre kişinin çıkmaza girdiği konuda **Allah’a tevekkül** (beynindeki **El-Vekiyl** isminin çıkmaza girilen konuda kendisi için en hayırlı sonucu oluşturacağına iman) **ederek**, o konuda rüyada göreceği bir işaret ile (çünkü **Allah Rasülü s.a.v.** şöyle buyurur: “**Müminin rüyası, Nübüvvetin kırk altı cüzünden bir cüzdür**”) veya içine doğan bir ilham ile hareket etmesidir.

Doğrusunu bilen Allah'tır...

ÜSTÂDİM AHMED HULÛSÎ'NİN “Dua ve Zikir” kitabında **“İstihâre Namazı”** bölümünde bu konuyu şöyle anlatır:

“İstihâre” İslamiyet'te çok önemli bir husustur! Yapılacak bir işte gaybı bilen **Allah'tan** danışmak, bütün inananlar için son derece önemli bir imkândır.

Bu yüzdendir ki **Rasulullah** Aleyhi's-Selâm'a inanan yakın sahabesi şöyle derdi:

“Rasulullah Salla'llâhu Aleyhi ve Sellem bize tüm işlerimizde istihâreyi tavsiye ederdi!”

Hazret-i **Rasulullah** Aleyhi's-Selâm'ın tavsiye ettiği **“istihâreyi”** bize Hazret-i **Ebû Bekr, İbn Mes'ud, Ebû Eyyûb el-Ensârî, Ebû Saîd el Hudrî, Sâ'd bin Ebî Vakkas, Abdullah bin Abbas, Ebû Hureyre** gibi birçok önde gelen ashâbı **Rasul** nakletmekte...

Evet nedir bu nakil? Ne buyuruyor **Rasulullah** Aleyhi's-Selâm:

“Biriniz bir işi ciddî olarak düşünüp karar aşamasına geldiğinde, farzın dışında iki rek'ât namaz kılsın ve ardından şu duâyı yapsın:

Okunuşu:

Allahümme inniy estehıyrüke biilmike ve estakdirüke bikudretike ve es'elüke min fadlikel azıym. Feinneke takdirü vel â akdirü ve ta'lemü vel â a'lemü ve ente allâmül gıyûb. Allahümme in künte ta'lemü enne hâzel emre hayrün liy fiy diyñî ve meâşiy ve âkıbeti emriy fakdürhu liy ve yessirhü liy

sümme barik liy fiyhi. Ve in künte ta'lemü enne hâzel emre şerrün liy fiy diyânî ve meâşî ve âkıbeti emriy feasrifhü anniy veasrifnî anhu vaktür lilhayre haysü kâne sümme ardınî bihi.

Anlamı:

“Allah’ım ilminle bana hakkımda hayr olanı bildirmeni niyâz ederim. Gücün yettiği için bana güç vermeni isterim. Hayırlı olan tarafın bana açıklanması için, senin o büyük fazlı Kereminden dilerim. Çünkü sen güçlüsün, bense güçsüzüm. Sen bilersin, ben bilemem. Gaybın bütün sırlarını bilen sensin...

Allah’ım, eğer(işini söylersin)..... benim dinim, hayatım, âhiretim için işimin sonucunun hayırlı olduğu bilgin içindeyse, bu işi bana kolaylaştır ve nasip et...

Allah’ım, eğer(işini söylersin)..... benim dinim, hayatım, âhiretim için işimin sonucunun hayırsız olduğu bilgin içindeyse, beni o işten soğut ve uzaklaştır ve nasip etme...”

Namazda bilenler, birinci rek’atta “kul ya ehühel kâfirûn” ikinci rek’atta da “İhlas” suresini Fâtîha’dan sonra okurlar; bilmeyenler de her iki rek’atta “İhlas” okurlar.

Şayet o gece gerekli ve yeterli işaret alınmazsa, yediye kadar devam etmek icap eder. Çünkü **Rasul-u Ekrem** Enes bin Mâlik’e bu konuda şöyle demiştir:

“Ey Enes, bir işe teşebbüs etmek istediğinde, o iş hakkında yedi kere istihâre et. Sonra gönlünden geçen karara, eğilime bak... Çünkü hayr, gönüldeki temayüdedir.”

Ancak iş acele ise, daha fazla süre de yoksa?

O zaman iki rek'ât namaz kılıp, istiğfâr edip, salâvat getirdikten sonra şu şekilde duâ edilmelidir:

“Allah’ım her şeyi ve bütün gaybı, geçmişi ve geleceği bilen sensin. İçinde bulunduğum durum da bilgin içindedir. Beni nefsim, kendime bırakma; bana hayrı hissettir ve hayrı kolaylaştır... Beni şerri seçmekten korusun ve şer yolunu kapa! Senin mülkünde ortağın yoktur, her şeye gücün yeter, ben senin kulunum ve sen de benim Rabbim olan Arşın Âzîm Rabbisin. Lütfen bana yol göster, gerçeği ilhâm et.”

Bundan sonra Allah’a tevekkül edip, içe doğan biçimde hareket edilir.

İstihâre’de şâyet güzel şeyler görülürse, din büyükleri görülürse, yeşil, beyaz gibi renkler görülürse, hayra; siyah, mavi, sarı gibi renkler görülürse de o işten uzak durmaya gayret edilir.

Özellikle, tasavvufla ilgilenmek isteyenlerin, yanlış bir kاپıyı çalmamaları için istihâre ehemmiyetle tavsiye olunur...

Bazıları, zaman zaman kendi durumlarını sorma amacıyla da istihâre yaparak bir tür otokontrolde devam ederler.

Şunu unutmayalım ki...

Bize hayr gibi gelip, şiddetle arzuladığımız nice şeyler vardır ki onlar gerçekte bizim için şerdir...

Bize şer gibi gelip, o şeyden uzak durmak için şiddetle direndiğimiz nice şeyler vardır ki onlar da gerçekte hayrdır... Allah bilir, biz bilemeyiz...

Öyle ise Allah’a soran, kesinlikle bilelim ki asla pişman olmaz!”

NOT: **Şefa**at hakkında daha fazla bilgi isteyen, **Üstâdım Ahmed Hulûsi**'nin "**Şefa**at ve **Şirk**" isimli yazısını okumalarını tavsiye ederim.

Kırkınıcđ Hadis-i Şerif

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, Şöyle buyurdu:

- “Bir kimse... Allâh-u Teâlâ katındaki menzilesini bilmek istiyorsa... yüce Allah’ın kendi yanındaki menzilesini öğrensinsin...”

Çünkü Allâh-u Teâlâ kula vereceği dereceyi, kulun kendi nefsinde onun için verdiği derece üzerinden tayin eder...”

“Ameller niyetlere göredir” ve “mü’minin niyeti amelinden hayırlıdır” hadisleri, kişinin çalışmalarının karşılığını niyeti ölçüsünde alacağı anlamında söylenmiştir.

Kişinin gönlünün meyli, Allah’a erme yolunda yaptığı çalışmalardan önceliklidir...

Yaptığı çalışmalarsa, samimiyetinin belirtisidir.

“İnsan için yalnızca çalışmalarının (kendisinden açığa çıkanların) sonucu oluşacaktır!” ayeti gereğince; ibadet ve riyâzetle kişi beynini hakikatinin gereklerini yaşatacak doğrultuda harekete geçirir ve samimiyeti kadar yaptığı çalışmalarının karşılığını alır.

Tabi konu **Allah** olunca, bunun üzerinde biraz durmak gerekir.

Çünkü **Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı hakikat, Vâhidü'l-Ahad** (sayısal çokluk kabul etmez TEK) olduğundan kendinden başka varlık kabul etmez (gayrından münezze) ve bir yakınlık düşünülecek olursa, ancak kendisi kendine yakındır!

Dolayısıyla **Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah ismiyle açıkladığı hakikate** ermeyi arzulayan, kalbinde Allah'tan başkasına yer vermemesi gerekir. Çünkü Allah sevgisi, Allah'tan gayrını ifna eder! Etmiyorsa, o zaman kişinin Allah'a olan sevgisi, gereğini yaşatacak yeterlilikte değildir.

Bu konuyla ilgili **Gavs-ı Âzâm Abdulkâdir Geylânî (k.s.) Hz.leri “Risâle-i Gavsîye”**sinde şöyle der:

“Yâ Gavs!

Kullarımın faziletlisi ve sevgilisi onlardır ki; evladı ve ana-babası olup da kalbi onlardan fariğdir! Eğer, ana-babası ölse hiç hüznün çekmez! Evladı ölse yine kederlenmez! Kulum bu mertebeye ve menzile eriştiğinde, benim indimde “ana-babasız ve evlatsız” “lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ahad” olur!”

Örneğin kişi annesini sever, babasını sever, eşini sever, çocuklarını sever, arkadaşlarını sever, evini sever, arabasını, yaratıcısını sever, ülkesini sever vs... Her biri verdiği değer kadar kalbinde ayrı bir yer kaplar. Hâlbuki kişi ayrı ayrı isimlerle neye işaret ederse etsin, işaret etmekte olduğu şeyin Allah Esmâ'sından gayri bir varlığı yoktur.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin: “Allah'ım, bana eşyanın hakikatini göster” duası, algıladıklarımızın hakikati olan Esmâ'dan perdelenmememiz için bir işaretidir.

BU ÖN BİLGİDEN SONRA biz konumuz olan hadise dönelim...

“Bir kimse... Allâh-u Teâlâ katındaki menzilesini bilmek istiyorsa... yüce Allah’ın kendi yanındaki menzilesini öğrensin...”

“Çünkü Allâh-u Teâlâ kula vereceği dereceyi, kulun kendi nefsinde onun için verdiği derece üzerinden tayin eder...”

Hadisin genel manası:

“Bir kimse Allah ismiyle işaret edilen hakikat indindeki derecesini bilmek istiyorsa... Gönlünün Allah’a olan meyline ve bu yolda samimiyetle yaptıklarına baksın...

Çünkü Allah ismiyle işaret edilen hakikate dair kendisinde tecellî edecek kemâlat (ilim ve kudret açılımı), o kişinin kalbinde Allah için açacağı yer kadardır...”

ÖZEL MANASI ise anladığım kadarıyla şöyledir...

Hadiste bahsi geçen **“bir kimse”**, hakikate erme ve gereğini yaşama arzusunun kalbinde gayrına yer bırakmadığı **Velî**’lerdir.

“Menzile” ve **“derece”** ifadeleri **Bakara Sûresi, 253**’üncü ayette:

“İşte o Rasullerden bazısını daha üst özellikli kıldık. Onlardan kimi Allah kelâmına muhatap oldu, kimini de derecelerle daha yükseltti.”

şeklinde belirtildiği üzere, **Risâleti** ve **Nübüvveti** kapsamına alan **Velâyet mertebeleriyle** ilgilidir.

Üstâdım Ahmed Hulûsi, “**Velâyet ve Nübüvvet türleri**” yazısında 17 derece olarak tespit edilen **Velâyet kemâlâtını** sırasıyla şöyle açıklar:

1. Velayeti Suğra; Evliya'nın velayetidir. İlmî, ilmi **Bâtın**'dır. Fenâfillah sonucudur.

2. Velayeti Kübrâ; Enbiyâ'nın velayetidir. İlmî, **Bâtın**'dır. Bekâbillâh sonucudur.

3. Velayeti Uzmâ; Müferridûn, Gavs, Müceddid ve İnsan-ı Kâmil velayetidir; Nübüvveti Târifîye kemâlâtının vârisleridir; ilimleri, ilmi **Ledünn**'dür. Refik-i Â'lâ olan Mele-i Â'lâdır.

4. Velayeti Ulyâ; Mele-i Â'lâ velayetidir; İnsan-ı Kâmil buna dâhildir. Melekûtun varlık âlemindeki tedbirâtı bunlar tarafındandır.

Kemâlâtı Enbiyâ:

5. Kemâlâtı Daire-i Nübüvvet; Lâ mevcûda illAllah hakikati.

6. Kemâlâtı Daire-i Risâlet; Zâtın tecelli-i daimîsinden letâifî aşer.

7. Kemâlâtı Daire-i Ulü'l-Azm

Hakayiki Selâsei İlâhî (Üç hakikati ilâhî); **Velayeti Suğra** aşağıdaki üç kemâlâtın tamamlanması sonucu oluşur. **Tecelli-i Esmâ** mertebesidir.

8. Hakikat-i Kâbe

9. Hakikat-i Kur'ân

10. Hakikat-i Salât

11. Seyri kademi memnu: Mabûdiyeti Sırfı Zâtî; Ruh-u Â'zâm, Kelime-i Tevhid'in hakikati.

Bundan daha üstü ise Hakayıklar yani "Hakikatlerin yaşanması" mertebeleridir. Öncekiler ise "Kemâlâtların yaşanması" mertebesi idi. Bundan sonrası Velayeti Kübrâ mertebesidir.

Hakayıki erbaai Enbiyâ (Dört hakikati Enbiyâ); **Velayeti Kübrâ**'da hasıl olan bazı kemâlattır. **Tecelli-i Sıfat** mertebesidir. Bunlardan biri ile müşerref olur muradı ilâhî gereğince.

12. Hakayıki Daire-i İbrâhimîye; Hanîfiyet.

13. Hakayıki Daire-i Musevîye; Sıfatıyyun, Furkan, Nefsıyyun. On ikiler ve Kırklardır.

14. Hakayıki Daire-i Muhammediye; Zâtıyyun, Kur'ân, Ulûhiyet, Gavs ve Aktab'dır, Müferridûn'dur. Tecelli-i Zâtî Daimî sonucudur.

15. Hakayıki Daire-i Ahmedîye; Vâhidiyet. İnsan-ı Kâmil'dir. Tecelli-i Zâtî Daimî sonucudur.

Tecelli-i Zât sonucu oluşan kemâlât ise iki türlüdür:

16. Lâ taayyün; Â'mâ.

17. Hubbu Sırfı Zâtî; Ahâdiyet.

Allah'ım, Efendimiz Muhammed'e lâayık olduğu şekilde ihsanda bulun bizim tarafımızdan, biz O'nu değerlendirmekten âciziz...

AHMED HULÛSÎ'nin Yayınlanmış ESERLERİ

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ 1965
2. Hz. EBÛ BEKR 1965
3. TECELLİYAT 1967
4. RUH İNSAN CİN 1972
5. İNSAN VE SURLARI 1-2 1986
6. DOST'tan DOSTA 1987
(İngilizce, Almanca ve Fransızca çeviriler)
7. Hz. MUHAMMED'in AÇIKLADIĞI
"ALLAH" 1989
(İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca ve Rusça çeviri)
8. EVRENSEL SURLAR 1990
(İngilizce çeviri)
9. Gavsı A'zâm ABDULKADİR GEYLÂNÎ
"GAVSİYE" AÇIKLAMASI 1991
10. DUA VE ZİKİR 1991
(Almanca çeviri)
11. Hz. MUHAMMED NEYİ
"OKU"DU 1992
12. AKIL VE İMAN 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) 1-2 1994
14. KENDİNİ TANI 1994
15. TEK'İN SEYRİ 1995
16. İSLAM 1996
(İngilizce, Almanca, Fransızca çeviriler)
17. İSLAM'IN TEMEL ESASLARI 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN 1-2-3 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ 1999
21. CUMA SOHBETLERİ 2000
22. MESAJLAR 2000
23. YAŞAMANI GERÇEĞİ 2000
(Almanca çeviri)
24. BİLİNCİN ARINIŞI 2005
25. B'SİRRIYLA İNSAN VE DİN 2005
26. YENİLEN 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA
KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ 2009

www.ahmedhulusi.org

www.kitsan.com

**YAYINEVİMİZDEN
YAYINLANAN
MUHYİDDİN İBN ARABİ
ESERLERİ**

1. TEFSİR-İ KEBİR TE'VİLÂT
2. HAFTALIK VİRDLER VE ZİKİRLER
3. HİKMETTE SON NOKTA
4. KUR'AN-VARLIK
5. KUTSAL SURLAR
6. VARLIK AĞACI
7. MUHYİDDİN İBN ARABİ'DEN İSM-İ A'ZAM
8. ŞEYH-İ EKBER MUHYİDDİN İBNİ ARABİ'Yİ OKUMAK
9. KUR'AN MÜHRÜ (Hatmu'l Kur'an)
10. RİSALELER -1-
11. RİSALELER -2-
12. RİSALELER -3-
13. RÛHU'L-KUDS
14. MEKARİMU'L AHLAK (Üstün Ahlak)
15. VASİYETLER (Kitab'ul Vasâyâ)
16. YILDIZLARIN MEVKİİ (Nevâki'un Nucûm)
17. TUHFETÛS SEFERE (Bir Hediye)
18. MİŞKAT'UL ENVAR (Nurlar Menbaı)
19. HIRKA KİTABI (Nesebu'l Kitabu'l Hırka)

Evrâd-ı Mevlânâ

Hazret-i Mevlânâ'dan Duâ ve Zikir
Arapçası Okunuşu Manâsı

Aşk olsun
Aşkımız Cemâl olsun
Cemâliniz Nûr olsun
Nûrunuz Tamam olsun.

﴿﴾

Vakt-i Şerifler hayrola
Hayırlar fethola,
Şerler defola...

(Gülşang)

Hazırlayan:
Ş. Eser GÖKNAR

KİTSAN

İnsan-ı Kâmil

Abdü'l-kerîm
b.İbrahim el-Cilî (K.S.)

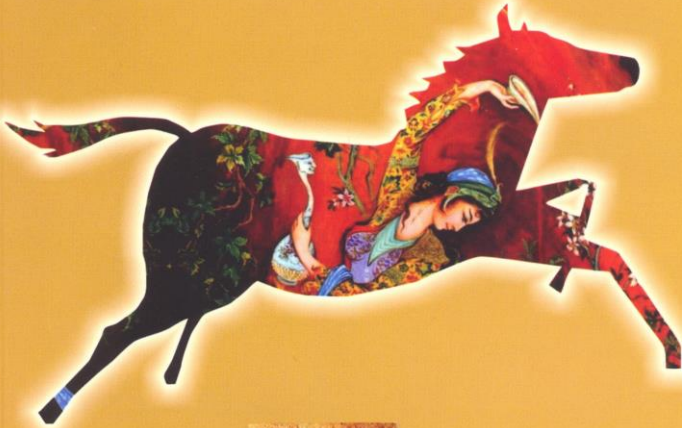
KITSAN

Osmanlıca Aslı, Şerh ve İzahı

âmak-ı hayal

filibeli
ahmed hilmi

Şerh ve Açıklamalar:
Bahaeddin Sağlam

KİTSAN